

Dimarts, 11 de maig del 1976

MONTEJURRA

El «via crucis» va acabar en tragèdia

Un mort i quatre ferits —un d'ells molt greu— en l'enfrontament carlista

La confrontació a Montejurra entre els carlins partidaris del príncep Carles Hug i dels integristes reunits darrerament al voltant del príncep Sixte, germà de l'anterior, s'espe-
rava forta, però no tan tràgica.

Uns seguidors de Sixte (anomenat per un periodista francès «el príncep Play Boy») van disparar contra els seus adversaris polítics. Les baixes d'aquestes agressions (més que no pas lluites), són un mort, quatre ferits de bala i un nombre incontrolable de contusionats.

EL PRIMER TRET

Vora les deu del matí, a la porta del monestir d'Irache, entre Estella i Montejurra, membres del Partit Carlí (el de Carles Hug) donaven distintius als periodistes i explicaven els detalls dels actes programats.

Les princeses Irene i Maria de les Neus eren dintre l'edifici.

Unes cent persones que aleshores baixaven d'un autobús de matrícula de Madrid i de diversos cotxes particulars començaren a pegar amb barres de ferro forrades de plàstic i a llençar pedres als qui s'havien concentrat. Els agressors anaven revestits de guixuts impermeables.

Joves del Partit Carlí van respondre amb estaquets. En veure's contestats, un dels agressors tragué una pistola i va disparar contra un home d'uns quaranta anys i el ferí greument al ventre. La Guàrdia Civil va separar els grups sense efectuar cap detenció.

MES TRET AL CIM

Començat el romiatge amb el Via-Crucis tradicional, als membres del Partit Carlí (quinze mil, segons el propi Carles Hug, quatre mil cinc-cents, segons les informacions oficials) es va agregar el propi príncep, que aquesta vegada sí que havia aconseguit d'entrar en territori espanyol.

Vora dos quarts de dotze, quan el Via-Crucis arribava al cim de la muntanya, un grup d'uns cinquanta partidaris de Sixte, armats amb pistoles i metralleres, els va tancar el pas. Algú va anunciar, per mitjà d'un megàfon, el príncep Sixte, qui va començar efectivament a parlar. Els membres del Partit

Carlí van respondre amb crits, xiulets i ahucs.

La gent armada, llavors, va disparar. De primer, a l'aire. Després, contra la massa. Immediatament va caure el jove estellenc de divuit anys Xavier Garcia Pellejero, mort a l'acte, d'una bala al cor. Altres tres persones almenys van ser referides. Aleshores els seguidors de Carles Hug van fugir a la desesperada muntanya avall. Alguns es van lesionar a conseqüència de caigudes.

Acabats els trets, evaquats els ferits per la Creu Roja, els membres del Partit Carlí es van reunir en un altre lloc per a celebrar la tradicional missa, mentre la Guàrdia Civil formava una barrera entre les dues faccions. Acabat l'acte religiós, en un ambient d'extraordinària tensió, els assistents van baixar al pla, on van fer un breu acte polític amb unes paraules de Josep Maria Zabala

Entre els acompanyants del príncep Sixte, (en gran majoria procedents de Madrid), sembla que foren identificats, segons alguns periodistes, Sánchez Covisa i gent dels «Guerrilleros de Cristo Rey», així com altres membres d'organitzacions extremistes de dretes i un grup uniformat de la «Legió Extranjera».

En l'altre grup, el dels participants pacífics, hi havia l'ex-ministre Oriol i Urquijo, el president de la Diputació de Guipúscoa, el procurador en Corts Zamaniño i altres personalitats.

A les vuit de la tarda del mateix diumenge, ja a Pamplona, més d'un centenar de periodistes espanyols i estrangers van acudir a la conferència de premsa convocada pel Partit Carlí, on el representant de l'organització va dir, entre altres coses: «**Quan la massa carlina pujava al Montejurra correctament, fins i tot resant, s'han vist sorpresos per trets de metrallera fets amb la més gran impunitat. Diverses persones han estat ferides. Entre les víctimes, hi ha hagut un mort i un ferit gravíssim. Però el carlisme no donarà una resposta armada, sinó política, amb l'ordre i la disciplina que ha pogut servir.**»

«**El Partit Carlí tenia forces a bastament, i ben organitzades, per a contestar l'agressió, però hem decidit no respondre a la violència amb la violència, perquè, ara com ara, no es cosa nostra.**»

Dels quatre ferits, Aniano Jiménez es trobava ahir, dilluns, a la tarda, en un estat de gravetat extrema. També greu era el de Ferran Lucas Zaragoza, barceloní, amb el cap badat. Josep Xavier Nolsaco, amb una ferida en un peu, i Bernarda Urra són ja fora de perill.

AVUI

● **El sentit de les proporcions** (article de Pere Calders): p 3

● **La València oficial i la València real** (article de R. Ventura Melià): p 3

● **L'eix transversal: solució tècnica a un problema polític** (informe de Josep Gifreu): p 9

● **El crèdit de l'actual govern, esgotat** (crònica de la nostra redacció a Madrid, per Josep M.ª Sanmartí): p 12

● **Bias Piñar ataca Arias a Màlaga** (crònica del nostre corresponçal a Andalusia, Antoni Roig): p 13

● **Reunió de dinou països africans i Giscard** (crònica del nostre corresponçal a París, Ernest Udina): p 14

● **Terratrèmol: 1.200 víctimes** (crònica de la nostra redacció a Roma, Alicia Fajardo): p 14

● **Itàlia i les eleccions: la geografia, la gent, la política** (article d'Alicia Fajardo): p 14

● **CEE: propostes per a l'estabilitat social** (crònica del nostre corresponçal a Brussel·les, Francesc Verdú): p 14

JOVE MORT PER EXPLOSIÓ A ZARAUZ

Com a pròleg de la jornada de diumenge, dissabte a la nit, als afores de Zarauz, va morir per l'explosió d'un artefacte el jove de dinou anys Àngel Iruretagoyena Elorza.

GUARDIA CIVIL FERIT

La nit del diumenge, fora de la presó de Martutene de Sant Sebastià, el guàrdia civil Rafael Muñoz Rodríguez, de vint-i-vuit anys, nat a Sevilla, ha estat ferit en una cama en un intercanvi de trets amb un grup no identificat.

ROBERT PETIT

BRUSSEL·LES

Debat al Parlament europeu sobre Espanya

Ahir s'obri a la ciutat francesa d'Estrasburg la sessió plenària del Parlament europeu seguida per molts informadors tant a Estrasburg com des de Brussel·les, on el Parlament té representació permanent. Entre d'altres temes d'importància europea, que hi són tractats, la democratització espanyola serà de nou present a la sessió de demà.

De les principals institucions de la CEE (Consell de Ministres, Parlament Europeu, Comissió Europea), el Parlament és la de caire més polític i ideològic, contrastant amb el caràcter més tècnic, decisor i jurídic de les altres. El tema de l'evolució democràtica de l'Estat espanyol és continuament present a aquest últim temps en els treballs de les diverses institucions europees.

Aquest fet reflecteix Interès dels «Nou» envers Espanya, a la qual consideren com un component necessari a llarg termini de la unió europea. Tot i això, mentre les llibertats fonamentals del ciutadà no hi seran garantides com a qualsevol altre Estat europeu normal i corrent, l'apropament hispano-europeu restarà simplement embastat, com no deixen de repetir amb paciència de monjo cada dos per tres les autoritats de la CEE.

GRAN INFLUENCIA

La missió del Parlament europeu és de fiscalitzar i controlar les activitats de la Comissió europea i del Consell de Ministres dels «Nou» per tal que llurs decisions coincideixin en tot moment amb una línia comunitària oposada a eventuais tendències particularistes dels països associats. Les decisions i les recomanacions d'aquesta assemblea tenen, per tant, una gran influència en les esferes dirigents dels «Nou», tan nacionals com comunitàries.

La influència és, però, més feble a nivell d'opinió pública, que continua veient els organismes europeus com a molt tecnocràtics. Per tal d'apropar precisament aquesta Europa de les institucions als ciutadans, els membres del Parlament europeu seran, a partir del maig del 1978, elegits directament pels habitants dels nou països després d'una campanya electoral sobre temes europeus, europeistes, eurocràtics, eurocrítics o eurofòbics, segons les opinions de cada tendència política. Fins ara, els europarlamentaris són designats, no pas pels ciutadans electors, sinó pels partits polítics representats electoralment a cada Parlament nacional. Les tendències més europeistes han qualificat aquesta vinent elecció del Parlament europeu per sufragi universal directe com «la partida de naixement del poble europeu» i com «el trànsit de l'Europa dels funcionaris a l'Europa dels ciutadans». Evidentment, no hi haurà cap mena d'incompatibilitat entre el Parlament europeu i els nou parlaments nacionals car el camp d'acció del

EDITORIAL

Només fa deu anys

Avui fa deu anys que cent trenta capellans catalans foren apallissats pels carrers de Barcelona. Fa deu anys: només deu anys.

Sembla ahir, però quantes coses que han canviat! Fou ahir mateix, però qui ho diria!

Avui, en reivindicar la memòria d'aquell gest religiós i cívic a la vegada —és impossible de separar la veritable religió del civisme autèntic—, volem cridar l'atenció sobre les possibles injustícies del nostre moment. Cal que els desqualificadors d'avui pensin en els desqualificadors d'ara fa deu anys, només deu anys. La història no perdona i dona, a cada hora, la llum nova que fa palesos els equívocs del passat. Cal que els desqualificadors d'avui meditin abans de desqualificar, cal que pensin que poden seguir el mateix camí dels seus antecessors d'ara fa deu anys.

Del gest d'aquells cent trenta sacerdots, en vivim encara, perquè ells es col·locaren en el camí que ha menat al nostre present. Quan els homes i les dones d'avui —joves i no tan joves— surten al carrer clamant per causes nobles, es mouen en la mateixa direcció dels cent trenta, els quals foren sobretot conscients que llur situació de privilegi els demanava un esforç qualificat. Per això, en bona mesura, al seu camp, també, foren peoners.

Aquell crit —important, però aïllat, indubtablement selectiu— s'ha fet gran i fort. Que qui l'ha d'escoltar, l'escolti, perquè, ara com aleshores, els qui fan la història de demà són els apallissats i perseguits d'avui, els quals, no cal dir-lo, no són només capellans.

primer es concentrarà únicament en les competències atribuïdes a les institucions de la Comunitat Econòmica Europea, sense interferència en el terreny nacional propi de cada Parlament dels nou països.

INTERES DEL PARLAMENT EUROPEU PER ESPANYA

Aquesta sessió plenària del Parlament europeu no és pas la primera (ni la darrera) en què el tema de la democratització de l'Estat espanyol i l'apropament hispanic a l'Europa del Mercat Comú serà vivament present. Tot i que la necessitat d'un règim inqüocament democràtic a Espanya, homològic amb els dels altres països europeus és presentada unànimement per totes les forces presents al Parlament europeu, també hi ha apreciacions divergents.

Els sectors més conservadors són partidaris de prestar ajut als projectes reformadors de l'actual govern espanyol i ataquen la «hipocresia de les postures intransigents i maximalistes» de les

forces europees d'esquerra que, tot i barrant el pas a l'europeització de l'actual govern espanyol, accepten les relacions político-comercials amb diversos països totalitaris com el Marroc o d'altres. Els partits d'esquerra representants al Parlament europeu declaren no tenir massa confiança en l'eficàcia del cop de mà democratitzadors donats pels blocs dominants de la majoria de països dels «Nou» al primer govern espanyol de la Monarquia. Defensen el criteri de comptar prèviament a la pell de brau amb institucions ni més ni menys democràtiques que «nord enllà», abans d'acceptar una profunditat de l'acord preferencial de comerç hispano-europeu actualment en vigor i abans de contemplar la integració de l'Estat espanyol en la colla dels «Nou».

En aquest sentit, el Parlament europeu reflecteix fidelment la diversitat de les tendències parlamentàries presents en els nou països de la CEE. Tothom és democrata, però entre els demòcrates encara hi ha classes.

FRANCESC VERDU

EL LLENGUATGE

Un negre i un blanc

El negre podria ser, per exemple, Luther King. I el blanc, qualsevol de nosaltres. Però de fet, molt sovint, quan diuen un negre i un blanc, no volen dir això. Volen dir, en realitat, una cosa (un vestit, un cavall, etc.) de color negre i una de color blanc. Es a dir, un de negre i un de blanc. Passa que s'hi deixen la preposició de i en resulta, aleshores, un negre i un blanc. I el lector, o l'oient, amb l'omissió d'aquesta preposició de, que marca la categoria gramatical d'adjectius dels mots negre i blanc, referits a un nom sobreentès (vestits, cavalls, etc.), els pot prendre, aleshores, com a substantius, és a dir, un home de raça negra i un home de raça blanca.

Per tant, en frases com ara Un diari anglès i dos de francesos. Molts llibres bons i cap de dolent. Un fill teu i un de seu. De cotxes, en té un de gran i dos de petits, és imprescindible de no deixar-se aquesta preposició de que enllaça l'adjectiu amb el substantiu sobreentès o representat pel pronom en. Es cert que no en tots els casos en sortiria deformat el sentit de l'expressió o perjudicada la seva intel·ligibilitat, com en l'exemple que hem triat per introduir aquest comentari, però aquesta és la construcció específicament catalana que no ens podem pas permetre el luxe de desnaturalitzar.

ALBERT JANE

(Drets reservats. Prohibida la reproducció.)

EIX TRANSVERSAL

Aprovació inicial del tram Balaguer-Vic

S'ajorna tres mesos la decisió sobre el traçat Vic-Girona

En presència del ministre d'Obres Públiques, Antonio Valdés i González Roldán, i tal com ja vam avançar, van ser signats ahir al migdia a Girona diversos acords en relació a l'Eix Transversal de Catalunya, pels quals s'aprova l'Estudi Previ sobre el tram entre Balaguer i Vic, que passarà a informació pública, i es posposa l'aprovació del traçat Vic-Girona a uns estudis ulteriors que hauran d'ésser acomplerts en el terme de tres mesos a fi de considerar convenientment la proposta Vic-Olot-Figuera.

L'acte, al qual assistiren, a més del ministre, el director general de carreteres, els quatre governadors civils de les províncies catalanes, els presidents de les Diputacions de Girona, Barcelona i Lleida i altres autoritats locals, va tenir lloc a la Casa de Cultura, i signaren els acords el senyor Enrique Aldama i Miñón, director general de Carreteres, i els presidents de les Diputacions de Barcelona, senyor Samaranch; de Girona, senyor Xuclà, i de Lleida, senyor de Sangenis.

nada per la Comissió Mixta, que respon a l'itinerari següent: Balaguer-Agramunt Guissona-Calaf-Fonollosa - Manresa - Avinyó-Vic-Sant Hilari Sacalm-Girona, junt amb uns ramals que formen part de l'Eix i que són: Lleida-Balaguer, Cervera-Sant Ramon, Santa Coloma de Farners-Anglès-Olot i Girona-Celrà. També s'acorda d'ordenar a la comissió d'estudi de l'Eix que en el terme de tres mesos realitzi els estudis necessaris del traçat Vic-Olot-Girona segons la petició efectuada per la Diputació de Girona. En conseqüència, se sotmet a informació pública la primera part de l'Eix fins a Vic, i es retarda tres mesos el pas a informació pública de l'últim part. Finalment, s'acordà de constituir una Comissió formada pels signants perquè proposi al govern la programació i la fórmula de finançament de la construcció per etapes de l'Eix.

Com es recordarà, l'estudi del projecte d'un eix que unís Lleida amb Girona s'inicià a principis de l'any passat, arran de l'acord pres el 24 de gener del 1975 a Barcelona entre la Direcció general de carreteres i les Diputacions de Barcelona, Girona i Lleida. En aquests últims mesos, el traçat de l'eix i les seves repercussions han estat motiu de preocupació per a moltes comarques, so-

bretot les gironines. Justament ha estat la pressió de l'Ajuntament d'Olot perquè es reconsiderés la seva proposta enfront de la presentada per la Diputació, el que ha fet posposar l'aprovació oficial de l'últim tram.

LA JORNADA DEL MINISTRE

Abans de l'acte, el ministre fou informat pel director del projecte, senyor Leopoldo Breznev, tot recorrent una exposició gràfica muntada pera aquesta. Després de la signatura dels acords, van tenir lloc tres breus parlaments a càrrec, respectivament, del senyor Xuclà, del senyor Samaranch, i finalment, del ministre.

El senyor Xuclà anuncià que la Diputació de Girona era disposada a emprendre els estudis pertinents per a un nou eix, l'anomenat Prepirinenc, que uniria Figueres amb Puigcerdà, passant per Olot, Ripoll i Toses.

Per la seva part, el ministre d'Obres Públiques digué que l'Eix volia ser "una nova artèria que contribuís a trencar la clàssica estructura fonamentalment radial que fins ara ha tingut la xarxa de carreteres de Catalunya, tot assolit que les comarques de Balaguer, Manresa i Vic" puguin eludir el pas obligat per la gran ciutat de Barcelona. A més, "incrementarà el tràfic cap a la Costa Brava i podrà dirigir des de Girona cap a l'interior de la península el tràfic procedent de França, abreuçant així la distància de vers altres regions espanyoles". Remarcà que l'estudi, en ser sotmès a informació pública, podrà ser millorat, tot recollint nous suggeriments i corregint eventuais deficiències.

Tot seguit, el ministre i altres autoritats s'adreçaren a Figueres, on dinaren en un cèntric hotel. A la tarda, la comitiva es dirigí per l'autopista fins a la frontera, després d'haver passat pel tram encara en construcció. El ministre fou informat de l'estat de les obres d'aquesta última part de l'autopista, que entrarà en funcionament, segons les previsions, a finals del mes vinent.

Cap a les set de la tarda, el ministre sortia de l'aeroport de Vilovi d'Onyar cap a Granada a bord d'un Mystère de la sots-secretaria d'aviació civil.

JOSEP GIPREU

Solis: Aquest govern es cremarà

"El primer govern de la monarquia ha de tenir la idea que es cremarà, que ha de fer un gran servei a la pàtria, perquè li correspon la gran missió d'unir dues etapes històriques", ha manifestat José Solís Ruiz, ministre de Treball, durant un dinar amb la premsa ofert per degà del Col·legi d'Advocats i president del Consell general de l'advocacia, Antoni Pedrol Rius i al qual assistí el ministre com a convidat especial, segons Logos.

Pedrol Rius exposà al ministre alguns dels problemes professionals que actualment tenen plantejats els advocats i sol·licità una ordenança laboral per als lletrats que treballen a la banca, privada i oficial, i a les empreses de transports, com ja es concedí als de les empreses d'assegurances.

LLAURADOR I ADVOCAT

Solis Ruiz manifestà que li hauria agradat d'ésser dues coses a la vida: advocat en exercici i llaurador, però que la política l'havia dut per altres camins. "El Col·legi d'advocats —afegeix— ha de fer tots els possibles per tal de dignificar les condicions de treball dels seus col·legiats."

Respecte al bunker, digué que "és a molts llocs", car bunker és també

aquell que vol plantejar una situació com la del 1931. "Hi ha molta gent que s'apunta amb facilitat a l'esquerra —digué— i un nombre terrible que ho fa a l'autorepresentació sense que sapiguem ben bé què representa. Hi ha molta gent que està vivint del "cuento". Senyors: cal definir-se, cal mullar-se perquè no es pot estar a les dures i a les madures."

SERVEIXO A LA MONARQUIA

A la pregunta de si era monàrquic, respongué: "La monarquia és necessària i imprescindible en aquest moment per al nostre país. Per tant jo serveix la monarquia." I en ser preguntat sobre l'Opus: "Crec que pot ser una gran institució com a organització dedicada a la salvació de les ànimes."

CONVOCATORIA D'HOMENATGE A FRANCO

A través de l'"Alcazar", la Confederación Nacional de Combatientes fa una crida per dur a terme un homenatge al general Franco el proper dia 20. Segons el diari, la Direcció General de Seguretat ja ha rebut la petició.

Ahir va acabar el cicle sobre sindicalisme

Manifest unitari contra el sindicalisme vertical

Amb un col·loqui públic acabà ahir el cicle de conferències sobre "Present i futur del sindicalisme a Catalunya", que havia organitzat ESADE. Al Fòrum Vergés van parlar els representants dels sindicats il·legals Comissió Obrera Nacional de Catalunya, UGT, USO i SOC. Com a cloenda del cicle de conferències, van respondre les preguntes que amb anterioritat els havien formulat per escrit els assistents al cicle.

Entre els assistents hi havia José González, secretari general adjunt de la Confederació mundial del treball. En un moment donat, prengué la paraula i manifestà la solidaritat d'aquest organisme amb el moviment obrer de Catalunya. També es llegí un telegrama de salutació cordial dels sindicats d'Itàlia.

Al final de la sessió es proclamà un manifest redactat per tots els conferenciants del cicle.

BARCELONA

Homenatge a les nacionalitats a la Universitat

Al paranif de la Universitat, i no pas a l'aula magna com s'esdevenia fins ara, fou celebrat ahir el darrer acte de la setmana de la cultura catalana: un homenatge a les nacionalitats de l'Estat espanyol.

Fou una majestuosa cloenda, tant pel marc on se celebrava, presidit per les tres senyeres d'Euzkadi, Galícia i els Països Catalans,

com per l'assistència del públic que vorejava el miler de persones.

Després d'un minut de silenci en memòria del jove mort a Montejurra, van intervenir-hi, representants d'Euzkadi, Xavier Quintana i José María Fernández Echegaray; uns de Galícia, José Manuel Beiras i Carmen Santos; uns de Menorca i Mallorca, Antoni Tarabini i Andreu Murillo respectivament; uns del País Valencià, Vicent Ventura i Agustí Dolé; i finalment Rafael Ribó i Argutí de Semir en representació de Catalunya.

Mayor Zaragoza: Voler l'Estatut és romàntic

Mayor Zaragoza, president de la comissió que estudia la creació d'un règim especial per a Catalunya, ha donat per finalitzada la seva primera etapa de contactes amb els polítics catalans. Ultra entrevistar-se amb els senyors Jordi Pujol, Jaume Casanovas i Joan Reventós, ha estat a Lleida, a Girona i a Tarragona. Entre altres coses, ha manifestat, en relació amb l'Estatut del 32, que la pitjor cosa que podria passar seria "la plena acceptació" d'aquest Estatut, perquè suposaria "una actitud romàntica que no tindria res a veure amb la situació d'Espanya i de les províncies catalanes", donat que ha canviat la realitat socio-econòmica

Andorra: Una altra puja de la gasolina

Ens informa Ricard Font que, a Andorra, han pujat el preu dels tres tipus de gasolina a instàncies del grup de venedors de combustibles. Actualment, doncs, els preus són aquests: la gasolina super passa de 16,50 a 17 pessetes; la normal, de 15,50 a 16 pessetes, i el gas-oil, de 8 a 8,50 pessetes. El Consell General de les Valls, però, només ha aprovat aquest augment de dos rals, en contra del preu lliure que demanava el grup de venedors. Segui com sigui, la cosa cert és que continuament s'està apujant la gasolina, i que aquests darrers dos mesos s'ha apujat dues vegades.

El P. Carlí de C. opina sobre Montejurra

Ahir al vespre, el Partit Carlí de Catalunya va convocar una conferència de premsa en la qual va facilitar un comunicat on destaca que el Montejurra '76, amb l'slogan "una cita per al poble" volia ser "l'expressió d'un poble que cerca la seva llibertat mitjançant una acció pacífica", tal com consta al text del discurs que havia de llegir Carles Hug.

El comunicat protesta a continuació per la campanya contra el carlisme i el seu líder federal Carles Hug de Borbó-Parma que, segons ell, fou llençada per diversos mitjans d'informació, especialment "El Pensamiento Navarro" i "El Alcázar", abans dels fets.

En el tercer punt del comunicat, el PCC vol deixar ben clar —i ens hi va insistir molt a la conferència de premsa— que no es tracta d'un "enfrentament entre sectors (!) carlins", sinó que "l'agressió fou produïda simplement i exclusivament per grups feixistes com han pogut testimoniar milers de persones i d'informadors". En aquest sentit se'ns va informar que havien estat presentades —per mitjà de l'advocat Francisco Javier Martín de Aguilera— al jutjat de primera instància d'Estella i a la Guàrdia Civil unes denúncies contra els senyors Roberto Bayod Pallarés —funcionari a Saragossa—, José Antonio Márquez de Prado —redactor i copropietari de "Què passa?"—, Alfonso Carlos Fal Macías, fill de Fal Conde, i d'altres persones, que presumptament es trobaven entre els agressors. Sembla que entre aquests hi havia persones que havien pertangut al partit carlí fa una quinzena d'anys, i també persones de nacionalitats estrangeres, sobretot portugueses. Pel que fa a Sixte Enric de Borbó, se'ns va facilitar una lletra de Francesc Xavier de Borbó,

pare de Carles Hug i de Sixte, en la qual, amb data 5 de maig del 1976, diu que, ja fa temps, "Sixte Enric fou considerat, per la seva actitud, fora de la dinastia i del carlisme, i així es va fer públic tant per la meua part com per la direcció del partit". Segons se'ns va assegurar, Sixte de Borbó ha servit a l'exèrcit portugués d'Angola i Mosambic.

El comunicat del PCC afegeix finalment que "ara més que mai el carlisme a nivell de l'Estat i el PCC de Catalunya continuarà lluitant per assolir les llibertats polítiques mitjançant una ruptura pacífica que retorni el poder al poble, i que el camí passa, necessàriament per la unitat de totes les forces de l'oposició i en aquest sentit fem nostre el comunicat "Al pie de Montejurra", signat per vint partits polítics i dues centrals sindicals, organitzacions que han estat coprotagonistes i testimonis d' excepció d'aquesta diada d'afirmació democràtica".

Al comunicat "Al pie de Montejurra", es manifesta "la nostra més ferma repulsa per la provocació de què ha estat objecte el poble carlí, de resultes de la qual ha estat assassinat Ricardo Garcia Pellejero i s'ha produït diversos ferits greus", i es reafirma "una vegada més la necessitat d'unitat de totes les forces democràtiques". Així mateix, el comunicat diu: "Exigim el càstic dels autors directes dels crims i dels veritables responsables".

Els representants del PCC que van convocar la conferència de premsa van excusar l'absència dels membres de la Permanent del partit, que eren encara a Estella per a assistir-hi al funeral per Ricardo Garcia. Van informar, d'altra banda, que entre els ferits hi ha un militant del PCC, Fernando Lucas Zaragoza, que té enfonsat el craní.

ELS TERMES DE L'ACORD

Els termes de l'acord aclareixen que s'ha acceptat la solució recoma-

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom.....
 Cognoms.....
 Carrer.....
 N.º.....
 PIs.....
 Població.....
 Província.....

Els prego que em subscriuïu al diari «AVUI» a partir del dia 1er. del mes vinent. El pagament el faré de la forma següent:

- Rebut per Banc o Caixa d'Estalvis (1)
- Rebut presentat a domicili (2)
- Xec adjunt
- Gir postal n.º
- Transferència

Per als residents fora de Barcelona-ciutat:

Vull rebre el diari per:

- Correu
- Correu aeri (3)
- Per mitjà del Corresponsal Sr.....

Periodicitat:

- Trimestral 840
- Semestral 1.680
- Anual 3.360

NOTES:

(1) —Havent triat la modalitat de Banc o Caixa, desitjo que els rebuts siguin domiciliats en el Banc (Caixa).....
 Agència núm.....
 Compte corrent (o Llibreta) núm.....
 Signatura: El Subscriptor

(2) —Reservat només als qui rebien el diari per repartidor o corresponsal.

(3) —La subscripció té un sobrepreu d'una pesseta diària dintre de l'Estat espanyol.

IMPORTANT:

M'interessa també adquirir ..... Títols de compte particip de 1.000 pessetes (Mínim, un; màxim, cent).

El sentit de les proporcions

UN dels aspectes més puerils de la vanitat humana és el gust pel colossalisme. Avaluar la importància en les mides enormes, les grans alçades d'algunes coses o el nombre exagerat d'algunes altres constitueix una curiosa manera d'ofegar la qualitat sota capes espesses de quantitat.

Vaig viure durant molts anys en una populosa capital que pot presentar als ulls del visitant un remarcable interès històric, zones d'una indiscutible bellezeta urbanística i realitzacions —edificis públics, parcs, museus...— que serien motius de legítima satisfacció per a qualsevol poble. Tanmateix, els naturals d'aquell indret basen el seu orgull en la creixença col·lectiva ràpida i fulgurant, en ésser cada vegada més nombrosos i estar cada vegada més ataconats, enmig d'un eixam de cotxes i de centenars de milers de telèfons. Els amics i els parents que van i vénen, el primer que diuen en tornar d'aquella ciutat és que ja no s'hi pot viure. Però ho diuen amb una punta d'admiració: "No la coneixeries. Ja té dotze milions d'habitants!" O catorze, o quinze, segons la capacitat d'entusiasme dels testimonis i segons les converses que han sostingut en el curs de la visita. Afortunadament, l'Organització de les Nacions Unides dona unes altres xifres, emparades per mètodes més fiables, i crec que és una circumstància sortosa per a la gent d'aquella gran ciutat. Perquè és gran de veres, massa i tot i amb massa gent, encara que no arribi als desbordaments numèrics que proclamen. I pot exhibir una altra mena de grandesa que és la que debó compta.

Ara bé: si presumir de quantitat és un tret ingenu del caràcter, no cal travessar l'Atlàntic ni anar tan lluny per trobar exemples demostratius. Aquí, des de fa molts anys, som part d'una pugna demogràfica que, de moment i sobre el paper, no ens presenta pas com a part més perjudicada. Barcelona, per molt que creixi, no podrà tenir mai una població superior a la de la capital del regne, gràcies a un fre estadístic que és molt d'agrair. La llàstima és que uns i altres ja hem excedit els límits de la conveniència i del sentit comú: els urbanistes afirmen que la ciutat ideal no hauria de passar del mig milió d'habitants. Més enllà d'aquesta xifra, els serveis públics, l'assistència sanitària, els proveïments i, en general, l'organització indispensable per a la bona marxa d'una col·lectivitat urbana, comencen a ésser insuficients i la situació empitjora gradualment.

El professor Kingsley Davis, director del Centre d'Investigació Demogràfica de Berkeley, va publicar una informació estremidora sobre el creixement sense control de les grans ciutats. Abans d'acabar el segle actual, la meitat de la població del món s'amuntegarà en nuclis urbans, en unes condicions de vida aterrades; ja ara, la incidència d'algunes malalties (mentals, respiratòries, psicosis alcohòlica...) de les ciutats importants duplica la registrada a les zones rurals. La delinqüència i els problemes de tota mena tendeixen a un augment constant, fins al punt que el professor Kingsley Davis pronostica una catàstrofe demogràfica en un futur molt pròxim.

Per tant, en qüestions de població, més que no pas presumir de mass, hauríem de presumir de poca o de la justa, suposant que en cara hi fóssim a temps. Mentrestant, els premis a la natalitat s'haurien de sotmetre a una rigorosa revisió i potser crear-ne d'altres destinats a estimular la discreció i la prudència genètiques.

Es possible que totes aquestes consideracions (que no formen part, necessàriament, dels afanys diaris) n'hagin estat suggerides per la recent experiència d'una Setmana Santa a Barcelona. Per un seguit de circumstàncies, vaig haver de quedar-me aquí i he conegut una altra ciutat. O amb més exactitud: vaig retrobar la ciutat anterior a l'era de l'automòbil i de l'explosió demogràfica, una ciutat molt més adaptada a la mesura humana. Passejar pels carrers tornava a ésser un gust i hi havia, només, la quantitat indispensable de gent per a sentir-se acompanyat. Poder respirar a fons contribuïa a tranquil·litzar l'esperit, tot convidava a considerar les coses amb una mica més de calma. Fou com caminar per la maqueta de la ciutat ideal —o quasi ideal— que ja hem perdut. Un somni de curta durada, amb el despertador posat a una hora en punt.

Després, la represa amb el que ja sabem. I algun sobresalt no del tot previst, com ara la vaga dels escombriaires, que ens ha fet memòria dels vaticinis del professor Kingsley Davis. Un projecte de daltabaix, un avis del que pot passar, més que no pas del que ha passat: en una gran concentració urbana, si alguna cosa es para, hi ha el perill que s'arribi a varar tot.

PERE CALDERS

La València oficial i la València real

HEM sentit dir sovint que hi ha "una Espanya real i una altra d'oficial", això que fou discutit abans des de les altures, és avui acceptat; fins i tot els ministres se'n fan ressò. Però parlar d'Espanya és una cosa i parlar del País Valencià n'és una altra. Ara fa un any em demanaren uns papers sobre la literatura valenciana, tant la feta en català com en castellà —un doble honor i una doble responsabilitat que jo no volia, però a que em vaig encarar—. La cosa és que, en un moment donat, jo deia que, a la fira, hi havia presents la València oficial i la València real. L'article no va eixir mai dels maís. ¿Es veu ja, per què parlar d'Espanya és una cosa i parlar de València n'és altra? El rebuig de l'article demostra —si això feia falta— que la València oficial no volia ni deixar remarcar el fet. Lògic i simptomàtic.

La cosa no ha canviat gaire o, millor dit, s'està agreujant. Ben cert que personalitats com Francesc de Paula Burguera, Manuel Broseta i altres han escrit a la nostra premsa sobre els problemes reals, ai!, massa reals, de la València oficial i intocable. No hi han mancat les polèmiques. Però el tema, lluny d'estar esgotat, sols és iniciat. N'hi ha molt per raure encara.

Dues Valències? Un País Valencià únic, és clar, però amb dos sectors acarats i sense cap diàleg. ¿I això per què? Molt senzill, un dels dos sectors practica el diàleg i l'altre practica l'autoritat absoluta, indiscutible i de cambra. Aquest darrer deu ser un dels sectors més immobilitats i continuistes de tota Espanya.

No és que la València oficial no tinga existència, que la té, sinó que practica el vell costum de viure plenament la realitat problemàtica del País i de voler-la amagar, negar, o su-

perar, com si fossin uns il·lusionistes. Existeixen i la seva existència ens costa a tots els diners, car són sovint homes, i dones, que diuen que estan al servei dels valencians, i que per tant comencen ocupant uns càrrecs i cobrant uns sous. Però són els altres valencians els qui no semblen existir per a ells: no compten. Com els pàries de l'Índia, ni ens veuen. A no ser que degam pagar algun plat trencat, llavors sí, som el dimoni, la part maleïda del País.

La València oficial fa i desfà sense parar en barres (mai millor dit) i, sovint, d'esquena al que li demana, exigeix i necessita la comunitat. ¿Cal assenyalar-ne alguns exemples? La manca d'escoles, la destrucció del Saler i de l'Albufera, el pressupost infim per a l'ensenyament de la Llengua, les dolentes condicions de la vida als barris, els problemes de l'arròs, de la taronja, de la sabata, de la construcció, del metall... Sé que la llista és molt més llarga, però ja va bé...

I això per què? Per què eixa València oficial sembla viure d'esquena i sorda? Bo, més bé sembla entre l'espasa i la paret; per això fa darrerament el que fa. Sembla viure amb por del futur i del present (tots sabem quanta por li fa el passat).

Supose que el més greu defecte d'eixa València oficial intocable és que no ha estat mai elegida per sufragi universal, lliure, secret, i que no dona raons ni justificacions del seus actes a ningú. Potser la seva consciència els demana comptes, potser la Història farà un balanç implacable. Però l'origen d'eixa Oligarquia la distància totalment i definitivament del poble.

Es eixe poble qui és la València real, la València viva, la València que sofreix la Història

i que comença a fer-la. Un País Valencià que s'esforça per arribar a la majoria d'edat, per construir un país actual, un país legal, no un país de cacics (que encara fan i desfan en aquesta terra), un país de progrés i no de negocis bruts i fàcils, un país de Sindicats com cal, on es defensen els interessos dels representants, on es tracten de resoldre els problemes que la situació posa. Un país que no es que es retrobe, sinó que s'inventa. Un país que no pot dir, com algunes mòmies li proposen, Antic Regne.

Eixa València real, aclaparada de problemes, que cerca les vies per a resoldre els seus problemes entropessa ara i adés amb la carcassa vetusta de la València oficial, i la trobada no és mai dolça.

Eixa València real té els seus homes, els seus caps. I jo hi afegiria que té els seus intel·lectuals orgànics, aquells que es preocupen més del país que no de la seva "glòria", aquells que estan més pel que passa que no pels premis i ajuts oficials, aquells que, de vegades, passen "fam" i "persecució" (paraules bíbliques que poden ser adduïdes amb completa actualitat).

Dues Valències i un sol país. Un país que per tal d'ésser en plenitud necessita de tots els canvis que permeten emergir la València real, sense vells o nous taumaturgs, sense il·lusionistes que visquen dels somnis del passat o del futur.

Optimista com sóc, diria que la València real emergeix sense atur, per més greu que li sàpiga, a la València oficial, que no té prou mans per tapar els forats. La llarga i dificultosa emergència del país és la gesta més gran des de la fundació del Regne per Jaume el Conqueridor. I quasi segur que ens afecta més, decisivament.

R. VENTURA MELIA

Argentona, una font, un símbol

Sota el turó feudal de Burriac, la centenària Font Picant, encara que situada en uns terrenys privats, ha estat dia darrera dia lloc de trobada i esbarjo per milers de persones de la província sencera. A partir de les seves aigües, com diu l'escultor i historiador Jaume Clavell, Argentona ha crescut, i per la fama de les seves fonts s'ha convertit en una zona d'estiu.

Però, si en temps ja passat Argentona va veure morir dues fonts d'anomenada —la del Ferro i la del Mig— davant d'una gran passivitat per part dels mateixos vilatans, avui no es pot pas dir el mateix. "La Font Picant és amenaçada de privatització i destrucció, és a punt de desaparèixer". La notícia corregué ràpidament de boca en boca, al bar, a la plaça, i arribà també a l'ajuntament. Davant el tancament de la planta embotelladora d'aigües, arrendada a l'empresa multinacional EBANSA, la notícia es confirmà quan, efectivament el dia primer de l'any, la Font Picant ja no s'obri al públic.

L'ajuntament, que fins llavors s'havia mantingut a l'expectativa (en

lloc d'haver-se informat des d'un bon començament i d'informar a la col·lectivitat) en espera d'intervenir "quan la Font fos tancada", degut a la pressió d'una comissió de veïns i representants de totes les entitats culturals i recreatives de la població, es veié obligat a cercar una informació concreta, posant-se en contacte amb la propietat i "demanant-li" que la Font restés oberta el proper diumenge, ja que al poble se l'havia convocat per a una jornada de reivindicació, a la mateixa Font Picant.

Així, doncs, fou com de manera espontània es posava en marxa una veritable acció popular. I així, el diumenge dia quatre de gener, es concentrava a la Plaça Nova i a la Font, no solament gent d'Argentona, sinó de tota la comarca, alertada de la situació per mitjà de la informació extensa que donà tota la premsa de Barcelona i comarcal. Des de feia molts anys el poble no havia vibrat davant un problema comú d'una manera tan espontània. Els objectius de tots plegats eren molt clars, en un afany de salvar un bé popular enfront d'un dels mals actuals: la pri-

vatització de la Nautra i dels drets de fruit-ne que té tot home, per culpa de l'especulació del sòl; al mateix temps fou una bona oportunitat per superar l'ambient de caciquisme i de por, massa anys reprimint.

Iniciada una manifestació pacífica i multicolor a la Plaça Nova, recorregué el quilòmetre i mig de distància que hi ha entre aquest lloc i la Font, essent des de bon començament fins al final una jornada de participació total i reivindicativa, mitjançant cançons, ballades, paraules i pintades en uns murals colocats expressament al llarg del recorregut. El desig i la necessitat del poble per a conservar aquest espai, com a parc públic imprescindible per tal de mantenir l'equilibri ecològic de la zona i les proporcions d'espai verd precisos pel benestar de la població, quedava així escrit i més encara quan es començà una recollida de signatures per adreçar-les al governador civil demanat l'atur de tota acció especulativa en defensa i conservació del Parc de la Font Picant com a zona pública.

La Font Picant, ara, resta oberta encara. No es té cap resposta con-

creta ni definitiva sobre la possible solució, però segons sembla s'està en possibles negociacions.

La pressió del poble ha estat clara i contundent, i el compromís públic pres per la corporació municipal, de no adoptar cap determini sense abans consultar-ho a la comunitat, n'és una prova ben palesa. És això del què es tracta, també, que l'ajuntament sia plenament el ressò de la col·lectivitat, a la que deuria de representar, i prendre les determinacions d'importància amb la prèvia informació i consulta a aquesta, per a copsar els veritables interessos i necessitats de la majoria.

Això ha estat el primer pas. S'ha començat per iniciar el camí i ha estat el mateix poble qui ho ha fet: argentonins, matoronins, tota la comarca, permsa... I cal continuar fent-lo, sense adormir-se perquè, com es deia en una de les informacions donades per la premsa: "l'espectre de l'especulació en benefici d'uns interessos privats estarà a l'aguait vetllant per si el poble i els amants de la Natura s'adormen".

PEP MASO

("Cingles" 26/1er trimestre 1976)

BUSTIA

VERSIONS

En un llibre publicat recentment, "Quan érem capitans", de Teresa Pàmies, llegeixo (pàgs. 131 i 132) que la dimissió, "el 16 de març" (sic) de 1938, de dos ministres del Govern de la República, Jaume Aiguader i Manuel Irujo, va ser motivada perquè "tractaven d'imposar la rendició", la qual cosa determinà una protesta de la Passonària davant Negrin, cap del Govern, protesta que va tenir èxit; tant, que "els ministres derrotistes" van presentar la dimissió i "el complot dels capituladors era aixafat".

En un altre llibre, publicat també no fa pas gaire, "Episodis de la guerra civil espanyola", de Jaume Miravittles, pot llegir-s'hi que l'esmentada dimissió s'escaigué l'onze d'agost, i va produir-se perquè els dos ministres en qüestió no van ser d'acord amb tres decrets presentats per Negrin, decrets que "no tenien altra justificació que accentuar encara més el seu absolutisme (de Negrin) i fer més efectiva, per tant, la penetració comunista: nacionalització de les indústries de guerra (de Catalunya, creació de Josep Tarradellas), militarització del port de Barcelona i reforma del Comissariat polític de l'Exèrcit". "Es a conseqüència d'aquells tres decrets totalitaris (el subratllat és de Miravittles) que es produí la dimissió del ministre català, senyor Jaume Aiguadé", seguida, per solidaritat, de la del ministre basc Manuel Irujo, el qual diu —en una carta adreçada a Negrin— que presenta la dimissió "per discrepància fundamental amb la política seguida per la República en Catalunya" (pàgines 311, 312 i 313).

Com explicar que en dos llibres, diguem-ne contemporanis, apareguin dues versions tan diferents d'un mateix fet? Si algú m'ho pot aclarir (en benefici també de la veritat històrica, i per això crec que val la pena) li ho agrairé.

A. BLADE I DESUMVILA (Tarragona)

GRATITUD

Hem d'agrair a Maria Marinell la seva reflexió sobre "Manipulació de la vida i manipulació de la mort" (a l'"AVUI" del 30 d'abril).

Certament, en els darrers mesos, apareixen tot sovint notícies sobre el cas de la jove Keren, però no ho havia vist tractat amb la serietat que ho fa la Maria Martinell.

AURORA AUBACH GUTU Tarragona (Tarragonés)

TOROS

La carta del señor Bonet, del dimarts, dia 4, referint-se a l'espai que el diari dedica als toros, em sembla poc afortunada i menys pensada i escrita en un sentit democràtic i liberal.

Som molts que llegim "AVUI" i ens agraden els toros. Imposar un criteri, fer discriminació, no entra gens ni mica amb allò de què ara tant es parla: "dels drets humans". A més, si el señor Bonet no ho cap, hi ha una important història de toros i torrejadors catalans. No cal oblidar-ho.

RAMON BALMES Roda de Ter (Osona)

CAN MARINÉ

He llegit amb gran descoratjament en l'"AVUI" del 1r de maig, que es vol enderrocar Can Mariné, masia del segle XVII situada en ple cor d'Horta, la qual cosa és producte de l'especulació del sòl per a la construcció d'immobles.

Les autoritats que haurien de vetllar per aquestes coses, on són? Quin grau de sensibilitat tenen? Com és possible que ho permetin?

MARIA MARTI I VIUDES (Barcelona)

Per ésser publicades, les cartes ens han d'arribar amb totes les dades del seu autor, i han de ser breus. Si la seva extensió és excessiva, podran ésser reduïdes per la Redacció.

MON DEL TREBALL

Rebutgen el "Congreso Sindical"

Manifest de les quatre centrals democràtiques

Els participants al cicle "Present i futur del sindicalisme a Catalunya" en acabar la tanda de conferències, van fer públic ahir un manifest sobre la situació política i sindical a casa nostra. Com a representants d'organitzacions obreres i sindicals democràtiques declaren diversos principis que resumim:

— Que l'OSE no és un sindicat obrer.

— Que el "Congreso Sindical" i la reforma que es proposa no són prou representatives de la lliure voluntat dels treballadors.

— Que s'oposen a acceptar cap iniciativa que no parteixi de les exigències següents:

1. Llibertat sindical amb llibertat d'associació, d'expressió, de reunió i de manifestació per a tots els obrers.

2. Reconeixement del dret de vaga i lliure acció sindical, reconeguda internacionalment.

3. Alliberament immediat dels detinguts per motius laborals o polítics, amb readmissió als llocs de treball.

4. Garantia jurídica de total llibertat d'actuació dels representants obrers en llurs funcions.

5. Unitat sindical en la llibertat, no imposada.

6. Potenciació de les assemblees a tots els nivells.

7. Participació dels obrers de Catalunya en la lluita de tot el poble català per tots els seus drets i llibertats, en defensa dels quatre punts de l'Assemblea de Catalunya.

8. Abolició del bloqueig salarial i dret a negociar noves i millors condicions de treball i de vida.

9. Proclamació del dret inalienable a un lloc de treball i denúncia de l'augment alarmant de l'atur obrer.

10. Dret dels treballadors al control i decisió de les condicions de treball a tots els nivells de l'empresa, i a intervenir en la vida pública del país de forma activa i responsable.

11. Rebutjar les acusacions fetes, al darrer discurs del president del govern, contra els treballadors que lluiten pels seus drets econòmics i socials.

12. Saludar les iniciatives unitàries que s'han impulsat arreu del país, sobretot arran del primer de maig.

13. Establir a Catalunya una coordinació de les accions dels treballadors que afavoreixi les lluites ulteriors de la classe obrera i la conquesta de les llibertats sindicals i polítiques.

Els participants en el cicle de conferències organitzat per ESADE han estat Xavier Casassas, Montserrat Torra, José Valentí Antón, Luis Fuertes Fuertes, Francisco Frutos

Gras, José M. Rodríguez Rovira, Francisco Giménez Bautista i Alberto Espúñez Alagón. Són representants de les branques sindicals SOC, UGT, USO i Comissions Obreres.

GISPERT: ACABA LA VAGA LEGAL

Ahir al vespre, els treballadors de l'empresa Gispert van informar-nos que donaven per acabada la vaga legal que des de fa força dies mantien. Avui, doncs, tornaran a treballar. Com a reflexió d'aquesta llarga experiència, els treballadors han redactat un manifest en què analitzen la vaga realitzada. Així, diuen que creuen insuficient la regulació legal de la vaga, i veuen clar que cal reivindicar el dret de vaga i la llibertat sindical. A més, afegeixen que l'empresa no ha complert les normes vigents, desplaçant treballadors aliens al conflicte perquè ocupessin els llocs dels de treball dels vaguistes; davant del fet, ni la Delegació del Treball ni l'Organització Sindical no han donat respostes vàlides a la situació que es plantejava.

DOS MILIONS DE MULTA A SERCOESA

Ens comuniquen uns treballadors de Sercoesa que aquesta empresa ha estat multada amb dos milions de pessetes. El motiu de la sanció és d'haver contractat personal fora per ocupar el lloc dels vaguistes. L'empresa té al seu càrrec la conservació i neteja de les cabines telefòniques. Ens informen també que s'ha incoat expedient a la Delegació del Treball —per prestamisme laboral—, contra Sercoesa, Cetesa i Codiresa.

Ja fa tres setmanes que el personal de Sercoesa és en vaga "legal". Dies enrra foren contractats obrers "esquirols" per part d'un administratiu de Sercoesa i pel cap de personal de Codiresa.

L'HOSPITALET: REFLEXIONS SOBRE LA VAGA

Després de les darreres vagues del ram, la UTT del Metall ha redactat un full informatiu que analitza les activitats dutes a terme i inicia una reflexió col·lectiva sobre la manera d'actuar d'ací en endavant. Els autors del text opinen —segons informa MDC Puig— que les reivindicacions continuen essent necessàries. Rebutgen el laude —que, en definitiva, no representa cap augment real— i es reafirmen en la creença

que els problemes laborals "han de resoldre's entre empresaris i treballadors, mitjançant organitzacions autònomes i independents".

SABADEL: DEMANEN DIMISSIO

Dijous passat s'acordà per majoria demanar la dimissió del president de la UTT de químiques. En una assemblea d'enllaços del ram, celebrada a la casa sindical, es discutí la plataforma provisional de cara al conveni. S'hi demana un salari mínim de vint-i-cinc mil pessetes per als peons. També es reclama un sindicat unitari, democràtic i independent. A proposta dels enllaços, es posà a votació la necessitat de la dimissió del senyor Domingo Granados, president de la UTT. Segons ens comunica Joan Brunet i Mauri, la votació fou favorable a la dimissió en un 70%. El senyor Granados admeté els resultats.

VIETA: PERSPECTIVES DE READMISSIO

Ahir es tractà de les millores econòmiques i de la situació dels sancionats i acomiadats del metall en la comissió deliberadora del conveni. Els representants patronals es van comprometre a fer les gestions necessàries per solucionar-ho tot. Es tractà especialment del quinze acomiadats de Vieta A. d'ioelectrònica, empresa radicada al Poble Nou. Sembla que el problema ja és en camí de solució.

UNIVERSITAT

L'esforç de la supervivència
Evolució de la cultura als Països Catalans durant l'època de postguerra

"La supervivència de la cultura catalana a la postguerra i les seves perspectives actuals" fou el tema central d'una taula rodona celebrada a l'Aula Magna, que s'omplí de públic, en la major part estudiant.

Antoni Comas actuà com a moderador, i foren ponents Francesc Vallverdú, Biel Mesquida, Rafael Lluís Ninyoles i Jaume Fuster. Havia d'intervenir Jordi Carbonell, que va excusar la seva presència, però envià unes ratlles en les quals recordava la lluita mantinguda després de l'acabament de la guerra, per tal de fer sobreviure la cultura catalana.

LLUITA PER LA NORMALITZACIÓ DE LA CULTURA

Francesc Vallverdú, cenyint-se a l'àmbit del Principat, va fer un detallat esquema dels anys de postguerra, distingint-hi dos grans períodes: del 39 al 60, que ell anomena "període de resistència", i del 60 ençà, que qualifica com "de lluita oberta". "Mentre en el primer és duu a terme una actuació clandestina o semi-clandestina, en el segon es produeixen ja mobilitzacions de masses més àmplies, les entitats públiques comencen a intervenir, etc."

Vallverdú va destacar tot seguit un seguit de fets il·lustratius d'aquesta lluita per la normalització de la cultura: L'any 1946 reapareix "Treball", òrgan del PSUC, clandestí, redactat en català. Quan les vagues de tranvies del 1951 a Barcelona, les octavetes són en català i en castellà. El 1956 es produeixen a Barcelona els fets universitaris del Paraninf.

Al juny de 1959 té lloc l'afar Galinsoga i el maig de l'any següent, per causa d'uns incidents al Palau de la Música Catalana, en ocasió d'una funció de l'Orfeó Català, Jordi Pujol és detingut i processat.

El mateix any cal anotar dues cartes: la primera, en favor de la llengua catalana, signada per 100 persones, i la segona, encapçalada per Pemán, contra la censura.

Durant la primera meitat d'a-

La perfumeria: imaginació i ofici

Avui i demà se celebren les III Jornades

Avui i demà es desenvoluparan a Barcelona les III Jornades de Perfumeria que són organitzades per la "Sociedad Española de Químicos Cosméticos" amb la col·laboració de l'"Asociación de Químicos del Instituto Químic de Sarrià" i el "Patronato Juan de la Cierva".

Perquè ens expliqués la finalitat d'aquestes Jornades i les característiques del sector, hem parlat amb el senyor Antoni Argulló, un dels "patriarques" de la perfumeria catalana.

—Les jornades volen col·laborar en la formació dels químics i dels tècnics de les empreses. La joventut necessita aquesta formació. La perfumeria espanyola va a remolc de la francesa i encara, hem de convidar tècnics estrangers.

—Es un art o una tècnica la perfumeria?

—Totes dues coses. Un perfum, primer, ha d'ésser imaginat i després s'ha de conèixer la tècnica per fer-lo. En aquest aspecte s'ha comparat la perfumeria amb la música o amb la pintura, que és una combinació de la inspiració i l'ofici.

EL FRAU DE LA PUBLICITAT

Hi és sovint el frau en perfumeria?

—No, no n'hi ha de frau, és més aviat publicitari. Els perfumistes fem colònies barates i d'altres de més cares d'acord amb la demanda. Fa uns anys es va donar un cas de frau a Espanya, quan uns petits industrials van utilitzar alcohol metil·lic en lloc de l'etílic, però això no és gens freqüent.

—Quins són segons vostè, els cinc millors perfums?

—El Chanel número 5, l'Arpeix, el

Chypre de Coti, la Femme de Rochas i l'Eau Sauvage.

—No n'ha dit cap d'espanyol...
—No, tots aquests són francesos. Hem de reconèixer que en són els mestres. Aquests cinc perfums són com obres clàssiques, a partir dels quals n'han sortit d'altres.

ELS HOMES TAMBE S'EMPOLAINEN

—Hi ha un perfum per a cada sexe, per a cada edat, per a cada personalitat...

—Abans era un element purament femení i si se'n posava un home era titllat d'efeminat. Avui quasi gasten més perfums i colònies els homes que no les dones.

—Amb què s'aconsegueix un perfum millor, amb elements naturals o amb productes sintètics?

—La perfumeria natural és riquíssima, però antisocial. Demana molta mà d'obra, i per tant és molt cara. No es poden emplear determinats productes naturals en la perfumeria de masses. Per altra banda, la química s'ha desenvolupament molt i hem obtingut reconstruir bastants olors naturals. A més, els preus dels productes químics són molt més estables que no els dels naturals que són subjectes als moviments socials i a les inclemències del temps. El producte químic té un toc més fred, potser té menys fixació. Hi ha però molts productes naturals que són substituïbles, com ara l'espigol, el romani, la lavanda...

—Es pot parlar d'una perfumeria catalana?

—Tècnicament, no. El que hi ha és una gran producció, cases molt antigues, empreses amb un gran volum. Solament a Catalunya hi ha 292 empreses de perfumeria i cosmètica, sobre un total de 800 a tota la península.

—El Chanel número 5, l'Arpeix, el

Chypre de Coti, la Femme de Rochas i l'Eau Sauvage.

—No n'ha dit cap d'espanyol...

—No, tots aquests són francesos.

Hem de reconèixer que en són els mestres.

Aquests cinc perfums són com obres clàssiques,

a partir dels quals n'han sortit d'altres.

ELS HOMES TAMBE S'EMPOLAINEN

—Hi ha un perfum per a cada sexe,

per a cada edat, per a cada personalitat...

—Abans era un element purament femení

i si se'n posava un home era titllat d'efeminat.

Avui quasi gasten més perfums i colònies els homes que no les dones.

—Amb què s'aconsegueix un perfum millor,

amb elements naturals o amb productes sintètics?

—La perfumeria natural és riquíssima,

però antisocial. Demana molta mà d'obra,

i per tant és molt cara. No es poden emplear

determinats productes naturals en la perfumeria

de masses. Per altra banda, la química s'ha

desenvolupament molt i hem obtingut reconstruir

bastants olors naturals. A més, els preus dels

productes químics són molt més estables que no

els dels naturals que són subjectes als moviments

socials i a les inclemències del temps. El producte

químic té un toc més fred, potser té menys

fixació. Hi ha però molts productes naturals que

són substituïbles, com ara l'espigol, el romani,

la lavanda...

—Es pot parlar d'una perfumeria catalana?

—Tècnicament, no. El que hi ha és una gran

producció, cases molt antigues, empreses amb un

gran volum. Solament a Catalunya hi ha 292

empreses de perfumeria i cosmètica, sobre un

total de 800 a tota la península.

—El Chanel número 5, l'Arpeix, el

Chypre de Coti, la Femme de Rochas i l'Eau Sauvage.

—No n'ha dit cap d'espanyol...

—No, tots aquests són francesos.

Hem de reconèixer que en són els mestres.

Aquests cinc perfums són com obres clàssiques,

a partir dels quals n'han sortit d'altres.

ELS HOMES TAMBE S'EMPOLAINEN

—Hi ha un perfum per a cada sexe,

per a cada edat, per a cada personalitat...

—Abans era un element purament femení

i si se'n posava un home era titllat d'efeminat.

Avui quasi gasten més perfums i colònies els homes que no les dones.

—Amb què s'aconsegueix un perfum millor,

amb elements naturals o amb productes sintètics?

—La perfumeria natural és riquíssima,

però antisocial. Demana molta mà d'obra,

i per tant és molt cara. No es poden emplear

determinats productes naturals en la perfumeria

CASA BAGUÉS

Sant Pau, 6

JOIERIA BAGUÉS

Passeig de Gràcia, 41

EL REGULADOR BAGUÉS

Rambla de les Flors, 105

JOIERIA, PLATERIA, ESMALTS, PORCELLANES, MARFILS, OBJECTES PER A REGAL. RELLOTGERIA: EXTENS ASSORTIT DE LES MILLORS MARQUES. LES DARRERES NOVETATS EN RELLOTGES SUBMARINS ELECTRONICS, COMPTADORS, CRONOGRAPS, DESPERTADORS DE TOTA MENA. RELLOTGES DE PEU, SOBRETOLA I PARET ALS MILLORS PREUS.

Si l'Empresa té set,
que pugui refrescar-se
sempre amb
EUVESA

Gomis, 51
Tel. 212 41 47
Barcelona-6

amb got a gallet o amb ampolla

ACTIVITAT POLITICA

Clausura del cicle sobre l'Estatut

El Dret Civil emanat del Parlament es derogà retroactivament

Al Col·legi d'Advocats de Barcelona es va cloure ahir el cicle de conferències sobre l'Estatut d'Autonomia de Catalunya que s'hi ha estat celebrant des de mitjans del mes passat. En aquesta darrera sessió, els advocats Lluís Roca-Sastre i Puig Ferriol van parlar sobre "L'Estatut i el Dret Privat".

Els dos conferenciants van tractar el tema de la recuperació del Dret Civil Català durant el temps de l'acció legislativa del Parlament de Catalunya.

Lluís Puig Ferriol, professor de Dret Civil Català a la Universitat Autònoma de Barcelona, va complaure les nostres peticions i ens va resumir alguns aspectes de la seva conferència, tot ampliant-nos en alguns punts de particular interès.

—Què va suposar el període d'autonomia de Catalunya per a l'evolució del Dret Civil Català?

—El Dret Civil Català s'ha caracteritzat sempre fonamentalment per

la parquedat de disposicions legislatives, tota vegada que deixava generalment a la iniciativa dels particulars la resolució d'aquests problemes, i això és el que féu també la Generalitat que, en lloc de codificar el nostre Dret Civil, es limità a dictar unes poques lleis per tal de posar al dia aquelles institucions que havien quedat depassades a conseqüència de les transformacions experimentades per la societat catalana en el decurs dels darrers segles.

—Quina transcendència tingue aquells nova legislació en la societat catalana?

—D'acord amb la perspectiva actual, crec que podem afirmar que aquella legislació promulgada pel Parlament no va provocar de fet cap innovació de fons en la vida jurídica de la família catalana perquè, en primer lloc, les poques innovacions venien motivades del progrés que havia experimentat la nostra societat en tots els ordres, i en segon lloc, perquè en molts punts no hi havia cap innovació, sinó que es retornava

al Dret tradicionalment viscut a Catalunya i que s'havia deixat d'aplicar a conseqüència sobretot del criteri uniformista de la jurisprudència en benefici del Dret Civil castellà.

—I després de la guerra, ¿què es va fer de tot això?

—D'acord amb els pressupòsits polítics de l'Estat que sorgia de la guerra civil, es derogà, àdhuc amb efectes retroactius, és a dir, com si no hagués estat mai feta, tota la legislació emanada del Parlament Català durant tota aquesta època de l'Estatut d'Autonomia. De manera que, l'any 1939, tornava a regir a Catalunya, i en unes condicions ben precàries, el mateix dret d'abans de l'Estatut. La revifalla dels drets regionals espanyols es produí a conseqüència del Congrés Nacional de Dret Civil, celebrat a Saragossa l'any 1946, que instaurà el sistema actual de la compilació de cadascun dels drets regionals. Com és ben sabut, la compilació catalana va ser promulgada per una llei del 21 de juliol del 1960, després d'experimentar el projecte de compilació una considerable retallada a mans dels organismes legislatius de l'Estat espanyol, i de distorsionar el sistema català de producció del Dret.

—A partir de la derogació, ¿no quedà rastre del Dret civil català?

—Encara que ni en els treballs preparatoris ni en el preàmbul de la compilació, no es fa cap referència a la legislació civil catalana promulgada durant l'època de l'Estatut, hi ha, no obstant això, prou motius per a pensar que d'alguna manera el tingueren present els nostres compiladors de l'any 1960. Com, per exemple, en les qüestions referents a l'equiparació jurídica dels conjuges i els drets successoris del cònjuge sobrevivent en la successió intestada. Fins i tot es dona la curiosa circumstància que la legislació civil general espanyola, posterior a la guerra civil, arriba ara, i amb un considerable retard, a les mateixes solucions a què arribaren els legisladors catalans a l'època de l'Estatut.

Roca Sastre: el progrés en Dret Romà

Lluís Roca-Sastre, notari i gran coneixedor del Dret Privat català per mèrit propi i per tradició paterna, ens va parlar també de diversos aspectes del tema de portaria després al Col·legi d'Advocats.

—Quina va ser l'evolució del dret privat Català en els textos estatutaris de la Generalitat?

—L'Estatut de Núria atribuïa la legislació exclusiva i l'execució directa del Dret a la regió autònoma, amb l'excepció del Dret penal, el social, el mercantil i el processal. Quant al Dret Civil, tot era de la competència legislativa catalana, llevat de les formes legislatives del matrimoni i de l'ordenació dels registres civils. Però la comissió parlamentària corresponent i la comissió de la República, en matèria de Dret Civil van admetre la primera excepció van ampliar la segona —constituïda per l'ordenament de registres sense distinció i d'hipoteques. Van crear dues excepcions més, que eren les bases de les obligacions contractuals i les normes de conflicte de Dret Interregional. La primera i la quarta excepcions eren totalment admissibles; en canvi, les dues altres

plantejaven molts problemes, per exemple, la impossibilitat de crear nous registres o noves hipoteques legals.

—Quins van ser els fruits de l'Estatut d'Autonomia des del punt de vista del Dret privat?

—Concretament, el Parlament va aprovar quatre lleis: la de majoria i habilitació d'edat, que rebaixà la majoria d'edat als vint-i-un anys, resultat al qual a Espanya no es va arribar fins l'any 1943; la llei de capacitat jurídica de la dona casada, amb el seu dogma d'igualtat de sexes, la llei de successió intestada; i la famosa llei de contractes de conreu, força avançada en la solució dels problemes agraris. Aquesta darrera llei va tenir la virtut de disminuir els apassionaments nascuts a conseqüència de la qüestió rabassaire.

—Com era considerada la dona en el context del Dret privat català?

—La dona a Catalunya, per tradició del dret romà totalment i perfectament rebut pel poble català, unes mínimes prohibicions especials, procedents també del dret romà, que tenien per finalitat la protecció de la dona.

JOAN RENDE

Justícia Democràtica a l'Assemblea

El 6 de maig va fer-se efectiva la incorporació de Justícia Democràtica a l'Assemblea de Catalunya. Jus-

tícia Democràtica és un organisme que agrupa magistrats de tot l'Estat espanyol.

GUARDERIES

Pla de Fornells té el suport dels veïns

Set pares de la guarderia Pla de Fornells, on s'han tancat cinquanta-nou persones per tal de pressionar l'Ajuntament, no foren rebuts per la senyora Muñoz Codina, delegada d'acció social, malgrat la promesa que se'ls havia fet en aquest sentit. El seu lloc fou ocupat ahir per un funcionari que va reiterar la posició de la delegació en aquest afer. —"estudiarem un per un el cas de cada nen i ajudarem directament els pares que no puguin pagar les quotes"—, tot negant-se sistemàticament a negociar amb les guarderies com a tals.

Quan la comissió va pretendre d'explicar que la guarderia Pla de Fornells es troba en un barri que té quasi cinquanta mil habitants, on les mares treballen en llur majoria com a dones de fer feines i que no hi ha cap altre lloc per a deixar els nens, el funcionari va respondre, —segons els qui assistiren a l'entrevista—, que "tot això no té res a veure amb l'afer" i va invitar els pares de la comissió a abandonar ràpidament l'Ajuntament, no sense advertir-los que "no hi haurà altres tractes mentre continuï el tancament".

ENTRETOC

Escoltar les peticions

Els de la guarderia "Pla de Fornells" han hagut de prendre una decisió extrema: tancar-se. Per posar en relleu que en la seva guarderia hi ha problemes insolubles des de l'estricta situació particular o privada. Però el fet no és aïllat; d'altres guarderies —les no concebudes com un negoci— també es troben en la mateixa situació, i ho han posat en evidència ciutadana en les manifestacions que han fet davant l'Ajuntament —"Viola trenca la guardiola" deien pares, educadors i nens que tot just aprenen a enraonar —i en diverses places dels nostres barris.

I el que demanen és just: que el municipi, és a dir l'Administració a nivell més casolà i pròxim, se'n faci càrrec, que ajudi de manera efectiva a fer que el servei de les guarderies no desaparegui emportat per la dinàmica de l'alçada de preus. Però l'Ajuntament ha respost amb cançons, i ahir al matí un funcionari —no va sortir cap "tècnic" rellevant —va treure's pràcticament de sobre la comissió de la guarderia "Pla de Fornells" dient-los que l'Ajuntament ajudaria les famílies necessitades.

Un llenguatge purament benèfic... Però el problema és estructural. Cal que d'una vegada l'Ajuntament de la nostra ciutat s'enfronti amb els veritables problemes —i aquest n'és un de molt important, encara que no es vulgui valorar així— i ofereixi solucions eficaces acceptant les alternatives que els veïns, ciutadans de Barcelona, ofereixen, perquè, a les peticions, aquests mai no hi van amb les mans buides.

En veure la vida ciutadana sotraguejada per fets de l'àmbit de l'educació i l'ensenyament, es produeix en nosaltres un moviment reflex: evocar aquelles èpoques del pressupost de cultura i aquelles escoles municipals. Perquè en aquella època —ben recent per cert— es va demostrar el que un govern de la ciutat preocupat pel que hi succeïx pot fer, i fer-ho bé.

Des de fa temps les guarderies — unes quantes de preocupades i conscients — han fet gestions i exposat plans perquè l'Ajuntament hi aportés una solució. No fer-los cas, ésser rebuts per funcionaris que res no poden solucionar, no atendre'ls o tractar-los a nivell de beneficència és signe palpable que alguna cosa no funciona prou bé —i per tant, reclama un urgent recanvi— a la plaça de Sant Jaume.

A. R. B.

Agència Matrimonial
LA FELICITAT I L'ESDEVENIDOR

Dues Agències Unides per tal de solucionar el trist problema de la seva soletat

Directora General: Madame Angelina

Madame Angelina, Directora de l'Esdevenidor i La Felicitat a tota Espanya ha aconseguit mercès al seu propi esforç una gran labor humana a milers de llars espanyoles

Madame Angelina comunica: Qui hi estigui interessat que s'aculli, si es plau, a aquestes sol·licituds

Industrial. Solter. 63 anys. Pis. Cotxe. Comerç 100.000 ptes. al mes. Sol·licita senyoreta. Màxim 50 anys. Ref. 14.356.

Planxadora. Soltera. 24 anys. Filla d'un any. Bona presència. Formosa. Sol·licita senyor comprensiu. Treballador. Màxim 40 anys. Ref. 14.464.

Imprempter. Vidu. 64 anys. Pis. 25.000 ptes. al mes. Considerables estalvis. Sol·licita senyoreta soltera o vidua fins a 60 anys. Ref. 34.370.

Paleta. Vidu. 45 anys. Pis. 28.000 ptes. al mes. Sol·licita senyoreta de 38 a 40 anys. Soltera. Referència 24.051.

Enginyer. Solter. 34 anys. Empresa pròpia. 60.000 pessetes al mes. Pis. Cotxe. Estalvis considerables. Sol·licita senyoreta de 21 a 30 anys. Ref. 44.288.

Mestressa. 39 anys. Soltera. Sol·licita senyor edat fins a 48 anys. Cultura similar. Solter o vidu. Referència 14.462.

Agricultor. Solter. 37 anys. 30.000 ptes. al mes. Terres. Casa i cotxe. Sol·licita senyoreta de 28 a 32 anys. Soltera. Bona predisposició per a la llar. Referència 13.918.

Infermera. 40 anys. Vidua amb un fill. Sol·licita senyor fins a 45 anys. 1,70 d'estatura. Nivell cultural similar. Ref. 24.204.

Senyoreta advocat. Soltera. 32 anys. Bona presència. Sol·licita senyor fins a 40 anys amb estudis. Ref. 24.511.

Vetlladora de malalts. Vidua. 60 anys. Pis. Sol·licita senyor de 60 a 70 anys. Catòlic. Ref. 44.139.

Torner. Solter. 25 anys. 25.000 ptes. al mes. Estalvis. Cotxe. Sol·licita senyoreta de 21 a 23 anys. Soltera. Bona presència. Ref. 54.431.

Modista. Soltera. 48 anys. Bona presència. Sol·licita senyor de 50 a 55 anys. Honorat i treballador. Ref. 64.487.

Lampista. 41 anys. Solter. 25.000 ptes. al mes. Pis. Sol·licita senyoreta de 30 a 40 anys. Ref. 139.000.

Minyona. 21 anys. Soltera. Formosa. Sol·licita senyor de 26 a 35 anys. Treballador. Ref. 35.070.

Dependent de fàbrica. Vidua. 28 anys. Bona presència. Sol·licita senyor de 35 a 45 anys. Solter o vidu. Ref. 26.494.

20 AGENCIES AL SEU SERVEI. 250.000 INSCRITS
FINS EL MOMENT

SENSE INCONVENIENT DE RESIDENCIA PER A LES SOL·LICITUDS

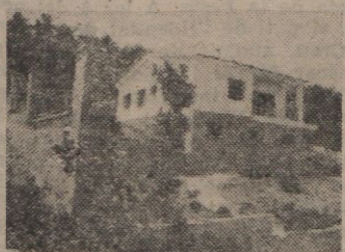
BARCELONA: Rbla. de Catalunya, 29. Tel. 302 12 40
Ronda Universitat, 6. Tel. 302 58 22
Rbla. de les Flors, 41. Tel. 317 03 26

CAMPANYA ANTI-ROBATORI

Col·laboreu instal·lant alarma a la vostra llar
950 pessetes instal·lació inclosa
Xalet locals comercials, fàbriques, etc.

Consulteu-nos MÜLLER Tel. 214-28-91

PAU

PER A VOSTRE I LA SEVA FAMILIA
LI OFERIM A LA
URBANITZACIÓ
MAS MESTRE
SENSE CONTAMINACIÓ
AIGUA PURÍSSIMA I INESGOTABLE
I NOMES A CINC MINUTS
DE SITGES
RESTAURANT, TELEFON, PISCINES,
TENNIS, MINI-GOLF, "PICADERO"
CAVALLS
CONSTRUÏM EL SEU XALET
GRANS FACILITATS
DESCOMpte ESPECIAL PER ELS
LECTORS D'AVUI
TELEFONS. 228 31 73 - 218 29 43

Socis de l'Ateneu contra les amenaces

Trenta socis de l'Ateneu Barcelonès han signat una carta en la qual manifesten llur repulsa per les amenaces de mort dirigides contra tres membres de la Junta Directiva. El text del document és el següent:

"Els sotassignats, socis de l'Ateneu Barcelonès, membres actius de les seccions de Ciències Exactes i Naturals, Ciències Morals i Polítiques, Cinema, Història i Geografia, Literatura i Filologia, i Teatre, manifesten públicament la seva repulsa per les amenaces de mort dirigides contra els membres de la Junta Directiva, Montserrat Roig, Josep M. Prim i Joan Alegret, signades per un grup terrorista que s'anomena "VII Comando Adolfo Hitler."

Volen expressar, per mitjà d'aquest escrit, la simpatia solidària i lleialtat als companys, "perquè entenem que aquestes amenaces —impropies d'una societat com la nostra que tan necessita de la comprensió i de la concòrdia ciutadana— són per raó de les activitats democràtiques que tots nosaltres desenvolupem a l'Ateneu Barcelonès, de les quals ells són els portaveus davant la Junta Directiva".

PRECISIONS A LA SUSPENSIÓ D'UN ACTE

D'altra banda, la Secció d'Història i Geografia de l'Ateneu ens

adreça una nota, de la qual extreiem els següents paràgrafs:

"La secció d'Història i Geografia de l'Ateneu Barcelonès havia programat per al dia 8 de maig un col·loqui sobre el tema "Ajuntament i lluites populars". Aquest acte havia estat inclòs dins el programa per la Comissió de Cultura i aprovat per la Junta Directiva.

El dia 7 ens vam trobar amb la desagradable sorpresa d'una nota, al cartell d'anuncis comunicant la suspensió del col·loqui, al·legant que "Davant la tergiversació que l'anunci de l'acte programat per demà ha sofert en algun medi informatiu, s'ha resolt suspendre el sudit acte d'acord amb l'article 9 dels Estatuts..."

L'esmentat article 9 dels Estatuts diu: "Las actividades Espuestas del Ateneo, las exposiciones al Gobierno y a las autoridades, o las comunicaciones a otras Corporaciones, no podrán tener nunca fines políticos, de los cuales se inhibe expresamente el Ateneo". Creiem, doncs, que aquesta decisió s'ha basat en una interpretació abusiva de l'article 9.

Considerem aquest procedir força estrany i irregular, i contrari a l'orientació democràtica que estan prenent les activitats de l'Ateneu. En conseqüència, la secció d'Història i Geografia exigeix l'aclariment dels fets, que es demana responsabilitats per l'arbitraria actuació que ha impedit la celebració de l'acte i que la Junta, amb la deguda publicitat, convoqui de nou el col·loqui en una pròxima data."

URBANISME

Torre Catalunya, el gratacels de Sants

Supera els límits urbanístics i la Comissió d'Urbanisme no en sap res

Entre la plaça de sis hectàrees que cobreix l'estació de Sants, els polèmics terrenys de l'Espanya Industrial —que els veïns volen per a equipament i el senyor España Muntadas per a pisos— i el complex urbanístic Roma 2.000, s'està alçant el que un fulletó de propaganda qualifica d'"un edifici singular concedido para ser una ciudad de negocios". El mateix fulletó dona a conèixer el nom amb què ha estat batejat: Torre Catalunya. L'origen d'aquest edifici es remunta a quatre o cinc anys enrera.

LA REALITAT...

Com pot comprovar qualsevol tafaner que en visiti les obres, ja a punt d'enllestir, la Torre Catalunya és un edifici de vint-i-cinc pisos que en té, de torna, un altre de dotze —el futur Hotel Roma—, units per un cordó umbilical de quatre pisos. Ocupa l'illa de cases limitada pels carrers de Tarragona, del Rector Triadó i de Mallorca. I l'ocupa tota, sense deixar ni un raónet lliure per a ús públic. Això és una dada important a tenir en compte, per si, a algú, se li ocorre parlar de compensació de volums per justificar el gratacel.

...I LA LEGALITAT

L'única qualificació fixada per a aquesta illa de cases, quan va començar-se a construir, era la del Pla Comarcal de 1953: "ensanche intensivo", és a dir, el màxim volum d'edificació admès. Aquest màxim no era però, de cap manera, de les desorbitades dimensions de la Torre Catalunya.

Es impossible de conèixer, pels conductes reglamentaris, com fou autoritzada la construcció d'una mola semblant. La Comissió d'Urbanisme no ha rebut de l'Ajuntament, ni l'expedient ni tan sols cap notificació. Per tant, hem de treballar amb suposicions i esperar que l'Ajuntament doni alguna explicació.

UNA DESORDENACIÓ D'ILLA

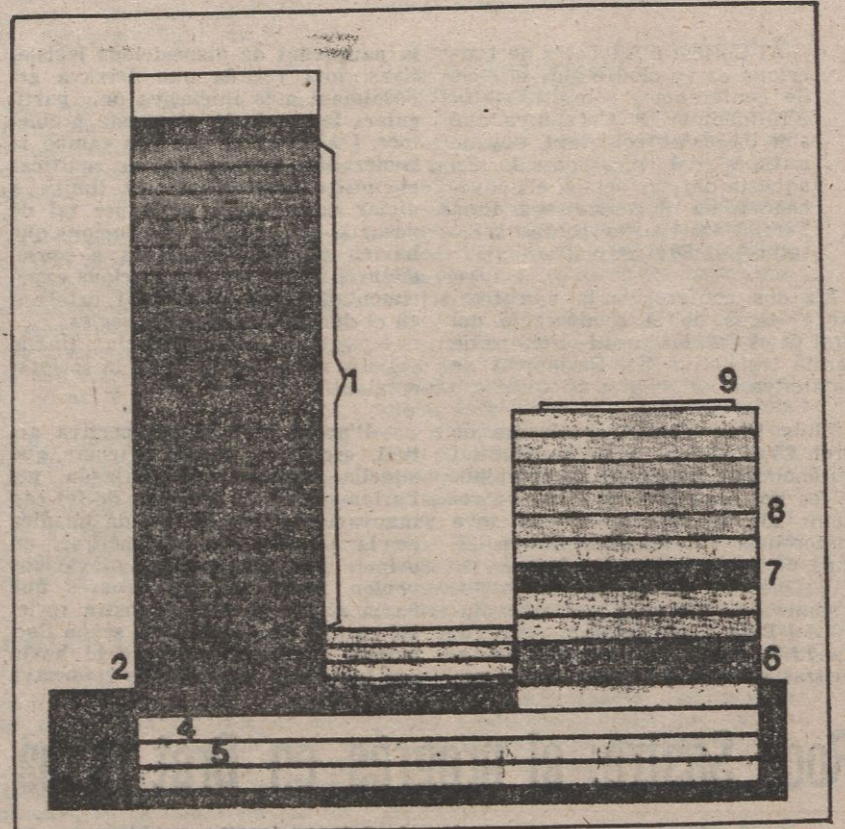
L'única possibilitat que la Torre Catalunya i l'Hotel Roma hagin estat construïts amb llicència és que els promotors s'hagin acollit a l'annex 12 de les ordenances municipals. Aquest annex, una mena d'article 26 del califa de la Trinca, autoritza l'Ajuntament a aprovar definitivament —cosa que significa que no ha de passar per cap altre organisme superior— uns augments dels volums d'edificació i de les alçades, en determinats casos que oficialment es qualifiquen d'"ordenació de manzana". Ningú més que l'Ajuntament no ha de donar el permís, però n'ha de passar notificació a la Comissió d'Urbanisme, cosa que no ha fet.

Aquest annex autoritza no més, però, unes alçades màximes de trenta-cinc metres i una ocupació màxima del sòl del seixanta per cent. Evidentment, la Torre Catalunya té més de trenta-cinc metres i l'ocupació del sòl és superior al seixanta per cent.

EL PLA COMARCAL

La "revisió Viola" del Pla Comarcal qualifica el terreny que ocupen els edificis de què parlem amb el número 18, cosa que equival a dir que té pla parcial aprovat. Això no és pas cert. No existeix cap pla parcial per a l'illa de cases en qüestió. No resta inclosa ni en el polèmic pla parcial de l'Espanya Industrial ni en el de Roma 2.000. Es una cosa a part. Per què, doncs, l'EMM beneeix aquesta irregularitat en l'actual revisió del pla comarcal? Quan dintre poc temps l'Organisme Central aprovi definitivament la revisió, restarà legalitzada una cosa difícilment legalitzable.

Segons sembla, i ho recollim no més a nivell de zum-zum de despatsos, va haver-hi certes pressions municipals sobre els redactors de la revisió del Pla perquè col·loquessin el santificant 18 sobre l'illa esmentada. El fulletó propagandístic de què

Distribució d'usos de l'edifici, segons la propaganda: 1. Oficines. 2. Snack-bar, cafeteria. 3. Restaurant, discoteca. 4. Sala de juntes, auditorium, bar. 5. Garatge, parking, rentat de cotxes. 6. Hall, entrada. 7. Planta noble, salons, cafeteria, bar. 8. Habitacions. 9. Piscina solàrium, bar.

CAL UNA EXPLICACIÓ

Hi ha, evidentment, i interessos molt forts en joc. L'enclavament és privilegiat per a un hotel i un edifici d'oficines; tocant a l'estació de Sants, on arriba, entre d'altres línies de tren, la que ve directament de l'aeroport, i tocant també al recinte de fires i congressos de Montjuïc.

El més senzill per a aclarir els misteris, fóra que l'Ajuntament complís el tràmit, necessari, de trametre l'expedient a la Comissió d'Urbanisme i que, a la vegada, donés públiques explicacions. Evidentment, no pot dir que no s'havia assabentat que sobre l'estació de Sants s'estigués aixecant un bolet tan gran.

JAUME FABRE

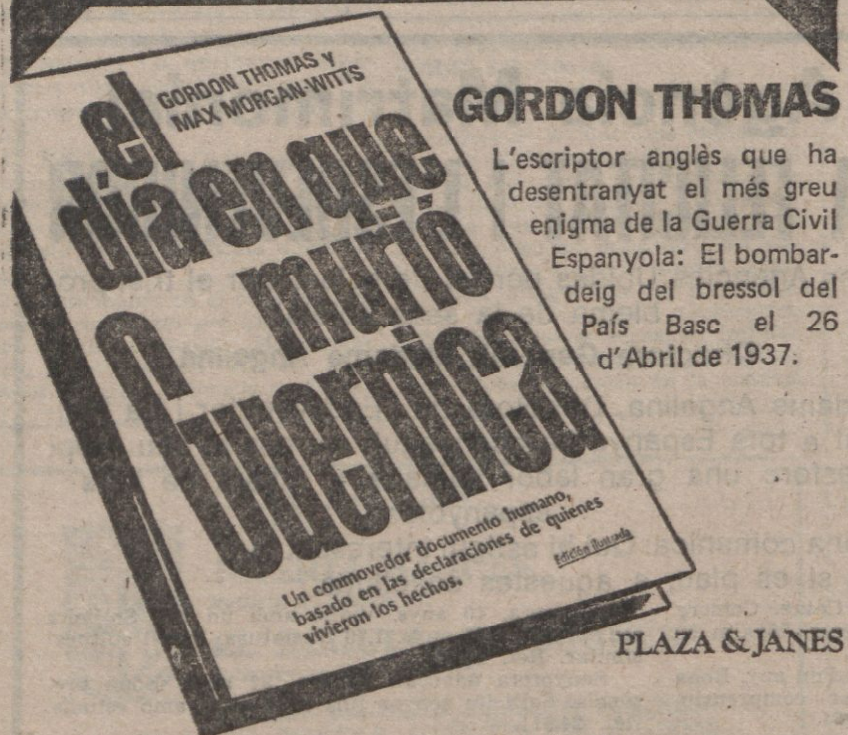
BREU

CURS INTERNACIONAL. — L'ICE de la Universitat Politècnica de Barcelona ha organitzat, per tercer any consecutiu, el Kurs Internacional de Perfeccionament per a Directius de Centres de Formació Professional, que pretén fer una aproximació a noves possibilitats en l'organització de la pedagogia i en la utilització de tècniques didàctiques en les ensenyances professionals del nostre país. El curs ha estat estructurat en tres parts: han tingut lloc quatre sessions teòriques, sobre "La nova pedagogia en els centres de Formació Professional". Des de diumenge, els cursetistes efectuen una visita a diferents centres europeus, on se'ls explicaren llurs característiques pedagògiques i les tècniques didàctiques que utilitzen. Finalment, ja novament a Barcelona, tindrà lloc una sessió de posada en comú de les experiències obtingudes.

SANT PONÇ. — Avui se celebra la tradicional Fira i Festa de Sant Ponç, al carrer de l'Hospital. Entre els actes programats hi ha una missa en honor del Patró dels Herbolaris i Apicultors de Catalunya, a les 11, a l'església de Sant Agustí. A les 12, benedicció de la Fira, i tot seguit, proclamació de la Pubilla i la Pubilleta de la Festa. A les 8 del vespre, al pati de l'Hospital de la Santa Creu, audició de sardanes. Cal destacar també l'exposició "Herbes i Herbolaris", instal·lada a l'antiga Capella de l'Hospital de la Santa Creu, que ahir fou inaugurada pel regidor Joan Abellan, i que podrà ésser visitada pel públic fins al 18 de maig. Tots els actes de la diada són patrocinats per la Regidoria del Districte V i per la Pia Unió de Sant Ponç.

Una incògnita aclarida per la Història

EL DIA EN QUE MURIO GUERNICA

GORDON THOMAS

L'escriptor anglès que ha desentranat el més greu enigma de la Guerra Civil Espanyola: El bombardeig del bressol del País Basc el 26 d'Abril de 1937.

PLAZA & JANES

AVUI A
CASA DEL LLIBRE

(CATALONIA)

Rda. de Sant Pere, 3

de 5 a 7,30 de la tarda
GORDON THOMAS

firmarà exemplars de la seva obra

La pagesia protesta avui a Tarragona

Primera manifestació autoritzada pel Govern Civil

Sobre les onze d'aquest matí, a la Rambla de Tarragona, hi ha prevista la manifestació de pagesos de totes les comarques de Tarragona en protesta contra la política de preus dels productes del camp seguida per l'Administració. Es preveu que assisteixin en aquesta manifestació —que ha estat demanada per la COSA (Cambra Oficial Sindical Agrària) i impulsada pel sindicat il·legal Unió de Pagesos— tres o quatre mil productors agrícoles de totes les zones de la "provincia" de Tarragona.

Dissabte passat arribà el permís per a l'esmentada manifestació, i en aquest curt espai de temps ha calgut preparar-la. En aquest sentit, diumenge passat es reuní a Barcelona el Secretariat de la Unió de Pagesos, amb representants de totes les comarques de Catalunya, i es decidí d'elaborar un comunicat en el qual feien constar la resolució que prengueren fa uns mesos, durant la II Assemblea, de ser un sindicat autònom, unitari i democràtic, per la qual cosa contesten un grup polític d'oposició catalana que definia Unió de Pagesos com "pagesos d'esquerres", cosa que no és veritat per les raons abans esmentades. Final-

ment, denuncien la detenció de tres pagesos a les Borges Blanques, perquè no és aquesta, diuen, la forma de solucionar els problemes.

El mateix diumenge es reuniren, no oficialment, quaranta presidents de Cooperatives i Germandats de terres de Tarragona, aïns a Unió de Pagesos, i decidiren de donar suport a la projectada manifestació. Pel que fa a detalls concrets de la mateixa, sembla que els autocars i cotxes dels manifestants seran aparcats davant l'esplanada de Govern Civil, d'on se sortirà en manifestació cap a la Rambla, amb pancartes referents als objectius reivindicats: "Volem viure de la terra", "Volem preus justos" i "Consumidor, nosaltres no som culpables dels preus dels aliments". Per tal que la marxa tingui caràcter unitari, la Unió de Pagesos ha decidit no signar papers. Al final de la manifestació, una comissió de la Cambra Oficial Agrària entregarà al governador civil de Tarragona un document en què es parla de la necessitat d'augment de preus pels productes del camp i del control dels mitjans de producció.

A LLEIDA, D'AQUI A POCOS DIES

Sembla que els pagesos lleidatans, a qui pocs dies enera s'havia denegat el permís de manifestació per les mateixes reivindicacions, podran fer-ho molt aviat. Una vuitantena de persones pertanyents al món pagès l'han tornat a demanar. D'altra banda, demà comença una extensa campanya en defensa de preus justos per al camp català.

SETZE COMPANYIES BUSQUEN PETROLI

Setze companyies petroleres, entre les quals figuren les espanyoles "Campsa", "Cepsa" i "Enpasa-Enpensa", han presentat ofertes per a sis dels tretze permisos "delta" d'investigació al Mediterrani, que l'administració espanyola ha convocat a concurs, segons informa Cifra, que recull la informació de la revista "Petróleo".

La primera impressió —assenyala la revista— sobre les ofertes presentades, és positiva pel que fa a l'objectiu d'aconseguir incrementar i accelerar l'activitat exploratòria. La inversió compromesa pels sis permisos sol·licitats no serà inferior als 2.000 milions de pessetes i són assegurats un mínim de sis o vuit sondeigs-mes.

Les companyies s'han associat en tretze consorcis: "Delta C" (47.197 hectàrees): "Caksoain", "Cepsa", "Exspain", "Shell", "Campsa" (monopoli), "Coparex" i "Union Texas-Getty Oil".

"Delta D" (de 50.066 hectàrees): "Calspain", "Cnwl Oil España", "Cepsa", "Pacific Petroleum", "Texspain", "Shell", "Campsa" (monopoli), "Coparex", "Cities Service" (General Crude), "Skelly", "Superior Oil" i "Union Texas-Getty Oil".

"Delta E" (de 22.425 hectàrees): "Calspain", "Cepsa", "Texspain" i "Enpasa-Enpensa".

"Delta J" (de 36.515 hectàrees): "Getty Oil", "General Crude" i "Enpasa-Enpensa".

"Delta L" (de 55.037 hectàrees): "Continental Oil Company of Spain".

ARENYS DE MAR

Dimissió del director d'un col·legi

La dimissió de la Junta de Govern del Col·legi Cassa d'Arenys de Mar, i l'acord del Consell Pastoral de cessar el director del mateix col·legi, han estat alguns dels esdeveniments que han remogut més l'opinió ciutadana en aquests darrers anys.

L'afer començà quan el Consell Pastoral va rebre la dimissió en pes de la Junta de Govern, dimissió que venia sostinguda per uns motius que explicaven.

El Consell Pastoral, davant l'exposició d'aquests punts i donant la dimissió de la Junta com un fet consumat, acordà per unanimitat demanar que el director del col·legi fos cessat en el càrrec, fet que es produí l'endemà mateix de la reunió del Consell.

CINC PUNTS

En una reunió on s'evidencià un grau elevat de civisme i democràcia per totes les parts, segons ens informaren un cop acabada, s'acordà de redactar un document on s'exposaren els punts a què havien arribat totes les parts de comú acord.

1. Acceptar com a cosa irreversible els fets que s'han produït.

2. Anar una comissió de representants de totes les parts i veure mossèn Freixes per exposar-li les raons que ha tingut cadascú i el

3. Compromís dels mestres per desig, per part de tothom que els fets no l'afectessin personalment, portar endavant l'escola durant el temps que resta de curs.

4. Davant el fet, expressat per mossèn Balcells, que el pare provincial de l'Escola Pia té el desig de continuar enviant un director, que això sigui un fet el curs pròxim.

5. Formar una junta gestora de pares d'alumnes perquè organitzi una Associació de Pares, tres membres de la qual seran elements nats de la Junta de Govern.

Amb aquests acords, que han estat repartits a tots els pares i que venen signats pels dos presidents de la taula de diàleg, el batlle senyor Salmeron i el rector mossèn Martí Amagat, s'ha començat una nova

etapa del col·legi, etapa en la qual hauran de participar en les gestions de govern totes les parts del diàleg.

LAIA CASANOVA

FARMACIES

BARCELONA

GUARDIA NOCTURNA de 10 nit a 9.30 matí

ALEGRE. — Av. J. Antonio, 606 (Balmes)
 BALLESCA. — Passeig Bonanova, 105 i 107 (Anglès)
 BELART. — Numància, 84 (M. Sentmenat)
 BLANCO. — Av. Generalissim, 440 (Via Laietana)
 BONET. — Horta, 127 (Palafox)
 CAMPS. — Alella, 12 (Santa Pau)
 CAPELL. — Passatge Arriaza, 7 (Guipúzcoa)
 CASALS. — Consell de Cent, 575 (Cartagena)
 ESTELRICH. — Minería, 12 (junt Passeig Zona Franca)
 GIBERT. — Casanova, 165 (Paris)
 GONZALEZ. — Rascos de Peguera, 17 (Ciutat Meridiana)
 MAGRISA. — Enna, 252 (L. de Vega)
 MOLINAS. — Rambla Sant Josep, 90 (junt Boqueria)
 NADAL. — Pl. Sant Pere 5 (Rec Conda)
 PELAEZ. — Brusselles, 43 (Genova)
 PENAFIEL. — Padilla, 295 (junt Avinguda Gaudí)
 PERMANYER. — Verdi, 132 (Sant Salvador)
 SATORRAS. — Riera Alta, 59 (junt Ronda Sant Antoni)
 TORRES. — Passeig Ntra. Sra. del Coll, núm. 150 (Santuaris)
 TRULL. — Consell de Cent, 98 (Rocafort)

GUARDIA DIURNA de 9.30 matí a 10 nit

FARM. BLANCO MELCIOR. T. 227-23-15
 Avda. Generalissim, 440 (cantonada Via Laietana)
 FARMACIA G. MARAGALL
 Passeig de Gràcia, 50. Tel. 216-03-65
 FARMACIA DR. GALLARDO
 Ronda Sant Antoni, 83. Tel. 301-49-46
 FARM. MA DOLORS GIBERT
 Casanovas, 165 (xanfrà Paris)
 Tel. 230-64-11
 FARMACIA ROVIRA
 Balmes, 222. Tel. 217-67-91
 FARMACIA COLISEUM. Tel. 301-52-79
 Balmes, 18 (cant. Av. J. Antonio)
 FARM. C. ESP. CORCEGA CARLOTA
 Infanta Carlota, 46. Tel. 230-00-92
 FARMACIA T. A. GENE ROIGE
 Borrell, 198. Tel. 253-06-87
 FARM. RICARD NADAL DE MONER
 Plaça Sant Pere, 5. Tel. 319-12-38
 FARMACIA P. GASCA
 Astúries, 54. Tel. 227-98-67 i Menéndez Pelayo, 168
 FARMACIA PONTI YBAR
 Passeig Maragall, 170. Tel. 235-01-88
 FARM. BARENYS. Tel. 317-83-44
 Conda, 25 (Porta de l'Àngel i Via Laietana)
 FARMACIA PAGES RIUS
 Passeig del Born, 11 (cant. Montcada)
 Tel. 319-53-93
 FARMACIA F. CABANAS
 Muntaner, 476. Tel. 247-87-76
 FARM. J. ANDREU. Tel. 247-11-18
 Ganduxer, 94 (Ronda General Mitre)
 FARMACIA J. BOU. Tel. 257-03-68
 Nàpols, 271 (cant. Rosselló)
 R. CASTELLS MESTRE. Tel. 217-86-94
 La Gleva, 9 i 11 (sobre Plaça Molins entre Balmes-Saragoza)
 FARM. DR. ALEMANY. Tel. 254-63-14
 Avda. J. Antonio, 527 (junt Urgell)
 FARM. E. F. RAJAL. Tel. 229-81-43
 Teide, 6 (junt Estació Metro Vilapitona)
 FARMACIA BALLESCA
 Passeig Bonanova, 105. Tel. 203-30-97
 FARM. F. FERER ESCOBAR
 Sant Domènec, 22. Tel. 228-62-90
 FARMACIA J. TRULL. Tel. 223-00-51
 Consell de Cent, 98 (Rocafort-Entença)
 FARM. I. BALCELLS. Tel. 252-01-39
 Felipe VI, 112 (costat del Mercat)
 FARMACIA J. COSTA CLAVER
 Trav. de Les Corts, 173. Tel. 321-85-47
 FARMACIA C. COROMINAS
 Sants, 32. Tel. 224-70-05
 FARMACIA J. PUIG CORCOY
 Passeig Sant Joan, 87. Tel. 257-36-87
 FARM. M. TERESA ENRICH
 Tel. 258-44-57. Avinguda Sant Antoni
 Maria Claret, 18 (cant. Passeig General Mola)
 FARMACIA DR. TAXONERA
 Avda. Catedral, 1. Tel. 245-45-89
 FARMACIA JAVIER DE MIR
 Balmes, 94 (cant. Mallorca)
 Tel. 215-21-85
 FARMACIA ROSAMARIA PANTALEONI
 Calvet, 70. Tel. 211-52-83
 FARMACIA COS
 Travessera de Gràcia, 194. Tel. 213-76-15
 junt Mercat)
 FARMACIA PERMANYER
 Avda. de Sarrià, 52 (junt Diagonal)
 FARMACIA M. E. LOPEZ JUAN
 Benedicto Mateu, 32 (Passeig Mnuel Girona). Tel. 204-11-39
 FARM. RIUS JUNCOSA. Tel. 236-27-16
 Mallorca, 591 (cant. Puig Madrona)
 FARMACIA SATORRAS
 Riera Alta, 59. Tel. 242-33-27

SERVEI D'URGÈNCIA

METGES D'URGÈNCIA 221-21-46
 Centre Av. Sarrià, 30 221-21-46
 Ambulàncies 221-21-46
 METGES D'URGÈNCIA 221-21-46
 AMBULANCIERS 221-21-46

AGENDA

BARCELONA. — 19: Enric Santmartí parlarà, a l'auditori del Museu Marítim, sobre "Els grecs i Egipte".

19.30: Presentació de topogrames d'Albí Vendrell, a la sala Leonora, carrer de Beethoven, 13. L'exposició romandrà fins el dia 31 de maig.

19.30: Domenico de Brasi parlarà, a l'Associació Nacional d'Enginyers Industrials, de "La política de transports a Itàlia a nivell nacional i regional. Cas concret de la regió d'Emília-Romanya".

19.30: Jordi Solé Tura parlarà, al Col·legi d'Arquitectes, sobre el tema "Cap a una democràcia política i social".

19.45: "El desafiament del Marketing", per Josep M. Ferrer Trezano, a l'Institut d'Estudis Professionals Superiors, Avda. Pearson, 9.

20: Isidor Mari parlarà sobre "La llengua, a les Illes", a l'hotel Barcelona, carrer de Casp, 7.

22: Concert de guitarra clàssica sud-americana, pel concertista uruguaià Fernando Quiroga López, dins de la Festa Major del Centre Comarcal Lleidatà, a la seu de l'esmentada entitat.

2.30: Ulrich Conrads parlarà, al Col·legi d'Arquitectes, sobre "Viure en regions industrialitzades. Aspectes de la construcció de vivendes i ciutats a la República Federal Alemanya".

CASTELLO. — 19.30 h. de demà dimecres, a la sala d'actes de la Cambra de Comerç, dissertació de Lluís Font de Mora sobre el tema "Present i futur de l'agricultura al País Valencià".

MATARO. — 22: Dins les Jornades de les Arts Catalanes, conferència sobre el tema "Ceràmica als Països Catalans" al local d'Omniú Cultural. Tot seguit clausura de l'Exposició de ceràmica als Països Catalans.

SABADELL. — 22.15: A l'auditori de la Cambra Oficial de Comerç i Indústria conferència a càrrec de Pepita Sánchez, Alvar García i Genís Fernández sobre el tema "El món del treball, economia i moviment obrer".

VALENCIA. — 19.30: Al saló Sorolla de l'Ateneu Mercantil, dins el cicle de conferències en commemoració del VII centenari de la mort de Jaume I, Arcadi García Sanz parlarà sobre "Evolució del concepte del regne de València en el pensament de Jaume I".

VILA-REAL. — 20 h. de demà dimecres, conferència de Joan Francesc Mira "Problemes culturals al País Valencià" a la sala d'actes dels Lluïsos.

MONTCADA I REIXAC

Volen instal·lar vint pistes de tennis

Mentre a Montcada i Reixac manquen cada dia més serveis sanitaris, escoles, espais verds i tota mena d'equipaments socials, per atendre una població de 33.000 habitants; mentre les reivindicacions dels veïns dels barris no se satisfan malgrat les promeses donades per l'Ajuntament; mentre els obrers sense feina exigeixen llocs de treball, l'Ajuntament montcadenc sembla disposat a instal·lar "20 il·luminades pistes de tennis". Caldria tenir en compte quin

servei poden tenir per a la majoria de la població.

rer Ple del Consistori, y per a dur a terme es comptaria amb la col·laboració de la Federació Catalana d'Atletisme i la de Tennis, però aniria a càrrec de l'Ajuntament, és a dir amb el pressupost dels montcadencs, els terrenys, conservació i manteniment de les 20 pistes. La resta, a càrrec de les dues entitats esmentades. La utilització de les pistes s'estipularia segons un Reglament de Règim Interior, per mitjà del qual els montcadencs tindrien la possibilitat, durant unes hores al dia, de gaudir d'unes pistes ateses i il·luminades, ja que no ho poden fer amb inexistents jardins, parcs, consultoris, etc.

Les pistes ocuparien uns 15.000 metres quadrats, i es parla d'instal·lar-les al mateix lloc on es projectava un poliesportiu. Suposant que l'Ajuntament potencis aquest projecte, pensant solament en els resultats positius que pogués donar al municipi, no seria sobrer una consulta popular, com ja s'ha fet a d'altres llocs per diferents motius. Veuríem, llavors, quins resultats donaven les opinions del poble.

DAVID SOLER

ANDORRA

Una espanyola, «Miss Europa»

Dissabte passat a les dues de la matinada —segons ens informa el nostre corresponent a Andorra— fou elegida Teresa Maldonado, l'actual Miss Espanya, com a Miss Europa 1976. Primera Dama d'honor, la representant d'Holanda. La segona dama d'honor, la representant d'Andorra. Tercera dama d'honor la representant de Mònaco. Quarta i última dama d'honor la representant d'Islandia.

La festa fou molt reeixida, amb l'assistència als actes del M. I. senyor sindic i subsindic general, representants del consell local i altres autoritats, així com representants del món artístic i de la premsa estrangera i nacional.

NECROLOGIQUES

† Na Brigida Tejero i Roca

VIDUA D'ADOLF VERGELY

Ha mort a Barcelona el dia 8 de maig d'enguany, confortada amb els Sants Sacraments.

A.C.S.

Els seus fills, Pilar, Maria, Adolf, Pau, Caterina i Conrad; fills polítics, néts, besnéts i família tota, ho assabentaven a llurs amics i coneguts i els preguen de voler-la tenir present en les oracions. L'acte de l'enterrament tingué lloc ahir dilluns dia 11 a l'Oratori del Servei Municipal de Pompes Fúnebres, on es celebrà missa exequial per al bé de la seva ànima.

A L'ESCOLA THAMAR

NOMES HI HA PLACES DE PREESCOLAR I 1r D'EDUCACIO GENERAL BASICA, JARDINS PLENS DE SOL I VEGETACIO, CUINA PROPIA, SERVEI DE COTXE

CARRER DE CADIS, 17 (Putxet)

Preguem demanar entrevista amb antelació 212-06-96

Enquesta sobre el règim especial

Promeses a Girona del senyor Mayor Zaragoza

La presència política catalana a les comarques ha estat intensa aquest final de setmana i, en general, aquests darrers dies. El president de la Comissió del Règim Especial per a Catalunya, senyor Mayor Zaragoza, ha visitat Girona, Lleida i Tarragona per entrevistar-se amb els presidents de les respectives Diputacions i les personalitats catalanes de l'oposició de cara a tenir més elements de judici per a l'elaboració de l'esmentat estudi, ara en període de gestació. A Girona, afirma que es faria una enquesta entre la gent per saber la seva opinió sobre l'esmentat règim especial.

PRESENTACIONS DE REAGRUPAMENT

Per la seva banda, Jordi Guasch, des d'Agramunt (Lleida), ens informa de la presentació del Reagrupament per tres representants del grup lleidatà: Joaquim Arana, Xavier Marcel·lí i Vicent Ximenes, sota el títol "Per una Catalunya Nova". Aquest acte està emmarcat dins d'un seguit d'actes en què han parlat i parlaran gent d'altres grups polítics. Com a nota discordant, els "ultres" han fet acte de presència a través de pintades i enganxades de pósters dels reis.

També el Reagrupament s'ha presentat a la Pobla de Segur en un acte en què participaren Josep Varela, professor, el pagès Vicenç Ximenes i el polític Joaquim Arana, els quals exposaren l'estratègia del grup davant els fets actuals.

CICLE SUSPES A JUNEDA

La junta de la Casa de Cultura de la població lleidatana de Juneda ha suspès un cicle de xerrades en les quals havien d'intervenir el periodista Manuel J. Campo i tres metges de Barcelona, que havien de parlar de l'abast de la reforma sanitària.

CDC A MATARO

Informa Teresa Carreras que ha estat presentada la Convergència Democràtica Catalana a la capital del Maresme, acte en el qual els oradors explicaren la ideologia general del futur partit.

BANDERES A SABADELL

Pel que fa a Sabadell, en ocasió de la Festa Major celebrada al Parc del Teuli, foren desplegadas tres grans pancartes amb eslogans sobre la situació de la ciutat. Joan Brunet, des de Sabadell, ens informa que s'ha clausurat el cicle polític "Cap a una perspectiva europea", en el qual, l'últim dia, han participat tots els ponents del cicle.

PALLACH A VIC

Informa Vicenç Lozano que Josep Pallach, del Reagrupament, ha par-

lat a Vic sobre l'estratègia del seu grup i ha exposat el perquè de la no entrada del PTE al Consell: el fet de no ser de disciplina catalana.

TERRASSA: PER LA LLIBERTAT DE DOMENEC MARTINEZ

La junta directiva d'Amics de l'ONU de Terrassa ha demanat a les autoritats la llibertat del jove Domènec Martínez, acusat de pertànyer a les Joventuts Comunistes.

BANDERA REPUBLICANA

Informa Xavier Capdevila que, a Vilanova i la Geltrú, s'ha descobert un fals artefacte que penjava d'una bandera republicana i que, en realitat, era un pot de conserva pintat. La bandera fou col·locada a la plaça de les Cols moments abans de començar una exhibició de castells.

CONVERGENCIA SOCIALISTA AL BARCELONES

Segons informació rebuda, els membres de la CSC de les zones de Sant Adrià, Santa Coloma, Badalona, Montgat i Tiana han celebrat una assemblea en la qual, entre altres temes, s'ha parlat de la situació actual, de la situació política a nivell de l'Estat espanyol i de l'esmentada comarca. Així mateix, s'ha discutit una sèrie d'experiències comunes i s'ha decidit l'estructura organitzativa de la contrada.

AGUSTI DE SEMIR A IGUALADA

Dintre el cicle organitzat per la secció de cultura de l'Ateneu, Agustí de Semir ha parlat sobre "Una problemàtica general als Països Catalans", informa Jesús Gutiérrez, i ha prestat molta atenció als diferents caires de l'Estatut. El conferenciant es pronuncia a favor de la seva consecució i dels quatre punts de l'Assemblea.

EL VENDRELL

Les despulles de Pau Casals tornaran

Falta que hi hagi les condicions que haurien fet tornar el mestre

A la vila del Vendrell i després del concert-homenatge a Pau Casals, protagonitzat pel pianista Eugène Istomin, tingué lloc, a la nit de diumenge a dilluns, una reunió informal entre diversos components del Patronat de la "Fundació Pau Casals" i els membres de la junta de l'"Associació Musical Pau Casals" del Vendrell, encapçalats pel seu president, Josep Altet. Hi assistí també el batlle de la vila i un representant de la Diputació de Tarragona.

Pel que fa al Patronat de la "Fundació" hi foren presents els seus Vice-presidents, Maria Montañez (actual esposa d'Eugène Istomin i vídua de Pau Casals), i el notari Raimon Noguera i els vocals Joan A. Maragall, Rudols von Tobel, Dr. Jordi Roch, Joan Alavedra, etc.

En primer lloc va fer ús de la paraula Josep Altet, qui manifestà el propòsit de l'"Associació" de contribuir amb el seu esforç i la seva col·laboració a honorar dignament la figura de Pau Casals en l'avinentesa del seu centenari. Remarcà que aquesta tasca fou iniciada vuit anys enrera i que de llavors ençà havia estat portada a cap de manera ininterrompuda. Després d'especificar que l'"Associació" era una entitat constituïda legalment, mancada de significació política i destinada a analitzar la personalitat de Pau Casals, vendrellenc universal, Josep Altet feu conèixer els set punts que constitueixen la base del seu programa d'actuació per a l'any del centenari Casals.

ELS SET PUNTS

El contingut esquemàtic d'aquests punts és el següent:

1.—Reposició del nom del carrer Pau Casals a l'actual carrer de Montserrat del Vendrell, que ja havia estat dedicat al Mestre abans de la guerra civil. Sobre aquest punt, Josep Altet manifestà que les oportunitats diligències ja havien estat iniciades, i que existia la millor disposició per part del consistori vendrellenc.

2.—Restauració de la casa nadiua de Pau Casals, de manera semblant al que ha estat fet amb la d'Angel Guimerà. Hom no va dir res sobre la placa actual, el text de la qual no apareix escrit en català. La placa amb la inscripció catalana es conserva a la casa-museu de Sant Salvador i cal suposar que serà restituïda al lloc que li pertoca.

3.—Definitiva inauguració de totes les dependències de la casa-museu de Sant Salvador, oferint al coneixement del públic la totalitat d'obres d'art, instruments musicals, records personals i altres objectes donats pel Mestre.

4.—Retorn del violoncel de Pau Casals a Catalunya. Josep Altet recordà que existia el projecte, per part de totes les entitats i col·leccions, de patrocinar el trasllat d'aquest instrument venerable des dels Estats Units, on és actualment, mitjançant la seva aportació material, car cal fer front a les tarifes duaneres establertes pel govern USA per a autoritzar la sortida del "Bergonzi" d'aquell país (prop de dos milions de pessetes).

5.—Creació d'un "campus" musical a Sant Salvador, destinat a aquest fi algun dels terrenys donats pel Mestre a la "Fundació" que porta el seu nom. Aquest "campus" atorgaria perennitat a la idea d'honorar Pau Casals mitjançant la celebració sovintejada de diverses manifestacions musicals: universitat musical d'estiu, festival Casals, etc., etcètera.

6.—Inauguració del monument a Pau Casals, degut a l'artista Apelles Fenosa, a la Plaça Nova del Vendrell, prop de la casa nadiua i del carrer que tornarà a portar el seu nom. L'ajuntament vendrellenc encapçala la subscripció popular amb un milió de pessetes.

7.—Retorn de les despulles de Pau Casals a Catalunya.

HONORAR-LO AMB DIGNITAT

A continuació parlà breument Eugène Istomin, qui recordà l'afecte i la predilecció de Pau Casals envers la seva vila nadiua del Vendrell i es mostrà joiós de saber que els vendrellencs volien honorar-lo amb tanta dignitat. Afegí també que honorant Casals amb iniciatives perdurables hom no feia altra cosa que ésser fidel a les idees que presidien, en tot moment, la seva executòria humana i artística.

PAU, UNITAT, COMPRESIO

Posteriorment Marta Montañez parlà extensament i expressà el seu parer referent als punts exposats per Josep Altet. En primer lloc manifestà la seva satisfacció davant el clima d'unió existent, el qual propiciaria, digué, els bons resultats futurs. Cal, doncs, partir d'aquesta

idea inicial de pau, unitat i comprensió per a ésser plenaments fidels al Mestre. Cal també, afegí, procurar que tots els actes i manifestacions posseïxin un nivell i dignitat adients amb la dimensió de la figura de Casals. En aquest sentit les fites bàsiques poden ésser, evidentment, els Festivals de Prada i Puerto Rico, fites que poden ésser assolides amb una direcció escaient i la col·laboració de tots plegats.

Pel que fa als carrers dedicats al Mestre, Marta recordà que Pau Casals es lamentava sovint dels canvis de denominació imposats, els quals s'oposaven a un desig veritablement popular. Referent al retorn del cello de Casals, Marta digué textualment: "És natural que vingui. Cal tenir en compte, però, que aquest instrument no ha mort. Viu encara, car encara sona. Aquest instrument porta dins seu l'ànima del Mestre i també una part de la seva veu. Cada vegada que hom el faci sonar, reviurà l'esperit de Casals. Aquest violoncel vindrà al Vendrell, però cal que no emmudeixi mentre tingui vida, car el seu so no és pas exclusivament nostre, sinó que pertany al món, de la mateixa manera que també era universal l'art de Casals". Afegí posteriorment que pel fet d'amar tan íntimament lligat a la persona física de Pau Casals "el violoncel ha de venir quan vingui el Mestre".

Finalment Marta alludí a la possibilitat del retorn de les despulles. Dedicà una especial referència a la gran enyorança que sentí Casals al llarg dels seus trenta-sis anys d'exili. Manifestà la pena del Mestre i el seu dolor immens en apropar-se l'hora de la seva mort i comprendre que aquesta es produiria lluny de la terra estimada.

LES DESPULLES DEL MESTRE

L'actitud de Casals, la seva línia de pensament, afegí Marta, han de mereixer la nostra comprensió i el nostre respecte. No va ésser gens fàcil per al Mestre haver de viure i morir lluny de la seva pàtria. Per això sota cap concepte no podem trair ara la seva idea. "Les despulles del Mestre vindran quan arribi el moment que ell mateix hauria acceptat per al seu retorn. Mentrestant això no serà possible". Marta demostrà ésser una profunda coneixedora de la realitat de la nostra problemàtica. Assabentada dels principals esdeveniments polítics que s'han produït a l'estat espanyol, reconegué que probablement ens trobàvem en la línia d'un canvi, però calia que una sèrie de punts i fets quedessin prou ben definits. "Què voldríem sinó que això fos possible ben aviat!" Aquestes foren les seves darreres paraules entorn d'aquest punt.

EUGENI MOLERO

Visita del governador civil a Tortosa

El nou Governador Civil de la província, Agustí Castejón i Roy, ha fet la primera visita oficial a Tortosa el passat cap de setmana.

L'Alcalde, en l'acte de recepció oficial al palau municipal, li va adreçar un parlament on va reflectir tota la problemàtica de les nostres terres: crisi agrícola, el trasvassament, l'ordenació territorial...

El Governador, en contestar-li, va dir que coneix la personalitat pròpia de les terres de l'Ebre i que volia atendre-la amb una actitud de servei a tothom. Per això, una vegada al mes, restarà a Tortosa per atendre més directament les persones i entitats de les comarques de l'Ebre.

En el seu parlament, va remarcar l'urgència de la construcció d'una societat espanyola més democràtica, on els rupturistes no tenen cabuda.

GONELL-ROGLAN

Retrobament de Lluís Llach amb Girona

El retrobament de Lluís Llach amb el públic de Girona després de la llarga temporada de prohibicions ha constituït un acte memorable d'afirmació popular. Les entrades es van esgotar en poc més de dues hores i des de les set del matí del diumenge algunes persones esperaven que a les cinc de la tarda es posés a la venda el tant per cent que segons la llei cal reservar per a dues hores abans de l'actuació.

El nombros públic que omplia el local contrastava amb algunes llotges oficials totalment buides, mentre a fora moltes persones es quedaven sense poder entrar. El recital va transcórrer amb tota normalitat fent

inútil la presència d'una important dotació de policia que vigilava l'entrada del local i una plaça pròxima.

El públic, totalment compenetrat amb en Llach, seguia amb interès les cançons i al final de cadascuna esclatava en forts aplaudiments i crits de "Visca Catalunya" i "El poble unit mai més no serà oprimit", i molts més, habituals en aquestes manifestacions, una bandera catalana va ser col·locada al peu de l'escenari entre l'aplaudiment unànime de la sala. A mesura que el recital avançava, la comunicació entre tots els assistents i en Lluís Llach era més gran. Entremig, nous crits: "Ribot, dimite, el pueblo no te admite" i "Volem els Ajuntaments democràtics".

Al final, davant la insistència del públic, en Lluís Llach va haver de tornar a sortir dues vegades. Després encara va haver de tornar a sortir per rebre un dels aplaudiments més forts que hom recorda al Teatre Municipal de Girona.

Després de l'èxit d'aquest recital hem de suposar que en dies pròxims es repetirà.

RAFAEL NADAL

XALETS

Amb 80.000 pams² de terreny amb moltíssims pins
Fantàstiques panoràmiques, aigua i llum

Prop de Montserrat
per 790.000 pessetes

Des de 75.000 ptes. ENTRADA

i 11 ANYS DE FACILITATS

ENTREGA IMMEDIATA

Informes tel. 246-37-39 (de 4.30 a 8.30)

AMB DOS SEXES A TEMPS LLIURE

Busquem per Relacions Públiques persones que les seves dots principals siguin el do de gent i responsabilitat, que vulguin tenir uns guanys superiors a 15.000 ptes. mensuals. Truqueu avui, dimarts, al telèfon 325 25 50, pregunteu per la senyoreta Conxita per tenir una entrevista personal.

CASA NOSTRA DE GINEBRA

saluda cordialment
a la redacció i a l'administració

D'AVUI

els desitja tota mena d'encerts literaris i de gestió per tal de fer del NOSTRE diari l'instrument periodístic més eficaç de la catalanització i de la catalanització.

L'EIX TRANSVERSAL

Solució tècnica a un problema polític

La manca d'una planificació territorial democràtica redueix l'eficàcia d'un projecte aïllat

El ministre d'Obres Públiques acaba de signar el finançament de l'Eix Transversal i ha aprovat alhora l'estudi previ del tram Lleida-Vic. En canvi, el traçat que enllaçaria Vic amb el mar a través de les comarques de Girona encara és objecte de polèmica, i per això no s'ha aprovat.

Aquesta taula rodona vol fer-se ressò, doncs, de les diverses raons en litigi de les comarques interessades i donar peu enmarcs a un debat més ampli, per dissort massa oblidat, sobre la problemàtica tècnica i política que pot suscitar una empresa de tanta envergadura per al futur del Principat.

Agustí Palau, enginyer, director de la secció de Camins de la Diputació de Girona i representant tècnic a la comissió mixta per a l'estudi de l'Eix; Lluís Sacrest, regidor de l'Ajuntament d'Olot, membre de la comissió encarregada a Olot de l'estudi de l'Eix; Jaume Esteve, alcalde d'Anglès; Angel Moragas, tinent d'alcalde d'Anglès i president de la Mancomunitat Ter-Brugent; Jordi Ramilans, alcalde de Santa Coloma de Farners; Marissa Molina, biòloga, cap del departament de biologia del Col·legi Universitari de Girona; Rafael Pujol, economista, expert en planificació del territori; Rafael Nadal, corresponent d'AVUI a Girona; i Josep Gifreu, redactor d'AVUI.

EVOLUCIÓ DEL L'ESTUDI

PALAU. — A principi del 75, o final del 74, les Diputacions de Barcelona, Lleida i Girona i la direcció general de Carreteres van prendre l'acord d'estudiar l'eix transversal Girona-Lleida que passés, concretament, per Vic i Manresa, que servis de descongestió a la gran ruta barcelonina i de transport directe entre aquestes regions, aquestes ciutats i per a desenvolupar aquestes comarques de l'interior, moltes de les quals ara estan endarrerides. Es va constituir una comissió mixta que era presidida pel sots-director general de Planificació del Ministeri d'Obres Públiques i estava formada per dos representants de cada Diputació del Ministeri d'Obres Públiques i estava formada per dos representants de cada Diputació, un tècnic i un de polític. Es va adjudicar l'estudi dividit en dues parts: l'una que estudiava les qüestions de tràfic, i l'altra, el traçat. Es van estudiar diversos traçats, i em sembla que cap al mes de juliol, encara que Olot al principi no era inclosa a l'esborrany inicial, ja es va tenir en compte, sobre tot, després que Olot féu arribar un estudi elaborat pel senyor Joan Solans. Potser la comissió no va tenir gaire en compte aquest estudi, però el director, sí. Concretament, el senyor Solans, basant-se en un estudi minuciós, dedueix que el traçat més adequat és el que passa per Olot, no sols pel que fa a la capital, sinó a tota la regió. La comissió, a més de tenir en compte aquest estudi, va estimar les distàncies que hi havia passant per un lloc o per un altre; es van estudiar, a escala 25.000, una sèrie de traçats, incluint el presentat per Olot. Pel que fa als altres traçats, es van estudiar, també, a escala 25.000 i, fins i tot, en cas de dubtes es van fer fotografies aèries a escala 5.000. Així van passar en diversos indrets vidriosos, com es ara els pantans, Sant Hilari, etc. De Vic a Girona hi ha 60,72 quilòmetres per la ruta dels embassaments i 83,61 per Olot. Com a via de transport potser era més important que unis directament que no pas que passés per Olot, des del punt de vista urbanístic i de creació de riquesa, podria ser molt important que unis Vic amb Olot,

CONVENIÈNCIA DEL PROJECTE

GIFREU. — Abans d'entrar en el diàleg sobre uns projectes tècnics concrets, potser valdria la pena, fent-nos ressò del que s'opina en alguns sectors, que ens plantejéssim la necessitat de l'Eix i els arguments que el poden justificar.

M PALAU. — Jo, els arguments en contra, no els coneixc.

SACREST. — El que passa és que potser és de Girona que ha sortit alguna veu dient que no calia, posant en dubte la validesa de l'Eix i l'interès que podria reportar a Girona. Primer, s'ha de mirar l'Eix en relació a les funcions que complirà a Catalunya i només després, es pot parlar, com un subapartat, dels avantatges i dels inconvenients que pot portar a Girona.

PUJOL. — L'Eix és una obra de prou importància perquè necessàriament el seu enfocament sigui, com a mínim, regional fins i tot depassant el marc de Catalunya i aquest era l'enfocament de les peticions elevades al Ministeri d'Obres Públiques. La decisió de tirar endavant tots aquests treballs preliminars sobre l'Eix és una decisió fonamentalment política, però l'argumentació bàsica per a justificar la necessitat de l'Eix partia de la conveniència de Catalunya, després, perquè semblava que a Catalunya hi havia un problema de

creixement territorialment concentrat i semblava molt important poder muntar una política de creixement que dugués un cert equilibri a tot el Principat: si no arribar a desconcentrar l'entorn barceloní, com a mínim frenar-lo, o potenciar, en canvi, el creixement d'altres zones. Tenint en compte que la xarxa viària catalana — i no sols pel que fa referència a les carreteres, sinó també als trens — és radial, és a dir, tot convergeix a Barcelona. I això s'ha agreujat aquests darrers trenta anys, per bé que és una concentració que prové del segle passat.

Tenint en compte que no és una carretera de deu o quinze quilòmetres per a posar en contacte un nucli amb un altre, sinó que té implicacions que desborden, fins i tot, els límits mateixos del Principat, sembla que, ja d'entrada, el seu plantejament és falsejat. I aleshores s'arriba a unes solucions que suposen un enfrontament d'interessos comarcals i, fins i tot, municipals. Em sembla que, des d'un punt de vista de política territorial i econòmica, l'enfocament hauria d'haver estat tot un altre: una obra així no es pot plantejar mai aïlladament. Pel cap baix, s'hauria d'haver plantejat dins tot el context de la xarxa viària catalana, i, en canvi, el MOP segueix una política «a posteriori» de taponar, un cop vistes les necessitats de tràfic, segons la Intensitat Mitjana Viària (IMV).

EL PLA DE LA GENERALITAT

PUJOL. No és una qüestió d'Obres Públiques, sinó que hi intervenen el seguit d'elements que no juguen en el plantejament actual. No hi juguen d'una manera expressa: implícita, sí. I d'aquí ve el falsejament de la qüestió. Tot això és el que s'hauria d'haver fet i no s'ha fet, no pas com a excepció, sinó com regla des de molts anys. Aquí he portat el pla de carreteres de la Generalitat de l'any 1936. Ara que es parla tant de la Generalitat i de l'Estatut, voldria fer veure com els plantejaments dels anys 30 eren molt diferents dels que s'han fet des del 1939. Hi va haver un inici, que no va tenir continuïtat, d'estructurar un pla d'ordenació del territori. Se'n deia el «regional planning». I ja com una cosa molt més parcial, però molt més global que no s'ha fet fins ara, hi va haver l'intent de plantejar tota una xarxa viària. I aquí apareix ja aquest eix, com un de tants eixos, cosa que possibilita que es proposin diverses alternatives sense, per això, deixar de banda els legítims interessos de cada poble i comarca. Però, si es planteja l'eix com un fet aïllat, aquestes alternatives ja no existeixen tant. I no em refereixo a alternatives de traçat, sinó a alternatives de perspectives de futur. Així, per exemple, en el projecte de la Generalitat hi ha un altre eix que uneix Figueres-Olot-Ripoll-Berga.

Aquest pla de la Generalitat contempla, també, una xarxa viària secundària, i tot plegat tendia a canviar la xarxa radial per una de reticular, cosa que evitaria, en gran part, els enfrontaments entre pobles d'una mateixa comarca i comarques d'un mateix territori. Tot això és una hipòtesi ideal. Ara bé, la realitat és que existeix un projecte d'Eix.

LES REPERCUSSIONS

GIFREU. — Bé, ateses les circumstàn-

Una solució de compromís

RAMILANS. — Després dels estudis tècnics, van tenir una reunió a la Diputació, on tots erem representants i on es va adoptar una solució que comportava les dues alternatives. Tots vam acceptar-la, deixant de banda el nostre projecte particular, menys els d'Olot que van al·legar que el seu projecte no havia estat prou estudiat. I el que tots vam demanar és que, abans que fos construït el ramal de l'Eix cap a Olot, es construís una carretera de circumval·lació per la N-150 entre Olot, Ripoll i Ribes de Freser, fins enllaçar amb el futur túnel de Toses. Siguem realistes: crec que està molt bé que dibuixem l'Eix pirinenc, l'Eix prepirenàic, l'Eix transversal, però torno a insistir que aquesta última solució, que vam acceptar el 98% de les parts afectades, significava un petit sacrifici de cadascú per tal d'arribar a un compromís entre totes les comarques, inclòida la Garrotxa.

ESTEVA. — En realitat, els projectes són quatre: el dels pantans, el de la Selva, el de la Garrotxa i el que ara ha presentat la Diputació. És veritat que la Garrotxa està molt mal comunicada i els d'Anglès ho sabem prou bé, perquè gairebé formem part de la comarca. Malgrat tot, jo crec que el projecte de la Diputació és el que beneficiarà més a tothom.

cies i la manca d'una política territorial, i considerant que es demana, de fet, un Eix, continuo preguntant si, dintre aquestes limitacions, es creu convenient.

MOLINA. — Com a usuària, no pas com a biòloga diria que sí. Si de Girona hem d'anar a Ripoll o a Vic i hem de passar per Granollers, per exemple, això, evidentment, és una molèstia a tots nivells.

NADAL. — Les opcions contràries a l'Eix, les que jo coneixc més no, eren en funció de la revitalització de la xarxa viària ja existent. La crítica de l'Eix es feia perquè determinades comarques que es veurien afectades per l'Eix tenien un sistema d'economia més aviat tancada i potser valdria més potenciar i millorar la xarxa viària ara existent que no pas l'Eix, que afavoria un tipus d'indústria pesant que, potser, no interessa gaire aquest territori.

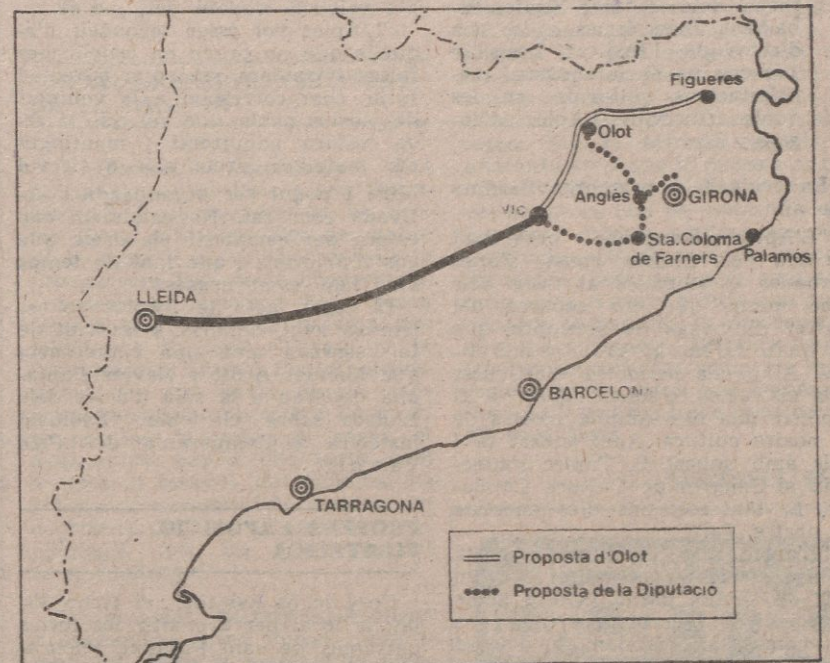
PUJOL. — Jo he treballat en un estudi sobre les repercussions socio-econòmiques de l'Eix. Puc dir que l'Eix no es pot considerar com una obra aïllada, sinó com una gran artèria que genera altres tipus de xarxa secundària. Vull dir amb això que l'Eix només té justificació com a promoció d'unes determinades comarques, ja que el nombre de vehicles que l'utilitzarà a partir de Saragossa o de Lleida, per evitar de creuar Barcelona, serà bastant baix, segons els estudis realitzats.

RAMILANS. — Jo crec que parlem molt de l'Eix i molt de Girona i de si l'Eix interessa les indústries. I quan es parla de Girona es parla de l'est de Girona i es creu que l'oest és la muntanya. Ara per ara, no podem pas pretendre tenir a les nostres comarques, com la Selva o la Garrotxa — agermanades per molts sentiments i dificultats — un turisme com el de la part est, és a dir, com el de Costa Brava. La nostra riquesa només és agrícola, ramadera i industrial. S'hauria de potenciar el turisme a la muntanya, perquè la província pot quedar estancada en l'agricultura. I per això necessitem una xarxa viària intercomarcals connectada amb les grans artèries.

SACREST. — Estic absolutament d'acord amb el que ha dit en Pujol. És un fet que l'Eix s'ha plantejat com una peça aïllada. I això és molt de doldre. L'ajuntament d'Olot va veure que l'Eix, inicialment, tirava endavant. Això és un fet, tot i que l'esdevenidor polític pot obligar a replantejar la totalitat de la qüestió. En falta aquesta ordenació del territori de què es queixa en Pujol, l'ajuntament d'Olot fa un estudi on es contempla l'ordenació del territori.

L'estudi no es va fer pensant només en la Garrotxa, sinó, bàsicament, en Catalunya i procurant que el traçat significués la màxima potenciació possible de les comarques i servís de fre, sinó de desconnexió, de l'entorn barceloní; tot això sense oblidar el paper de via ràpida que havia de jugar.

Pel que fa a la polèmica, el senyor Ramilans diu que la lamenta molt. Potser sí que, en un moment donat, les discussions s'han exacerbat. Però potser tampoc no és tan dolent que hi hagi polèmica. El que passa és que no hi estem avesats. Tampoc no crec que la polèmica perjudiqui ni l'Eix ni Catalunya.

seguit de funcions per a Catalunya i Girona, les quals no són prou estudiades. Des d'Olot hem dit sempre que, si ens donen unes raons convincents d'acord amb els objectius de l'Eix, acceptarem les solu-

cions que siguin. En tot cas, creiem que el projecte i la contribució de l'ajuntament d'Olot són prou importants perquè el traçat per la Garrotxa sigui estudiat seriosament.

Els interessos de la gent

PALAU. — Encara que sigui tornar enrera, voldria fer una observació sobre l'ordenació del territori. És evident que l'ideal seria fer un pla d'ordenació i, a partir d'aquest pla, fer un pla de carreteres. De tota manera, l'Eix ja estava en la ment de tothom, perquè la Generalitat ja l'havia projectat l'any 36, i precisament pel traçat de la vall del Ter, que és el camí més natural, o ho era llavors, quan no hi havia encara els pantans. Ara bé, pel transport de llarga distància, és natural que la distància sigui un criteri molt important. I per això, suposant que s'ha de passar per Girona, els vint-i-quatre quilòmetres de diferència que hi ha de Vic a Girona en l'una i en l'altra solució, s'han de tenir molt en compte. Clar, la cosa és molt complexa i és evident que Olot es troba en una situació d'aïllament que serà molt difícil de tancar... També s'ha de tenir en compte la qüestió dels costos, i el traçat per baix resulta sens dubte més econòmic. Ara bé, quant a l'ordenació del territori en què insisteixen els senyors d'Olot, potser s'ha d'admetre que no s'ha estudiat prou a fons...

MOLINA. — El nivell de coneixements que tenim ara sobre l'ordenació del territori, la conservació de la natura i l'equilibri ecològic d'un regió, de tot l'ecosistema, incloses les persones, és ja força considerable i, per tant, no es pot ignorar a l'hora de plantejar-se un tipus de desenvolupament equilibrat.

Altrament, s'arriba a una situació tan absurda com és el cas de Barcelona i el seu hinterland. I davant d'un traçat d'un Eix com aquest, és evident que no s'haurien de valorar solament els condicionaments econòmics i els traçats més ràpids, sinó moltes altres coses, com per exemple, quin és el nivell de vida existent a les comarques, quins són els seus interessos, si la gent de tal punt o de tal altre viuran millor amb indústries químiques, etc. En definitiva, si es mantindran unes estructures equilibrades, que a Girona encara es conserven en bona part...

GIFREU. — Segons el teu parer, un eix com el que es propugna comportaria greus desequilibris, del tipus que insinuaes, a les comarques gironines?

MOLINA. — No ho sé, però a nivell de traçat hi ha moltes solucions. I és evident que algunes poden ser menys perjudicials per a un ecosistema. D'altra banda, augmentar la concentració d'elements en un lloc determinat comporta naturalment multiplicar els problemes, la pol·lució, la degradació... que després necessitaran d'altres solucions. Per això, la més adequada no és la solució que pot semblar més barata, car pot resultar caríssima a llarg termini, sobretot socialment parlant. No val a dir: aquesta carretera és cara o és barata. És cara o és barata en funció del que realitza.

Els problemes i la política

RAMILANS. — Hem de tenir en compte que a la província de Girona som quatre-cents mil persones. Per això, ni amb un eix ni amb dos, no ens podem trobar com a la província de Barcelona.

PUJOL. — Bé, però no està tan lluny Girona de tenir problemes seriosos en aquests sentit. A la Costa Brava, per exemple, la concentració i els problemes són ja prou aguts.

MOLINA. — Aquí tenim ja molts problemes ara, perquè ens anem convertint en suburbi de Barcelona. Moltes de les propietats són en mans de barcelonins. Si demanem uns parcs naturals, ens trobem que això no depèn ben bé de Girona, ja que els diuenques són sobretot els barcelonins qui en vénen a fer ús. No és pas que ho hàgim de conservar tot intacte; però, sí que és imprescindible de fer-ne un ús racional, de la natura. I aquest ús racional, tal com van les coses, cal plantejar-lo molt més enllà de deu anys.

PUJOL. — Em sembla clar que allò que en el fons es discuteix aquí, aquí i en altres llocs, naturalment, no és tant el traçat d'una carretera, sinó l'esdevenidor d'unes comarques, d'una regió, és a dir, l'estructura econòmica que han de tenir, les activitats predominants que han de desenvolupar, la seva localització, les condicions socials i de vida dels futurs habi-

tants d'aquestes zones, etc. i, tot això, fins ara no s'ha discutit.

GIFREU. — Sembla que a través d'aquestes últimes intervencions i clarificacions de tipus tècnic, traspassa el problema de fons, és a dir, de qui decideix i de com es decideix el nostre futur: en un aparaula, la qüestió política. Ara, quan sembla que estem en vies de normalització en aquest sentit, és lògic que ens comencem a preguntar quina és la posició — si la tenim — dels diversos partits polítics, arrelats a les comarques gironines, davant de problemes concrets, però no pas poc importants, com és ara la conveniència de l'eix i el seu traçat.

RAMILANS. — Jo crec que la política ho és tot. Però, en aquest cas, no és una política de partits, sinó una política d'equilibri de la nostra estimada Girona. Això és una política general, no una política de partits.

SACREST. — Em sembla que els partits polítics existents, a Girona i a Catalunya, centren llur atenció en altres fites a curt termini, i fins avui no hi havia perspectives raonables del fet que els grups polítics poguessin presentar alternatives a l'acció del qui té en aquest moment el poder polític. Crec que ara els grups polítics no diuen ni si ni no a l'Eix, justament perquè es troben només en una fase embrionària.

JOSEP GIFREU

VILA-REAL

Diumenge s'obrí el IV Aplec

Diumenge van iniciar-se els actes del IV Aplec de la Plana que, organitzat pels Lluïsos de Vila-real, s'allargarà fins al pròxim mes de setembre. L'actuació dels cantants Xavier Ribalta i Joan Isaac a la sala d'actes de l'Institut Francesc Tàrraga va obrir aquestes manifestacions culturals en les quals s'inscriu l'Aplec d'enguany.

La crida feta pels organitzadors diu així:

"L'Aplec d'enguany, organitzat de nou pels Lluïsos, consta d'unes jornades escalonades al llarg dels cinc mesos que ens separen del darrer diumenge de setembre, que és quan farem la gran reunió final. Això ens permetrà d'articular tots els actes d'aquest aplec a fi d'oferir una més àmplia mostra de la nostra cultura. Amb aquest fi, i sols amb aquest fi, l'aplec s'adhereix al Congrés de Cultura Catalana, fa tant sols uns dies encetats al nostre País.

"L'aplec, així, serà una resposta a la situació d'anormalitat que en tots els sentits patim com a poble conscient de la nostra pertinença a la comunitat catalana i d'acord amb la nostra voluntat d'ésser poble. Aleshores, el Congrés de Cultura Catalana emplaça a tot arreu dels Països Catalans, i és present a la Plana mitjançant aquest IV Aplec.

"Ni podem ni volem renunciar el nostre origen, la nostra pertinença a una comunitat diferenciada, però volem deixar clar que la potència d'una cultura, la catalana, va més enllà de les reivindicacions sentimentals, d'allò que és nostre, és a dir, l'aplec vol ésser una resposta popular al sotarrament que patim des de fa tants anys. L'aplec deu ésser de tot el poble o mai no serà res.

"Bo és que anem construint entre tots allò que han estat a punt de destruir-nos. I això no és mirar l'Edat Mitjana, com sembla que diuen veus ministerials a Barcelona. Es mirar el futur. El futur és nostre i l'hem de construir entre tots. L'aplec vol i ha d'ésser una ferma resposta a tots aquells que, amagant-se en valencianismes sos-

pitosos, han estat tants anys escapulant la nostra història i escanyant el desenvolupament de la nostra cultura. Ells saben perfectament el que perdran quan el poble valencià s'adoni del que és.

"L'Aplec vol ésser tornaveu d'aquells que no cauen en esnobismes falsos i traidors, sinó que miren el fet nostre com respon a la voluntat del nostre poble, que vol que la seva cultura adquireixi i mantingui els mateixos drets que qualsevol altre i pugui ser organitzada i activada com cal. No estalviem cap esforç per conquerir els drets que ens són propis i que tant de temps ens han estat negats."

El segon acte de l'Aplec se celebrarà avui, dimarts, a les vuit de la vesprada amb una conferència que Manuel Ardít i Xavier Paniaqua donaran a la sala d'actes dels Lluïsos sobre el tema "Evolució històrica contemporània del País Valencià".

PROPERA EXPOSICIO FILATELICA

Com ja és habitual, el Grup Filatèlic local per a enaltir les festes patronals de sant Pasqual, celebrarà del dia 16 al 23 d'aquest mes la IX Exposició Filatèlica. La Direcció General de Correus i Telecomunicacions ha aprovat la instal·lació d'una estafeta postal amb un matasegell especial en el qual hi haurà la cara del qui va ser gran mestre i compositor de la vila, mestre Goterris, perquè aquest any és el centenari del seu naixement. El Grup Filatèlic, amb el patrocini de l'Ajuntament, editarà un sobre il·lustrat amb aquesta celebració. L'exposició tindrà lloc a l'Ateneu Ortells.

XAVIER MANZANET

ALACANT

Obra de teatre a la Setmana Cultural

L'única representació teatral dintre la "Tercera Setmana de Llengua i Història al PV" ha estat l'obra de Manolo Molins "La dansa del Vetllatori", pel "Grup 49" d'Alfara del Patriarca. Tot estat conferències dintre aquesta Setmana, però una sola obra ha bastat per donar una visió de la nostra història des del 1693 fins al 1707, el període de la Segona Germania.

Obra històrica, sens dubte, que ens relata d'una forma satírica, alegre i també seriosa a estones, amb una visió globalitzada, tot el procés de la Segona Germania, amb les seues implicacions socials, i els lligams amb la Guerra de Successió. En conjunt, una obra aclaridora de tot un període històric.

VALENCIA

Els PNN contra les comissions de contractació
El rector no els rebé i eixí per la porta de servei

Al migdia d'ahir, uns cinquanta professors no numeraris i numeraris de la Universitat de València van presentar-se al rectorat del carrer de la Nau per lliurar un recurs individual de protesta per la decisió del rector senyor Bàguena de nomenar pel seu compte les comissions de contractació de PNN, integrades actualment pels membres de la junta de govern i sense cap tipus de representació dels alumnes i els PNN.

El secretari general de la Universitat va admetre inicialment el recurs de quatre professors, però quan es va adonar del nombre, dels que els seguien, no els va admetre per "irregularitats en la tramitació". Quan el senyor Bàguena va arribar al rectorat, el va informar de la presència dels PNN i en lloc de parlar amb ells va fugir per la porta de servei.

Avui, els professors tornaran al rectorat amb un notari que doni fe del lliurament de les instàncies, correctament complimentades. El degà de la Facultat d'Econòmiques, senyor Sánchez Ayuso, un dels professors que ha presentat instància al rectorat ens ha dit: "Es obligació del senyor Bàguena de donar entrada en les comissions de contractació a tots els estaments interessats, respectant les indicacions fetes en aquest sentit pel propi Ministeri d'Educació i Ciència en diferents ocasions".

REUNIO PREPARATORIA D'ASSEMBLEA

Aquest darrer fi de setmana s'han reunit a València representants dels

districtes universitaris de Múrcia, Bilbao, Salamanca, Granada, Saragossa, Oviedo, Alacant i València, per preparar una assemblea a nivell estatal de representants estudiantils, a proposta del consell de districte de València.

De cara a aconseguir la màxima representativitat, es prega l'assistència d'un representant per centre el pròxim dia 14 de maig a Barcelona. L'ordre del dia de l'assemblea que

se celebrarà a la Ciutat Comtal consta de tres punts: intercanvi d'informació sobre les experiències més destacades dels districtes; discussió i proposta sobre la futura organització dels estudiants, adopció de mesures pràctiques davant la política ministerial que previsiblement es concretarà aquest estiu amb la implantació de proves d'accés, augment de les taxes de matrícula i decret de participació.

PILAR LOPEZ

"El català, únic idioma oficial"

Entrevista al sòcio-lingüista Rafael Ll. Ninyoles

Trenta-tres anys, llicenciat en Dret per la Universitat de València, especialitzat en sociologia i professor d'aquesta disciplina a la Facultat d'Econòmiques, Rafael Lluís Ninyoles és, sobretot un dels sòcio-lingüistes més qualificats del país. Una dotzena de títols —publicats molts d'ells en castellà, d'altres en català i algun en francès— així com la presència a diversos congressos internacionals, són part del currículum de Ninyoles. Pel que fa al context del País Valencià, Ninyoles pertany a la generació de joves intel·lectuals que, a partir dels anys seixanta, comença a "explicar" el País, investigant les seues estructures econòmiques, històriques, socials, etc., i proposant alhora unes alternatives de redreçament per al futur.

Es realment escandalós que un país tan plurilingüe com el nostre haja enterrat la qüestió sota la llosa del monolingüisme oficial. La sociolingüística, que deuria ésser una ciència aplejada pel govern, mai no ha superat en aquestes contrades l'estadi de la teoria. És una ciència que no "exerceix". Com podria fer-ho, amb els actuals presupòsits polítics? Rafael Lluís Ninyoles sempre insisteix en aquest fet: les hipotètiques solucions al problema de lingüístic de l'estat espanyol, de qualsevol altre estat, depenen sempre d'una decisió política. En aquest sentit, el seu darrer llibre, "Estructura social y política lingüística" és un text altament aclaridor.

—Com encetaries una planificació lingüística a nivell d'estat espanyol bo i considerant que som un dels primers països multilingües d'Europa?

—Per començar, ensopeguem amb un greu problema: la manca de dades fiables sobre la situació dels idiomes oficials. L'estat espanyol és un dels pocs estats multilingües alfabetitzats, en els censos de població del qual no figura com a dada la llengua que parlen els administrats. Per tant, el primer pas hauria d'ésser la creació de comissions d'enquesta a les diverses àrees lingüístiques. A partir dels resultats, ja pot el sòcio-lingüista elaborar una estratègia i una planificació.

—I quin seria el pas següent?

—Dons considerar les característiques de cada àrea lingüística en particular i veure si s'aplica un criteri de tipus "personal", o bé un criteri de tipus "territorial". Cenyint-nos al cas del País Valencià, el primer criteri suposaria l'oficialitat de les dues llengües, català i castellà, i l'elecció de banda dels ciutadans de l'una o l'altra llengua, posem per cas, a l'ensenyament, als mitjans de difusió, etc... La segona alternativa, el criteri "territorial", representaria l'unilingüisme oficial en la llengua pròpia de la comunitat, és a dir, el català seria l'únic idioma oficial del País Valencià, una única llengua per a un territori amb entitat pròpia i diferenciada, hauria de prendre com a punt de partida l'existència d'uns sectors de parla castellana...

—Es a dir, que caldria arbitrar una sèrie de compromisos amb les classes emigrades i amb les classes "altes" autòctones...

—Exactament. I considera també

la coexistència dins del País Valencià de nuclis comarcals de parla castellana. Cal dir que una planificació democràtica no suposaria un canvi total i brusca, i que s'elaborarien una sèrie de drets lingüístics per a aquests grups. No suposa, ni de bon tros, que tothom deixi de parlar castellà ara mateix, sinó que es tracta d'una operació a llarg termini, en la qual el català ocuparà progressivament i sense traumes socials tots els àmbits de la vida del País Valencià. El producte final, el veurien només les noves generacions.

—Com a tècnic, ets partidari, doncs, l'aquest segon model de la "territorialitat"?

—Crec, i ho crec despassionadament, que l'oficialitat exclusiva del català és l'única solució científica i que pot salvar la nostra llengua de l'extermini i la mort. El model "territorial" és l'únic model democràtic aplicable. I això, que queda ben clar, no s'ha de confondre amb cap mena d'intransigència vers els valencians de parla castellana. Aquesta solució suposa una política d'unilingüisme oficial de cara als futurs generacions però no com a punt de partida. Els drets lingüístics dels sectors de parla castellana serien pràcticament els mateixos que en el cas de la cooficialitat, malgrat que l'objectiu final fóra d'aconseguir un País Valencià amb una sola llengua, aquella que històricament i d'acord amb la nostra identitat ens correspon.

—Aleshores, la cooficialitat no et sembla una solució acceptable, ni tan sols com a primer pas?

—No. La cooficialitat el que fa és eludir des del principi la possibilitat que, de cara un reconstruït més o menys llarg, es pugui reconstruir la integritat lingüística i cultural del territori en qüestió. La cooficialitat originaria la paulatina desaparició de la llengua del País degut als condicionaments existents. L'unilingüisme, en canvi, ens duria a la reconstrucció social i cultural del País Valencià i a una normalització autèntica. La resta són disfresses i simulacres.

—I què en fariem, llavors, del castellà?

—El castellà quedaria com a llengua de relació amb els altres pobles hispànics i amb els òrgans centrals de l'estat espanyol.

—No és una alternativa impopular aquesta de l'unilingüisme? Em fa l'afecte que les classes de parla castellana no hi estarien gens d'acord.

—Es una decisió impopular, si es pren com a punt de partida l'"status quo". El fet és que abans d'arribar a aquesta decisió caldria tenir l'oportunitat d'explicar amb llibertat què és, què vol dir realment aquesta alternativa i quins són els seus avantatges. Des del punt de vista de la sòcio-lingüística és l'alternativa més racional. És clar que, fet i fet, tota la qüestió va vinculada a la determinació que puguen prendre els polítics.

Rafael Lluís Ninyoles, sòcio-lingüista, a favor de l'oficialitat exclusiva del català. Té raons, raons de pes, per a mantenir aquest criteri. Que en pensen al Principat? I a les Illes? Al capdavant, la llengua és una i caldria, d'alguna manera, harmonitzar les solucions. El sòcio-lingüista proposa... ja veurem què és el que disposen els polítics.

AMADEU FABREGA

XALETS PRACTIC
Mandri, 62-BARCELONA

CAPDEVILA
JOIERS i ARGENTERS
A LA CIUTAT DE BARCELONA

HERNIAT
L'aparell "ODRAP" és suau i de màxima comoditat. Perquè és sense ferros ni ressorts; només pesa 95 grams, amb banyador es porta sense notar-se. Es pot dormir portant-lo i banyar-se per ser rentat. Amb "ODRAP" l'hèrnia va reduïda i millorant. Es fabrica a mida, sota prescripció facultativa. "ODRAP". Travessera de Gràcia, 10 pral. (al costat Pl. Calvo Sotelo). BARCELONA - 6.
Autorització D. G. Sanitat 580. Consulteu al vostre metge.
Horari 10 a 1 i de 4 a 7.

ANUNCIS per a aquest diari
podeu encaminar-los, consultar o per telèfon, a Publicitat DURTHI (Baileu, 11. Tels. 225 06 46 i 226 33 72), fins a les 12 del migdia del dia anterior a la publicació. Publicitat DURTHI tindrà cura de la correcta redacció en català de tots els anuncis que li siguin confiats.

JOAN VICENT HERNANDEZ

COMARRUGA
(Tarragona)

EUROPE
GRAN HOTEL
★★★★

des del 15 de Maig
novament al
seu servei.

Sala de convencions.

Totant al mar
Piscina - Tennis - Boite.
Informació: Tel. (977) 66 18 50.

MENORCA

"Cala Forcat" era una platja...

El periodista ciutadellenc Carles Torrent denunciava a la seva secció habitual del setmanari "El Iris" el naixement d'una platja artificial a Cala en Forcat del terme de Ciutadella.

Cala en Forcat era un racó molt bell de l'orografia menorquina, banyat per unes aigües blaves i transparents, pròpies del nostre Mediterrà. S'hi va construir un hotel impressionant, "l'Almirante Farragut", en memòria del gran mariner nord-americà descendent de Ciutadella, hotel del qual parlaré en un article "ad hoc", perquè el tema s'ho val.

Doncs bé, allà no hi havia platja i ara la cambra fotogràfica de Carles Torrent ha captat un petit arenal: La petjada de l'home i la màquina hi són presents, i no per a bé, és clar, atès que les màquines creades per l'home no s'han concebut per a la formació de paisatges naturals, sinó tot al contrari.

De fet, els perifèrics estem avarats que ens passin aquestes coses. Teniem un paisatge i avui tenim un cel obert —si és que n'han fet— d'un hotel per a turistes estrangers.

Déu crea la terra i l'home hi especula, i les lleis i les autoritats ho permeten. No faltaria sinó!

Però entre nosaltres passen coses encara més divertides que no l'especulació del sòl, que la creació d'ho-

tels majestuosos, que la destrucció del paisatge natural. Entre nosaltres ocorre que aquestes coses succeeixen i l'autoritat ni se'n tem. Així, tan senzill.

LA IGNORANCIA DE L'ALCALDE

Carles Torrent, a l'article citat, es limitava a demanar si la platja aquella seria ara pública o privada, i deixava lliure al lector perquè ell mateix es construís una resposta. Va succeir, emperò, que l'alcalde de la ciutat va convocar, uns dies més tard una conferència de premsa per informar sobre la problemàtica municipal. L'alcalde va parlar de problemes econòmics, de camions de recollida d'escombraries, del règim especial per a les Illes, de la construcció d'un nou col·legi mixt d'EGB etc., etc., però no va manifestar res, absolutament res, sobre la platja artificial de Cala en Forcat. Carles Torrent, que hi era present, a la conferència de premsa, va formular la pregunta esperada: "I de Cala en Forcat, què? Doncs si senyors, de Cala en Forcat, res. L'alcalde no en tenia ni idea.

Els ciutadans estem ja molt acostumats a veure com se'ns va expoliant el patrimoni comú a base de la no aplicació o la mala aplicació de les lleis, però d'aquí que se'ns expolii sense adonar-nos-en, hi ha un bon tros, no ho trobau?

JOSEP M. QUINTANA

MALLORCA

5.000 pagesos es concentraren a Felanitx

"Aquest darrer any ha suposat per a les nostres economies un any més d'oblit", així es lamentava la memòria anual de la Cooperativa Agropecuària de Mallorca, entitat que diumenge al capvespre celebrà la seva assemblea general amb assistència de prop de cinc mil pagesos que ompliren el parc municipal de Felanitx.

Fou una gran festa per a la gent del camp mallorquí, on un pagès, Guillem Rigo, representant del poble de S'Alqueria Blanca llegí els dos folis de memòria que entre d'altres coses també deia: "L'ametlla i la garrofa s'han pagat als mateixos preus que fa quatre anys, mentre que els de la maquinària, els adobs, etc., han doblat i en alguns casos triplicat. Al mateix temps, com a consumidors que som, hem vist pujar els productes alimentaris un setanta per cent amb la qual cosa ens empobrim a passes de gegant."

Més avall, la memòria assenyalava que el govern havia fixat preus de garantia que no cobrien els costos de producció. Feia memòria de les importacions d'ametlla americana que tant de mal havia fet, i que sols la intervenció de la cooperativa havia pogut aturar en part. Recordava també la carestia del sulfat amònic per damunt dels preus oficials i altres coses semblants, de gran importància per al món agrari, que a Mallorca, més en cap altra

part, havia romàs ignorat per la pròspera activitat turística d'anys enrera.

UNITAT I REPRESENTATIVITAT DE LA PAGESIA

A l'assemblea prengueren part quinze pobles de l'illa i una representació de la cooperativa Es Nostro Camp d'Eivissa. Des del batlle de la població on se celebrava l'acte fins al president de la cooperativa, una sèrie de membres de la junta rectora prengueren la paraula per felicitar-se de l'èxit obtingut en la convocatòria. Eduard Planes, el president, fou qui parlà durant més temps, assolint amb el seu llenguatge peculiar, d'arribar al pagès, el qual animà cap a una forta unió de tota la foravila de Mallorca. Es referí a la necessitat de redactar un document destinat al govern on es plantegin tots els problemes del camp mallorquí.

Les paraules que més es repetiren a l'assemblea foren unitat i representativitat. Dins la cooperativa agropecuària mateixa hi ha actualment un fort moviment per assolir que el pagès hi sigui més ben representat. Per altra banda, s'insistí en la necessitat de constituir una cooperativa de consum i una caixa rural, ja que es veu imprescindible que els do-

blers del camp s'invertesquin de nou al camp.

Després de l'assemblea se celebrà una festa amb intervenció de grups de cançons pagesos, gloses i balladors. La gent estigué molt animada. S'havien preparat més de sis-centes coques de verdura i dos mil litres de vi que pràcticament s'esgotaren. Era la primera vegada en quaranta anys que la pagesia es reunia de manera tan viva, i això se celebrava de bon de veres. A l'acte, li podran criticar petites coses, fins qualcú en podrà matissar aspectes ideològics, però el fet és que sigui quin sigui el caire polític que pugui prendre la pagesia, la presència de cinc mil persones a Felanitx demostra l'existència d'un grup viu de la societat mallorquina que demana el lloc que li pertoca i que reclama tots els seus drets.

SEBASTIA VERD

CONGRES

Presentació oficial a les Illes

Després d'haver de suspendre fa uns quants dies la presentació del Congrés de Cultura Catalana a l'Escola de Magisteri de Ciutat de Mallorca a causa de la total inassistència de persones interessades, divendres al vespre es va poder celebrar aquesta presentació a la Facultat de Filosofia i Lletres davant un públic nombros. Hi participaren Jordi Porta, Eliseu Climent, Maria Antònia Oliver i Antoni Serra.

En primer lloc els organitzadors varen explicar com va néixer el Congrés i el seu funcionament. Sobre el Secretariat Cultural, Maria Antònia Oliver parlà del concepte de cultura que considerava vàlid el Congrés. Tal concepte és el de cultura antropològica com a fet que diferencia els diversos pobles.

Posteriorment es va donar compte d'un document elaborat per membres del Congrés del País Valencià, document en què hom posà de manifest les escasses relacions entre aquell i les Illes, així com el desconeixement de la problemàtica dels dos països.

Tot seguit intervingué l'escriptor Antoni Serra per parlar sobre la necessitat d'assolir una normalització de la llengua i que s'ampliï l'ensenyament en català i del català. També tractà de les possibilitats de nous mitjans de comunicació, de la necessitat d'una autonomia universitària i de les condicions per a poder establir una convivència democràtica.

Finalment Antoni Serra anuncià que el mes de juny vinent s'organitzarà una presentació popular del Congrés.

BOSCO MARQUES

Conferència de Ballarín sobre el camp espanyol

El camp espanyol ha de ser consultat abans d'iniciar un nou pas cap a la Comunitat Econòmica Europea, tenint la deguda informació i audiència en el curs de les negociacions, digué el senyor Ballarín Marcial en una conferència pronunciada al Cercle Mercantil, informa Europa Press.

L'agricultura, afegí, no pot continuar portant sobre les seves espalles el pes del nostre aranzel industrial. La política agrària europeista ha de basar-se en dos principis: convergència d'estructures i complementarietat de les produccions. Es d'esperar que l'actitud dels pagesos europeus sigui raonable i no es deixi dominar per consideracions polítiques determinades (odi a Espanya de determinats sectors) ni per interessos particulars. Als qui tinguin por que anem a invadir-los amb les nostres exportacions sense comprar-los res a canvi, convé replicar-los que els avantatges de la Comunitat seran molt grans al sector industrial per l'obertura de les nostres fron-

teres, inversió estrangera de capitals, etc., i els pagesos del Midi no han de témer ni els nostres vins ni la nostra producció d'hortalisses i de fruites. S'hauran d'ordenar les produccions espanyoles limitant-les perquè no gravitin excessivament sobre els països comunitaris i desviar-ne una part important cap als països arabs del Mediterrani.

DIVISIONS METAL·LIQUES

damo

PAU S. A.

FUSTERIA METAL·LICA

Total garantia • Millor servei

Immillorables condicions

Telefs. 3081139 - 3081848

Guipuzcoa, 64 - Barcelona - 5

Portes tancades per al C.C.C.

LA veritat és que les portes eren totalment obertes. Les portes de l'Escola Normal s'havien obert puntualment. El saló d'actes havia encès les lluminàries i sobre l'escenari hi havien col·locat, perfectament, una renglera de cadires vellutades.

Els diaris mallorquins havien anunciat la presentació del Congrés de Cultura Catalana a l'Escola Normal. "Dilluns dia 3 de maig a les cinc de la tarda..." Res més. Allà érem: En Toni Serra, En Biel Oliver i jo, per explicar a la gent —se suposava que el públic que hi assistiria seria integrat bàsicament per mestres i per estudiants— els objectius i els fins del Congrés, per dir-los a tots que es tracta, més que res, de fer un balanç de la cultura d'aquesta terra i de planificar treballs i accions per projectar-la de cap al futur... Es tractava de dir que l'escola ha de començar a plantejar-se seriosament el problema de la cultura autòctona, i deixar de banda el paper tan raquític que històricament ha jugat, per comprometre's d'una vegada amb el poble i esdevenir un servei a la terra... Es tractava de discutir, de plantejar-nos seriosament els problemes que tenim en aquesta hora tan crítica i intentar d'extreure'n conseqüències.

Però no va ésser possible, tanmateix. No vingué ningú sinó una alumna. Una sola i prou. Erem nosaltres tres i mitja dotzena de periodistes. Baixàrem al bar i començarem a jugar a set i mig. Callàvem. Un periodista demanà, finalment: "Però, què hem d'escriure?" Vaig respondre, llampant: "La veritat. Penseu que la veritat és revolucionària". En Toni Serra va somriure i precisà que la cita és de Gramsci. Res més. Els diaris, l'endemà portaren la notícia: "Per falta de públic, es va suspendre la presentació del Congrés de Cultura Catalana a l'Escola Normal". Allà dalt quedaven les portes obertes, la lluminària, el micròfon, el cadirat...

La gent, pel carrer, a les facultats, s'ha empipat una mica, però jo pens que no es tracta d'empi-

par-se. L'absència total de públic, aquesta sordidesa amb què l'Escola Normal ha rebut el Congrés de Cultura Catalana ens aboca a un problema profundament dramàtic: la falta de sensibilització dels mestres. En general, el magisteri illenc no té consciència que viu en una terra on hi ha una cultura i una llengua que li són pròpies i per a les quals és just i necessari de treballar cada dia i cada hora. Pens, i és un fet que he constatat moltes vegades, que el desarrelament és una de les característiques més definides d'aquest magisteri, empès, inexorablement, a la distribució de certificats i de títols. Els títols i els certificats amb els quals les classes més inferiors de la nostra societat començaran la seva aventura, a la recerca de treballs més rendibles. La rendibilitat dels nostres actes i dels nostres esforços és una de les preocupacions que marquen poderosament aquesta hora nostra d'ara i d'avui. I dins aquesta línia, en aquests mateixos esquemes, cal situar la problemàtica dels qui estudien a l'Escola Normal o a les Facultats. La majoria de gent no hi va a cercar res més sinó el títol utilitzable, el paper que certifica la meua preparació i la meua disposició per començar a vendre coneixements, tancat dins les quatre parets d'una classe.

L'Escola Normal de les Illes ha tancat les portes al Congrés de Cultura Catalana. Es tot un símptoma; possiblement, la radiografia més perfecta que es podia fer de les nostres estructures escolars. No havíem dit que el Congrés havia de proposar-se un balanç de la realitat? Doncs, la realitat és aquesta. I a pesar de tot, la resta, aquells que alguna vegada ens hem compromès amb el poble i amb la seva profunda i difícil veritat, seguirem obrint portes perquè el poble arribi a descobrir la mesura justa de la seva marginació. No hi ha cap més camí. Almenys, no n'hi ha cap més de vàlid.

GABRIEL JANER MANILA

Smilina

ESTORES PERSES LEGÍTIMES S

VELAZQUEZ, 89 - BARQUILLO, 39 - MADRID

PRESENTA A BARCELONA LA SEVA TRADICIONAL EXPOSICIO D'ESTORES PERSES A PREUS REDUITS a l'HOTEL RITZ DEL 6 AL 22 DE MAIG DE 10 A 2 I DE 5 A 9

* GRAN INVERSION *

ALGUNOS DE NUESTROS EXCEPCIONALES PRECIOS

	ABANS P.TES	ARA P.TES
BOHARA - 2 x 1,35	53.000	32.000
WIZE - 1,58 x 1,01	21.000	11.500
ARDEBIL - 2,75 x 1,64	115.000	75.000
KIRMAN - 3,15 x 2,98	450.000	215.000
BOHARA - 2,55 x 3,45	245.000	145.000
MELAYER ANTIGUA - 2,02 x 3,98	245.000	145.000
CAUCASO ANTIGUA - 1,68 x 2,98	175.000	68.000
MIR - 3,20 x 2,10	165.000	110.000
GASKAY - 1,84 x 1,10	29.000	21.000
KESCHAN Seda natural - 2,75 x 3,55	1.800.000	975.000
KESCHAN Seda natural - 2,20 x 1,40	475.000	350.000
GUM CAUCASO - 3,55 x 0,64	59.000	32.000
KESCHAN - 2,55 x 3,70	490.000	225.000
ABADHE - 2,25 x 2,05	120.000	57.000

IMPORTANTS DESCOMPTES A TOTS ELS MODELS

ALFOMBRAS LEGÍTIMAS CON CERTIFICADO DE ORIGEN

IMPORTACIO DIRECTE

Fraga amb el president veneçolà

Joan Carles invitat a anar al Paraguai

Mentre Fraga Iribarne, en visita oficial a Venècia, era rebut ahir, dilluns, pel president d'aquella República, el ministre espanyol d'Educació i Ciència, Carlos Robles Piquer, s'entrevistava a Santo Domingo amb el president de la República Dominicana.

"Soc un home de centre, que vol canvis sense ruptures", declarava el vice-president del Govern i ministre de la Governació, Fraga Iribarne, al diari "El Universal" de Caracas, poc abans de sortir cap en aquesta capital en viatge oficial. El ministre espanyol expressa també l'esperança que, amb els contactes que estableix en aquest viatge, pugui contribuir a l'estretament de relacions entre els dos països. "També aspiro —afegeix al mateix diari— a contribuir a la clarificació del moment polític espanyol."

CONTACTES DE FRAGA

Ahir, dilluns, Fraga Iribarne s'entrevistava amb el president de la República Veneçolana, Carlos Andrés Pérez, a la residència oficial presidencial a Caracas, on tingué lloc un esmorzar en honor del visitant espanyol.

Durant els dos dies que li resten d'estada a la capital veneçolana, avui i demà, Fraga mantindrà també contactes amb els ministres de l'Interior i de Relacions Exteriors, Octavio Lepage i Ramón Escovar, i amb el president del Congrés Nacional i el de la Cort Suprema de Justícia. El ministre espanyol viatja en companyia de la seva dona i de l'embaixador de Venècia a Espanya.

ROBLES PIQUER, HOSTE D'HONOR

El ministre espanyol d'Educació i Ciència, Carlos Robles Piquer, manifestà a la capital dominicana —on es troba en visita oficial— que se sentia molt content de tornar a trepitjar la terra d'aquella República i de tenir temps de conèixer l'interior del país. En una de les ciutats de l'interior, Santiago de los Caballeros, el ministre va ésser declarat hoste d'honor. Robles Piquer havia estat rebut a l'arribada a Santo Domingo pel ministre d'Educació dominicà, Leonardo Matos Berrido i per d'altres funcionaris espanyols i dominicans. Ahir dilluns, el ministre espanyol mantingué una entrevista amb el president d'aquella República, Joaquín Balaguer, signant després les actes dels treballs realitzats per les comissions binacionals.

RELACIONS MADRID-BELGRAD

Nuño Aguirre, director general per a assumptes europeus del ministeri

d'Afers Exteriors, és encara avui a la capital iugoslava i manté contactes amb les autoritats d'aquell país de cara a l'establiment de relacions econòmiques mútues. Oficialment, s'insisteix que, tot i aquestes negociacions, no hi ha data fixada per a l'establiment de relacions diplomàtiques plenes entre Espanya i Iugoslàvia, si bé hom dona com a possible la firma de l'acord amb l'ocasió de l'assemblea general de l'ONU, que ha de tenir lloc el pròxim mes de setembre a Nova-York. Demà, Aguirre es traslladarà a Viena on celebrarà reunions amb els representants d'alguns països de l'Est europeu. Hi ha també la possibilitat que, posteriorment, viatgi a un dels països membres del COMECON —mercat comú del països socialistes— per tractar, igualment, el possible establiment de relacions diplomàtiques amb Espanya.

JOAN CARLES ANIRA AL PARAGUAI

El president de la República del Paraguai, general Alfredo Stroessner, ha invitat el rei Joan Carles a fer una visita oficial en aquell país durant l'any present. La invitació ha estat cursada per mitjà del ministre de Relacions Exteriors paraguaià, desplaçat a Madrid amb aquest motiu.

Per una altra banda, es troba també, des d'ahir a la tarda, a Madrid el vice-ministre rus d'aviació civil, Pavlov, al capdavant d'una delegació soviètica que signarà, avui, un conveni de tràfic aeri entre ambdós països.

MADRID

El crèdit de l'actual govern, esgotat

Es demana gent nova per a les noves circumstàncies

La veritat és que passem un moment força confús. De transició, diuen d'altres. Els reformistes han endegat, a la fi, una gran part del seu pla de canvis, per fins que aquest no sigui aprovat per tots els organismes competents i funcioni. No sabem ben bé la importància i l'abast d'aquestes reformes.

De fet, i si recapitem una mica, hi ha tres moments claus sobre els quals radica l'actual ofensiva reformista: el discurs dels president Arias el 28 d'abril, la reunió de les Corts el dijous, dia 6 de maig i el Consell de Ministres del divendres, dia 7. En relació amb aquest programa del govern hi ha encara molts punts foscos, molts aspectes desconeguts, molts camps sense tocar, però sembla bastant evident que l'actual equip governamental és decidit a empenyer la reforma i canviar la trajectòria política, sindical i econòmica de l'estat espanyol.

Malgrat aquesta determinació, nombrosos observadors madrilenys creuen que, la reforma, l'hauria de fer un altre govern. El crèdit atorgat al present equip s'ha esgotat i molta gent tem que els dubtes i recels que envolten l'actual executiu acabïn afectant el cor mateix de la reforma. Per exemple, els darrers fets succeïts a Montejurra han palesat, un cop més, les contradiccions existents al si del govern i concretament al Ministeri d'Afers Interiors. A mesura que s'anaven assabentant dels esde-

veniments a Navarra, els madrilenys es demanaven com és possible que cinquanta homes armats ocupin durant quaranta-vuit hores el com de la muntanya sense que ningú no els digui res. Hom creu que en general les topades a Montejurra podien haver estat evitades si no hagués existit aquesta confusió que esmentàvem.

FA FALTA GENT NOVA

Per això, àdhuc dins els cercles del règim, s'han alçat algunes veus demanant una reestructuració del govern a fi que gent nova s'ocupi de les noves circumstàncies. S'ha pensat que també el govern ha estudiat aquesta possibilitat, la qual ha fet interpretar algunes frases esparses (com la del senyor Fraga, que "anira a pescar") com una indicació que el govern rumia la conveniència d'aprofitar l'habitual calma estival per realitzar els canvis al ministeri que ho necessiti.

Dins d'aquest marc, alguns observadors han situat la polèmica entrevista entre el rei i Gil-Robles. Si la reestructuració afecta el cap de govern mateix, s'ha especulat que el seu substitut fos el president de la Federació Popular Democràtica, que disposaria del suport del rei i d'un crèdit més ample que no pas Arias Navarro entre els cercles de l'oposició. Precisament Gil-Robles acaba de declarar a Salamanca que "som en un període constituent en el qual, tant si volem com si no volem, hem de prendre part. Potser el gran absentisme actual dels espanyols envers aquest període constituent es basa en la manca de credibilitat i de sinceritat del propòsit de la reforma". I afegeix que "el referèndum hauria de ser formulat sobre una pregunta molt concreta, debatuda àmpliament, a fi que el poble tingui suficients dades a l'hora de decidir la seva posició".

PAPER DE LA FPD

El que si es va veient clar és que, per dur a terme el procés reformista en camí es necessitarà un equip governamental més homogeni i més coherent, i un pacte més o menys ample amb l'oposició democràtica. La possibilitat d'aquestes esmenes governamentals ha fet pensar que la Federació Popular Democràtica no és gaire interessada, en aquest moment, en la seva inclusió a Coordinación Democrática, a fi de no veure's llastada per un acord amb l'oposició d'esquerra i, particularment, amb els comunistes. Sense haver pactat ni amb els uns ni amb els altres, però ben vista pels uns i pels altres, la Federació es constituïria en el grup ideal per servir de pont, de corretja de transmissió entre un Govern potser de coalició, ben segurament moderat, i les esquerres.

Ara com ara, tot això no passa de ser una reflexió més o menys encertada. Els indicis examinant no basten per creure que el president Arias

"vulgui" deixar la presidència del Govern, o que el senyor Gil-Robles l'assumirà automàticament. Hi ha moltes altres forces que també actuen i que també de dir-hi la seva, com és el cas de les Corts, el Consejo del Reino, l'Exèrcit o... els partits d'extrema esquerra. La Organización Revolucionaria de Trabajadores, per exemple, ha publicat un manifest dient que s'oposa a la inclusió de la FPD a la Coordinación Democrática (CD), car l'exigència de la primera, que es prenguin certs acords per unanimitat, és essencialment antidemocràtica: el vot de la majoria ha de ser vinculat. De passada, han exigít a la CD que aclareixi del tot els seus propòsits i tàctica, a fi d'evitar confusions com aquesta. Això és cert, però també ho és que Izquierda Democrática posava les mateixes condicions i entrà a la CD, cosa que deixa intacta la teoria esmentada segons la qual FPD no acaba d'entrar a la SD perquè li convé a la vista d'un futur més o menys propi.

Tot això són impressions generals del moment polític, però de tant en tant cal fer un petit examen de la situació global a fi de poder seguir de prop els diversos esdeveniments que es produiran aviat. Alguns, aquesta mateixa setmana.

EL FESTIVAL DELS POBLES IBÈRICS

Diuenge passat se celebrà al "campus" de la Universitat Autònoma de Madrid un festival de cançó dels pobles ibèrics, organitzat per l'Aula Musical de la Facultat de Dret. L'acte, que reuní els principals cantants de cançó popular de l'Estat espanyol i Portugal, tingué un èxit rotund quant a assistència de públic i organització.

Es calcula que en el moment fort hi havia més de seixanta mil persones al recinte. El Festival va transcórrer en pau i tranquil·litat, llevat d'unes baralles entre grups d'extrema esquerra i altres elements no identificats. L'ambient era extraordinàriament càlid, i no hi mancaren alguns moments de tensió i d'ironia, per exemple, he assistit últimament se sentiren crits de "la lluvia de Fraga, no nos apaga...". Possiblement la posterior nota del rectorat condemnant "les interferències polítiques", contràries als compromisos adquirits pels organitzadors, es referia a aquestes topades i crits.

Però potser un dels aspectes més interessants del festival fou la seva atenció a les múltiples cultures de la península ibèrica. El nom mateix de "Festival dels Pobles Ibèrics" ja indica l'orientació que prengué l'acte. "Volem que sigui una trobada entre les cultures i els estudiants de tots els pobles de l'Estat espanyol", em digué amb tota franquesa un dels organitzadors. Al llarg de tot el recital es veieren volejar banderes i insígnies de la majoria de les nacions i regions espanyoles i, alhora, s'hi podien sentir les diverses parles i accents de la península.

I Festival de cançó dels pobles ibèrics

Exemple de civisme de més de 60.000 universitaris

"Va ser un acte impressionant que demostrà que el jovent universitari madrileny és decididament a favor del reconeixement de les diverses nacionalitats ibèriques."

Emocionat encara, i quan tot just acabava d'arribar procedent de Madrid, Raimon m'explicava les seves impressions sobre el gran festival de cançó dels pobles ibèrics.

"Hi vam actuar cantants de totes les nacions i regions peninsulars. No sé si me'n oblidó algun, però ara mateix recordo Elisa Serna, Manuel Gerena, Mikel Laboa, Benedito, José Antonio Labordeta, La Fanega, Victorino, Luis Pastor, Daniel Vega, Julia León, Fernando Unsain, Los Canarios, Miriam de Riu, Juan Carlos Cenante, Taburiente-Folk, Miró Casabella, Pablo Guerrero, La Bullonera, Fausto, Víctor Manuel, Gabriel, Adolfo Celdrán, Pi de la Serra i jo mateix."

"També s'hauria volgut comptar amb la participació d'altres cantants que no hi van poder intervenir perquè ja havien contret el compromís d'actuar en altres poblacions"

Unes dues dotzenes d'intervencions només en poc més de vuit hores no donaven pas gaire temps per a cada actuant, certament. I encara hi hagueren algunes petites interrupcions, entre les quals una que estigué a punt de provocar la suspensió voluntària del festival i en què s'informà succintament dels gravíssims fets succeïts a Montejurra. Raimon cantà mitja dotzena llarga de cançons.

"Vam cantar «Al vent» plegats, tots dempeus i amb les mans agafades, i també em van corejar altres cançons. No obstant, el més important de tota la diada va ser l'ambient de gran llibertat i civisme que hi vam viure, gairebé com si fos un anunci d'allò que pot ser la convivència futura dels pobles ibèrics. La receptivitat depassà llargament les actituds que havíem pogut veure fins ara. Fou una receptivitat que assumí plenament la qüestió de les nacionalitats i s'hi pronuncià obertament a favor. Evidentment, va ser un gran pas endavant."

Com deien al "campus" de Cantoroto un parell d'universitaris madrilenys: "Bueno, pues ahora tendremos que aprender idiomas". I aquest comentari, no cal dir que anecdòtic, traspua tota una altra mentalitat del poble de Madrid envers els pobles ibèrics.

JORDI GARCIA-SOLER

En-tout-cas

HA SOMMIAT
AMB UNA PISTA
DE GRAGREEN?
DESPERTI.
ESTA AL SEU ABAST

RAMBLA CATALUNYA, 8-5ª pta. 52
tel. 302.3777 302.3276

VALENCIA tel. 321 88 52 • MADRID tel. 234 65 27

AVIS A TOTS ELS ESTIUEJANTS

LA LLAR S.A. especialistes en

GUINES I SALES DE BANY

es posen al seu servei, mentre siguin fora, per fer els treballs.

Restem al seu avis al T. 235 48 38

o passin al carrer TRINXANT, 130 — BARCELONA

¡¡PARLEM-NE!!

SOL SAN ANDRES, 116
Tel. 251 55 67

ESPECIALISTA EN MOBLES DE TERRASSA,
VEGIN ELS NOSTRES PREUS

COMPREM TOTA
CLASSE DE PARTIDES
I RESTES DE SERIE

Sr. MASIP. Tel. 258 19 58

ENSENYAMENT

Per un sindicat unitari

El passat fi de setmana es va celebrar la primera Assemblea d'Ensenyants a la Facultat de Dret de la Universitat Complutense. Hi van assistir unes cinquantes persones, la majoria de diverses organitzacions polítiques i legals, representacions del professorat no numerari d'institut i d'universitat i també de l'ensenyament privat i estatal.

Una de les conclusions més importants fou la necessitat d'un sindicat unitari de l'ensenyament. Altres acords foren: sou mínim unitari per a tots els sectors docents de trenta mil pessetes, contracte laboral i estabilitat en el treball, gestió democràtica de l'ensenyament, amnistia, readmissió de professors despatxats, llibertats polítiques i sindicals, escolarització total, gratuïta i pública,

rebuig de la selectivitat i de l'ensenyament autoritari.

Durant l'assemblea foren llegides quatre ponències sobre "Situació laboral", "Control i gestió democràtica de l'ensenyament", "Sistema educatiu" i la intitulada "Per un sindicat de l'ensenyament". Aquesta última, que va ser la que despertà més interès, assenyalà que l'esmentat sindicat ha d'ésser ineludible de classe —és a dir, ha de defensar els interessos de tots els afiliats—, representatiu, democràtic —amb participació de les distintes tendències polítiques i sindicals— i autònom —independent tant de l'Estat com dels grups polítics. Ja que actualment aquest sindicat no existeix, es va subratllar la importància de les organitzacions unitàries constituïdes a cada sector docent i que treballen a diferents nivells (representacions de centres, assemblees de zona i localitat, coordinadores provincials i nacionals...).

ACTIVITAT POLITICA

Gil Robles contra l'anunciat referèndum

En un acte del seu partit reunit públicament a Salamanca

El cap de setmana passat i ahir es va portar a terme una gran activitat política. Mentre a Salamanca es reunia per primer cop públicament la Federació Popular Democràtica, a la província de Saragossa se celebrava l'acte commemoratiu de la gesta d'Alcubierre. Fernández de la Mora parlava en un acte d'homenatge a les forces d'ordre públic a Lugo, i la junta de la "Hermandad de Maestrazgo" es reunia en junta General.

"Federación Popular Democrática", FPD, no s'ha integrat encara a Coordinación Democrática, perquè el nostre partit va decidir d'estudiar-ne l'ingrés, si es donaven unes determinades condicions, condicions que encara no s'ha produït, i per això, la nostra incorporació no s'ha produït, ja que aniríem en contra d'un mandat democràtic", va manifestar dissabte a Salamanca el dirigent de l'esmentat partit democrata-cristià, José María Gil Robles, durant l'acte que com a inici del camí públic de FPD es va celebrar en un teatre de la ciutat de Salamanca. L'acte durà més de dues hores i hi va assistir un gran nombre de públic, informa Cifra.

En relació amb el referèndum anunciat pel govern, Gil Robles manifestà que el rebutjava totalment, ja que tal procediment en una democràcia directa sols pot realitzar-se quan el ciutadà ha estat degudament informat a través d'un projecte debatut a la cambra, discutit pels partits polítics i també degudament debatut en els mitjans d'informació.

BREU

ALT ESTAT MAJOR. — Ahir va aparèixer en el "Boletín Oficial del Estado" un decret corresponent a la Presidència del Govern sobre reorganització de l'Alt Estat Major. El cap d'aquesta institució serà un tinent general o un almirall, que auxiliaran tres oficials generals. El personal civil o militar serà destinat pel president del Govern, a proposta del cap d'aquesta institució.

BATLLE. — Deu regidors de la corporació municipal de Dos Hermanas (Sevilla), han presentat un escrit al batlle demanant-ne la seva dimissió. La petició, segons l'escrit, es basa en "l'opinió majoritària del veïnat, la manifesta incompetència del batlle amb la quasi totalitat de la corporació, la manca d'estímuls i consideracions del batlle, i la indiferència envers comissions i delegacions".

BOMBA. — Una bomba adossada a la façana d'un edifici de Madrid explotà abans d'ahir nit. L'explosió provocà danys en les oficines d'"Unión de Explosivos Río Tinto", que són en el primer pis, lloc on havia estat col·locat l'artefacte, i a la planta baixa, on hi ha l'empresa constructora "Prosa". No s'hi produïren víctimes, però els danys foren importants.

DESFILADA. — Tot i les declaracions del ministre d'Informació i Turisme, Martín Gámero, en el darrer Consell de Ministres, en el sentit que no hi hauria desfilada de la "Victoria", i si dia de les Forces Armades, sembla que la desfilada militar instituída el 1939 continuarà tenint lloc, almenys mentre el projecte de llei del "Dia de les Forces Armades" no sigui aprovat amb caràcter oficial.

SAHARA. — Ha estat distribuït, després de l'aixecament del segrest que pesava sobre la seva publicació, el llibre "El Sáhara en la crisis, de Marruecos y España", de Juan Maestre Alfonso. L'obra, editada per Akal, fou objecte de segrest fa dos mesos, decretat pel jutjat d'"Orden Público".

UNICEF. — La UNICEF té un pressupost de 112 milions de dòlars per a atendre mil milions de nens i tracta d'introduir la declaració dels drets del nen en les legislacions de tots els països, segons manifestà el president de govern d'aquesta organització. Aquesta declaració fou feta amb motiu d'una reunió dels membres d'UNICEF de l'Estat espanyol.

COMMEMORACIÓ DE LA GESTA D'ALCUBIERRE

La regió aragonesa també va ser escenari de manifestacions polítiques. A la serra d'Alcubierre diumenge es va celebrar la tradicional commemoració de la gesta que té el mateix d'aquesta serra, en memòria dels seixanta falangistes que hi perderen la vida l'abril de 1937 defensant la posició San Simón. A l'acte, van assistir a la vora de quatre mil persones, moltes de les quals eren joves, vingudes de les tres províncies de l'Aragó. Després de pujar al cim, hi fou oficiada una missa de campanya, i les autoritats van procedir a col·locar corones commemoratives al peu del monument. El secretari general de l'Hermandad de Combatientes, Luis Valero Bermejo, hi va pronunciar després unes paraules en què va dedicar un emotiu record als morts en la guerra. Es referí també al moment polític espanyol actual, així com al testament polític del general Franco. Informa Logos que el discurs de Valero Bermejo fou interromput diverses vegades amb crits de protesta proferits per membres del "Círculo Doctrinal José Antonio" els quals, poc després van manifestar a la premsa que pensen sol·licitar l'expulsió de Márquez Horrillo del si de la Falange espanyola. Entre les protestes se sentien crits de "Hedilla sí, traidors no", "Falange perseguida" i "Bunker, bunker". En acabar l'acte es cantà el "Cara al Sol".

HOMENATGE A LES FORCES D'ORDRE PUBLIC

L'acte de caràcter polític que se celebrà a Lugo va tenir per protagonista Gonzalo Fernández de la Mora, ex-ministre i conseller nacional permanent. "Hi ha gent que s'obstina a denigrar tot acte de força, pot ser sense adonar-se que amb això neguen tota la cultura humana", declarà González de la Mora, president de l'associació política Unión Nacional Española en el Gran Teatro de l'esmentada ciutat gallega.

ANDALUSIA

Blas Piñar ataca Arias a Màlaga

Al teatre "Cervantes" de Màlaga, i organitzat per "Fuerza Nueva", s'ha celebrat un acte dit d'afirmació nacional.

El teatre, complement ple de públic, era adornat per pancartes i rètols al·lusius a Franco i moltes banderes de la Falange i dels requetés.

El jove Agustí Utrera, va parlar dient que havien rebut l'herència de Franco i a continuació, el representant de la "Hermandad de Alfereces Provisionals", José Márquez Iñiguez, després de passar revista al canvi que ha fet Espanya, abans i després de la guerra, va acabar citant frases del testament de Franco. Finalment, el cabdill de Fuerza Nueva, Blas Piñar, va ser acollit amb una gran ovació, es va referir a l'ideari de José Antonio, i va acabar formulant dures crítiques contra el president del govern i alguns dels seus actuals ministres (entre ells els de Governació, Afers Estrangers, Justícia i Educació i Ciència) dient

ga, en l'acte organitzat per l'Hermandad de Alfereces Provisionales, en homenatge a les forces de l'ordre públic.

"¿Què són l'agricultura, l'art, la cirurgia i la tecnologia, sinó violències sobre la terra, sobre el marbre, sobre els músculs, sobre l'acer? ¿Què és el progrés de l'home, afegit el conferenciant enmig dels aplaudiments del públic, sinó l'esforç de l'home per transformar energèmicament la circumstància en què viu?" Més endavant va afirmar que "un dels símptomes més diàfans de la descomposició social és l'aparició de les campanyes contra les forces armades". L'orador, que fou interromput diverses vegades pels aplaudiments, va ser contestat en nom de les forces de l'ordre públic pel general de la Guàrdia Civil, Prieto.

JUNTA DE LA HERMANDAD DEL MAESTRAZGO

Ens informa el nostre corresponent a Castelló, Ernest Navas, que en els locals de Palau, industrial de Benicarló, diumenge a la vesprada, es va celebrar la junta general de l'associació política "Hermandad Nacional de Maestrazgo".

L'ordre del dia incloïa la reorganització de l'Hermandad i una declaració política. Va ser ratificat com a president nacional, el fill d'Uldecona, Ramon Forcadell; com a vice-presidents, els senyors Palau Año i Balada Castells.

CONGRES PROVERISTA

"El partit proverista, avui associació política, és un estil nou i original que reacciona contra la mentida, la corrupció i que com, Roma, no és l'obra d'un sol dia", va dir el president, Manuel Maysounave, en el transcurs del primer congrés nacional proverista celebrat diumenge passat. Hi van assistir unes dues-centes persones i en el decurs de l'acte es va fer públic un manifest i es va fer un resum cronològic de la seva actuació des que n'aparegué al BOE l'autorització, el desembre de 1974.

REUNIO BANCARIA

Sembla que la Costa del Sol s'hagi convertit durant uns dies en capital bancària i financiera del país, ja que darrera de la clausura de les tercers jornades del mercat monetari, Torremolinos, s'ha iniciat a Estepona la Novena Reunió Bancària Internacional, que serà clausurada avui

Per persones inquietes amb anhel d'un progrés econòmic. Demaneu entrevista al tel. 223-20-05 de 10 a 3

comercial balmes

Balmes, 254-Barcelona (6)
Tels. 2281976-2282818-2282373

DISPENSADORS DE SABÓ EN LLAUTÓ CROMAT
DOSSIFICADOR AUTOMÀTIC DE TOVALLOLES

AUDILEX ASSESSORS

Declaracions de Renda.
Fiscal-Laboral
Comptabilitats.
Jurídica.

Cobrament de morosos.
Rambla de Catalunya, 97, 3-1
Tel. 215 05 23 i 223 81 09

Accident aeri prop de Cuenca

Disset persones mortes en fer explosió un avió

Un avió de les forces aèries iranes va fer explosió a l'aire el passat dissabte a la rodalia de Huete (Cuenca), cap a les cinc de la tarda, quan es dirigia a Madrid procedent de Teheran. Segons les notícies arribades a la redacció, han mort disset persones, la totalitat de la tripulació, i fins al moment han estat rescatats onze cadàvers de les desferres de l'avió, alguns d'ells carbonitzats.

quència, l'avió ha transportat armes i material bèlic de fabricació nord-americana destinat a l'exèrcit persa.

POSSIBLE CAUSA DEL SINISTRE

La causa del sinistre, encara que no és ben coneguda, pot haver estat la forta tempesta de la zona, ja que s'ha esbrinat que l'avió volava molt baix per raons tècniques. Quan es produí l'accident foren els mateixos veïns d'Huete qui ajudaren a cercar els cadàvers i a sufocar les flames. Sortosament, el sinistre no ha afectat cap població ni habitatge de la zona on va caure l'avió.

Se sap que quatre dels viatgers eren nord-americans i tretze iranis. De moment, continuen les investigacions sobre el sinistre. No obstant això, l'ambaixada de l'Iran a Madrid i l'oficina de premsa del ministeri de l'Aire han comunicat que enviaran una informació completa de l'afer quan s'hagi aclarit definitivament l'accident.

L'avió —un "Jumbo 747" de càrrega— volava diàriament de Teheran als Estats Units, fent escala tècnica a Madrid, ja que per raons d'autonomia no podia fer el vol directament. No hi viatjaven mai més de vint o trenta persones, tots ells de la tripulació, de nacionalitat nord-americana i irani. Els nord-americans són assessors militars que col·laboren amb la milícia irani. Amb fre-

Aquest és el tercer accident dels "Jumbo 747" des que entraren en funcionament l'any 1970. El primer es produí a la rodalia de Tòquio, l'any passat, on moriren tres-centes persones. En el segon, el novembre del 1974, van morir cinquanta-nou persones quan un "Jumbo" de la companyia alemanya Lufthansa s'enlairava de l'aeroport de Nairobi, Kenya.

En aquest primer accident dins l'estat espanyol, una de les ales del gran "Jumbo" aparegué a quatre-cents metres de l'aparell, la resta del qual és espargida en un àrea de dos a tres quilòmetres.

MON DEL TREBALL

Vagüistes amb Martín Villa i Solís Ruiz

Representants de diverses empreses de Sant Sebastià, en vaga, visitaren els ministres de Relacions Sindicals i del Treball, mentre la situació laboral de Bilbao es manté estacionària. També a Sant Sebastià s'ha produït un fet laboral a esmentar: el local d'una empresa ha estat adjudicat als treballadors.

president del Sindicat Nacional del Metall. A tots ells exposaren la situació actual. Avui dimarts s'espera que les esmentades autoritats rebin els representants dels empresaris.

SUSPESOS DE SOU I OCUPACIO

La situació laboral a Biscaia es manté estacionària, ja que només es troben en atur 200 dels 250 treballadors d'una mateixa empresa. La xifra de sancionats amb suspensió de sou i ocupació en aquests moments és de 3.966 treballadors, pertanyents a sis empreses, que tenen una plantilla de 4.974. D'altra banda, ha quedat resolt el conflicte de "Talleres Zar", on els 101 treballadors es trobaven en anomalia laboral des de primers de març.

ADJUDICAT ALS TREBALLADORS

Continuant en el món laboral del País Basc, el local on es troba instal·lada l'empresa "Ironics, S. A.", ha estat adjudicat als seus productors per la magistratura número 3 de les de Sant Sebastià, en aplicació de l'article 59 de la llei de contracte de treball, informa Cifra. Es tracta d'un local de dos-cents metres quadrats, situat al passeig de Los Olmos de la capital esmentada. L'empresa deu als seus treballadors un total de 2.893.660 pessetes en concepte de salaris i jornals no satisfets i 1.910.000 pessetes en concepte de pagament per resolució de contracte de treball. El tema fou defensat per l'advocat director del servei d'assistència jurídica laboral de l'Organització Sindical de Guipúscoa.

ANTONI ROIG

DEMANI A LA SEVA AGENCIA DE VIATGES
PREU REDUÏT TRENTUR

EN EL TREN

«**BARCELONA TALGO**»
fins el 31 de maig, des de Barcelona

Per anada i tornada en cotxe-llit classe turística
i dues nits a París en un hotel modern

7.500 PESSETES

VIATGES A LA MIDA. SORTIDES DIÀRIES AMB POSSIBILITAT DE DIES ADDICIONALS A PARIS

DEMANI «TRENTUR» A LA SEVA AGENCIA
ORGANITZA: FRANTUR FTS. MAJORISTA 7 M
Barcelona: Tl. 217 94 62 — Madrid: Tl. 241 63 51

EN VENDA A TOTES LES AGENCIES
DE VIATGES D'ESpanya

ITALIA

Terratrèmol: 1.200 víctimes

Es podia evitar el desastre? Això és el que hom discuteix ara, mentre el nombre de víctimes augmenta: vuit-cents morts i quatre-cents desapareguts.

Però aquests últims, passats quatre dies des del seisme, ja es consideren quatre-cents cadàvers. Per a augmentar el sentiment de dolor que viu tot el país, a Udine plou, amb totes les conseqüències que això significa per als supervivents.

La premsa registra una discussió general sobre els mètodes existents en diversos països del món que Itàlia no té. "Tenim una xarxa sísmogràfica insuficient", diu el president de l'Organització Nacional de Geòlegs, Vuillermin. "El servei geològic a Itàlia és format per trenta persones, inclosos els empleats i els porters", afegeix.

Un diari de Roma recorda allò que fan els xinesos per prevenir els terratrèmols. El 4 de febrer de 1975 un terrible cataclisme va assolir la província de Liao Ning, d'una magnitud de 10 graus de l'escala Mercalli (de 12) —el d'Udine fou de 9 graus—. Però el de Liao Ning va ser anunciat un mes abans i després, una segona vegada, amb una anticipació d'una hora. Això va permetre als pobladors

de salvar les vides i totes les pertinenes. Aquesta regió de la Xina havia estat controlada des de l'any 1970. Una part dels deu mil sísmòlegs professionals i cent mil aficionats, que hi ha al país, han observat durant cinc anys els canvis registrats en el nivell de les marors, en els camps magnètics terrestres i en la conducta dels animals. Els xinesos han observat que, abans d'un terratrèmol, les rates se'n van i les serps deixen la letargia.

TURISME I ZONA SISMICA

Paral·lelament a aquests exemples, la premsa fa una crítica molt dura a les autoritats locals de Friül-Venezia Giulia (regió que comprèn Udine), un dels bastions de la Democràcia Cristiana. La crítica, que també s'ha fet per televisió, és que, en molts casos, aquestes autoritats locals no volen que la zona sota llur competència sigui declarada sísmica. Això és degut, en primer lloc, a raons turístiques, i en segon lloc al fet que els sistemes de construcció antisísmics són molt més cars.

A. F.

FRANÇA

Reunió de Giscard amb 19 països africans

Diferents fets esdevinguts ahir a la capital francesa li donen l'amplària de "capital internacional" que sovint té. Sota la presidència de Giscard, va començar ahir la reunió de dinou països africans i França per a parlar de la cooperació europea amb el continent del sud.

Es una trobada que representa un bon èxit per a la política giscardiana, sotmesa a l'exterior a les crítiques del Tercer Món i especialment d'Algèria i a l'interior als atacs dels gaullistes contra la política exterior europea de Giscard, i que pot significar una sortida a l'atzucac a què sembla aculada la conferència internacional de l'energia (correntment anomenada "diàleg nord-sud"), que fou proposada pel president francès per tal d'arribar-hi a una entesa entre els països rics i els països pobres, però que avui es troba empantanejada en interminables reunions de comissions que no acaben de desbrossar el terreny per a poder convocar a nivell ministerial la sessió final, després de la inicial que se celebrà el desembre i en la qual participà Espanya com a país ric.

També a l'interior, Giscard es tro-

ba sotmès a moltes crítiques. "No ha aconseguit imposar-se com l'home de tots els francesos" diu el setmanari nord-americà "Newsweek". La millor demostració que no ho ha aconseguit és l'elecció parcial que tingué lloc ahir en el departament de la ciutat del nord, Dours. Guanyà l'ex-candidat presidencial Jean Royer, que critica el govern de Giscard perquè el creu massa reformista. En la mateixa elecció, els centristes foren també derrotats per l'esquerra, que obtingué, gràcies als progressos del Partit Socialista un trenta-dos per cent de vots, percentatge que no està gens malament en un departament on Royer és el guanyador tradicional per gran majoria. Mentre els reformistes de Giscard no aconseguien cap bon resultat, Royer es mostrà satisfet perquè podrà aplicar tranquil·lament el seu pintoresc programa: "Un bon alcalde, com jo sóc, i un bon diputat, com també ho seré des d'ara, no solament ha de vigilar l'equilibri urbà, sino també d'equilibri natural, és a dir, ha d'impedir les perversions de costums sexuals que vivim avui".

Assejat des de l'exterior i des de l'interior, la conferència dels països africans serà positiva per a Giscard si s'hi aconsegueixen els objectius que ell va assenyalar ahir en el discurs. Aduhuc hi assisteixen les excursions inicials: "Deixar l'Àfrica als africans" portuguesos com Guinea-Bissau, Sao Tomé-Príncipe i illes de Cabo Verde. Tots aquests països africans volen reivindicar el dret a la igualtat, que, després de la visita de Kissinger i amb aquesta acollida de Giscard, els sembla un objectiu realitzable.

EXPLOSIONS A PARIS

Un altre fet important, esdevingut diumenge a París, fou el doble atemptat amb explosius contra dos seus industrials de la República Federal Alemanya a París, així com una altra explosió a primeres hores

del dilluns a Tolosa contra l'Institut Cultural Alemany. Tots aquests atemptats són una resposta anarquist, després del suïcidi, a Stuttgart, de la periodista i cervell de la "Fracció de l'Exèrcit Roig", Ulrike Meinhof. Les autoritats franceses, com d'altra banda les alemanyes, estan preocupades pels nous atemptats que es puguin produir, "quan, en realitat, no tenim mitjans per a vigilar tots els locals alemanys a França", segons ha dit el cap de la policia de París. La mort de l'alemanya ha estat molt comentada aquí, perquè es recorda la visita que fa uns mesos feu Jean Paul Sartre als detinguts d'aquella organització revolucionària. El filòsof va tornar a París proclamant als quatre vents les condicions de llur detenció, que eren profundament inhumanes.

ERNEST UDINA

UNCTAD

Missatge de l'URSS

L'URSS va demanar ahir en la reunió de la "UNCTAD" (Conferència de les Nacions Unides pel Comerç i el Desenvolupament), l'eliminació de les discriminacions de tot tipus de barreres artificials en el comerç mundial, afirma Efe. Per donar un pes polític més gran a la seva actitud, Moscou no s'ha limitat a plantejar aquestes exigències a través del seu delegat en la "UNCTAD" de Nairobi (Kenya), encapçalada pel ministre de Comerç Exterior, Nikolai Patólitxev, sino que ha enviat a la conferència un missatge especial del govern soviètic, signat pel president del Consell de Ministres, Kosyguin.

Amb el seu missatge l'URSS confirma de la forma oficial més alta la postura que ja s'havia manifestat en els comentaris de la premsa soviètica davant la "UNCTAD", d'atraure's els països del Tercer Món.

CEE

Propostes per a l'estabilitat social

"Restablir la plena ocupació laboral, factor d'estabilitat, és una necessitat política que exigeix l'aliança de totes les forces democràtiques i llur acord sobre els principals objectius de la política econòmica i social", declara en un recent informe la Comissió Europea, òrgan executiu de la CEE i locomotora de la mentalitat europea.

L'informe, anomenat "Una estratègia comunitària per a la plena ocupació i l'estabilitat", és destinat a definir les línies directrius que en matèria de política econòmica i social seran proposades i discutides en la propera Conferència Tripartita. El mes de juny vinent aquesta Conferència aplegarà al voltant de la taula les organitzacions sindicals i patronals de cada país membre de la CEE, els respectius ministres del Treball i la Comissió Europea.

El document de la Comissió apunta tota una sèrie de mesures capaces de redreçar la situació de crisi econòmica actual, intentant de conciliar els diferents interessos entre els països i els sectors socials en presència. D'altra banda, una cosa és proposar (aquest és un dels rols de la Comissió Europea) i una altra aplicar realment, competència exclusiva dels governs nacionals de cada país membre, malgrat llur cooperació econòmica al si del Mercat Comú.

"Un element essencial de l'aliança de cara a la plena ocupació i l'esta-

blilitat és la disciplina col·lectiva en matèria d'augment de sous i preus. A llarg termini, el creixement de la productivitat del treball és el criteri dels sous reals. Però caldrà que l'augment dels sous reals resti temporalment per sota de l'augment de la productivitat, si hom vol estabilitzar la relació entre consum i inversió. Car el retorn necessari a la plena ocupació exigeix un substancial creixement de la inversió"

EL "COMPROMIS SOCIAL"

L'executiu de la CEE és perfectament conscient, i així ho predica, que la "disciplina col·lectiva" per part tant d'empresaris com de treballadors en favor del rellançament de les economies nacionals no serà possible sense un "compromís social". L'estat, conjuntament amb els interlocutors socials tradicionals (patronat-obrers), tampoc no s'escapa de les responsabilitats imposables, generosament distribuïdes per la Comissió Europea: "Per tal de realitzar un "compromís social" caldrà en alguns estats membres recórrer a una política directa de preus destinada a jugar els coeficients d'inflació".

Les previsions socials de la Comissió asenyalen un probable augment del nivell europeu d'atur forçós per als mesos vinents. Aquest fet contrasta curiosament amb el creixement igualment previst del potencial de producció. Per si calia, la Comissió recorda als "Nou" de la CEE que representen la cinquena part de la producció mundial (tercera part pel que fa a l'Occident desenvolupat), que la meitat de llurs intercanvis exteriors, la realitzen amb altres membres de la mateixa CEE i que per tant llur potencial els obliga, si volen conservar-lo en bones condicions, a posar ràpidament ordre en les qüestions econòmico-socials apuntades.

Cinc milions i mig de parats en l'Europa del Mercat Comú, nivell d'inflació preocupant, augment dels preus estimat en un 13 per cent (16

per cent al 1974): són els punts importants de la vida econòmico-social comunitària al 1975, assenyalats en una breu retrospectiva pels òrgans informatius de la Comissió Europea. L'adopció per part del Consell de Ministres de la CEE de la directiva sobre igualtat entre sous masculins i femenins, és una de les decisions presentades oficialment com a més importants dels últims mesos en el terreny social.

FRANCESC VERDU

ITALIA I LES ELECCIONS (1)

La geografia, la gent, la política

Gairebé cinquanta-sis milions d'habitants que s'atapeïxen en una superfície un terç més petita que la de l'Estat espanyol, i amb un índex de creixement anual superior al 8 per cent. Ciutats industrials concentrades al nord del país; agricultura moderna, indústria mitjana i petita al centre; pobles habitats gairebé únicament per vells i infants al sud. A grans trets, així és Itàlia.

Aprofundint una mica més, s'observa un corrent d'homes i dones, joves i vells, en constant moviment. Aquesta és la Itàlia que va a eleccions generals els 20 i 21 del juny vinent.

El referèndum institucional de juny del 1946 va fer d'Itàlia una República. La Constitució promulgada del desembre del 1947 la va convertir en "República nascuda de la Resistència" (la lluita partisana contra els nazi-feixistes des del 1943 al 1945) i basada en el treball".

MIRACLE ECONOMIC

D'aleshores ençà, s'ha escolat molta aigua per sota els ponts. Des del primer govern de coalició del 1945, amb demòcrata-cristians, socialistes i comunistes —que no es tornà a repetir— fins avui, s'han succeït esdeveniments polítics tan importants com l'ascens meteòric de la DC els primers anys, el seu estancament posterior i el seu actual descens; l'increment quasi constant de comunistes i socialistes i l'aparició en escena dels neofeixistes.

En el sector econòmic, Itàlia coneugué els anys del miracle, que foren els primers de la dècada dels cinquanta fins al 1964. Durant aquell període es desenvolupà la gran indústria del "triangle" format per Gènova, Torí i Milà, basada en la mà d'obra local i en la importada del "profund Sud". El moviment

d'emigració interior va atènyer llavors el seu nivell màxim. Des del sol dels pobles i camps de Sardenya, Sicília, Calàbria, l'Apúlia, Molise, la Campània i els Abruços, emigraren milers i milers de treballadors agrícoles, petits camperols i artesans cap al Nord, principalment a les fredes i boiroses ciutats de Milà i Torí, a treballar a les cadenes de muntatge de la FIAT i d'altres gegants com és la Pirelli de Milà. Les famílies dels immigrants s'anaren amuntegant com podien a les àrees suburbanes de les grans ciutats, en un procés molt semblant al que descriu Francèsc Candel en Els altres catalans, a propòsit de la Barcelona de la mateixa època.

Aquests immigrants, ajuntats al "proletariat de raça" dels centres industrials, han estat la base de l'augment de vots del Partit Comunista i també del Socialista al nord, fins al punt que, de les sis "regions roges" —governades per l'esquerra— existents ara a Itàlia, tres pertanyen al centre del país (de les quals el Laci és molt recent) i tres a la part septentrional: Emília-Romanya, Lligúria (capital Gènova) i Piemont (capital Torí).

REGIM REGIONAL

Però parlem una mica de les regions, punt important per a moure's amb desèiximament en la selva de la política aitaliana. Itàlia resta dividida, segons la Constitució, en quinze regions amb Estatut ordinari" (Piemont, Ligúria, Llombardia, Vèneto, Emília-Romanya, Toscana, Umbria, Marques, Laci, Abruços, Molise, Campània, Apúlia, Basilicata i Calàbria) i cinc amb "Estatut especial" (Friül-Venècia Júlia, Vall d'Aosta, Trentino-Alto Adige, Sicília i Sardenya).

El règim regional, sense alterar l'estructura centralitzada de l'Estat, contempla la descentralització d'algunes funcions de govern, com per

exemple la gestió d'escoles i hospitals. Al seu torn, cada regió es divideix en províncies, amb autoritats residents a la ciutat-cap. Després hi ha els "comuni", o sigui, els Ajuntaments, amb funcions coordinades amb les del govern de la província, aquest vinculat al govern de la regió, i aquest darrer al govern central. El conjunt s'apuntala sobre una xarxa d'expansió dels anomenats "organismes populars", com són els comitès de barri, comitès de districte i consells escolars. L'actual estructura capillar del règim de govern italià és bastant recent. Només fa tres anys que, tal com es diu en el llenguatge de cada dia, "s'han fet les regions". Fins aquesta època, era molt confusa la divisió de tasques entre el govern central i el governs perifèrics.

XARXA DEL PODER LOCAL

La Democràcia Cristiana, fins ara el partit de masses més important del país, desenvolupà les seves forces en els trenta anys i escaig que han passat des de la guerra, repenjada en personatges locals de prestigi que concentraven llur activitat en i envers el poder central. Els comunistes i els socialistes, si bé molt interessats a augmentar els seus diputats i senadors a Roma, han teixit durant anys una vasta xarxa de poder local, que ha donat els seus fruits en les eleccions regionals de juny de l'any passat. L'augment de pes local de l'esquerra tendirà a reflectir-se aquesta vegada en el Parlament, opinen molts observadors.

D'aquí poc més d'un mes, es tornarà a votar, a tot el país, per elegir diputats i senadors que legislaran des de Roma per a tot Itàlia. També es votarà per tal de renovar les autoritats de les ciutats de Roma, Gènova, Foggia i Bari. Sicília serà l'única regió que al mateix temps elegirà un nou govern regional. Tot es farà els 20 i 21 de juny.

ALICIA FAJARDO

BHISA Avui el seny català aconsella introduir el confort dintre mateix de casa.

Us instal·larem propà al vostre pis, a la vostra torre o a la vostra indústria.

BHISA Calàbria, 94 Tel. 3250700 BARCELONA

PROPANO

"les CORTS" carrer Galileu, 281-285 (Can Bruixa), a 25 m. de la Travessera de les Corts. A 50 m. del Metro i del mercat de les Corts

- Pisos de 4 habitacions amb armari, cambra de bany, lavabo amb dutxa, menjador-sala d'estar amb armari buffet incorporat, cuina ben pensada, amb ventilació per als fums, tres piques d'aigua, dues de cuina i una de treball (per a galledes), armari de fusta (baixos i alts), taula petita, connexions preparades per a instal·lar màquines automàtiques (renta-plats i rentar-roba) i equipada amb una màquina d'eixugador roba (eixugament total).
- Entresolat al passadís i al distribuïdor, i armari per a roba
- Aigua calenta per gas i calefacció elèctrica.
- Aïllament acústic.
- Armari de malendroços per a cada pis.
- Porteria molt àmplia, amb escala doble i amb dos ascensors. Terrassa-solàrium amb ping pong.
- PREU TOTAL: a partir de 2.150.000 ptes. inclosa hipoteca, a pagar en 14 anys. Al mateix edifici, venda de despatxos i de places d'aparcament.

Visites del pis de mostra moblat: A l'edifici mateix, els dies feiners de 10'30 a 2 i de 4 a 8 (diumenges, de 10 a 2).

Immobil·liària Jordi, S.A. Burdeus, 22, baixos. t. 3219793

OPEP

Els països del petroli, reunits a París

Per a decidir l'ajut de llur Organització al Tercer Món

Els ministres de Finances dels tretze països membres de l'Organització de Països Exportadors de Petroli (OPEP), presidits pel representant de Veneçuela, Héctor Hurtado, començaren ahir a la tarda llur reunió a París.

El tema principal d'aquesta trobada és fixar l'import de la contribució de cadascun dels Estats membres de l'ajut als països més pobres. Igualment hauran d'establir la llista de les nacions afavorides i les proporcions en què es concediran préstecs, a llarg termini i sense interessos, per un valor global que hom situa entre vuit-cents i mil milions de dòlars (entre cinquanta-tres i seixanta-set mil milions de pessetes).

REUNIO SEGURA

Les forces de policia encarregades de la protecció dels ministres participants totalitzen dos mil cinc-cents homes, gairebé dos-cents policies per

cada ministre. Ben segur que els representants de l'OPEP recorden encara el darrer segrest de què foren objecte a Viena pel grup comandat pel veneçolà Carlos, fins no fa gaire l'home més cercat arreu del món. Els voltants del Centre Internacional de Conferències, a l'avinguda Kléber de París, és troben rigorosament vigilats, i cal passar per diversos controls per a entrar a l'edifici. La conferència del petroli començà a la tarda, puix el matí havia estat dedicat als tràmits de verificació de les credencials.

FONS COMU

"El fons comú per als països en via de desenvolupament, acordat el darrer mes de gener a la reunió de Viena, és ja operacional", segons ha informat el representant iranià, Mohamed Yeganeh. Aquest ha precisat, ultra això, que deu dels tretze països membres ja ratificaren llavors la creació del fons i hom espera —potser a París mateix— la ratificació dels tres restants. Fins i tot, si Indonèsia, l'Equador i Gabó no-

més hi participessin simbòlicament, els restants països membres continuarien mantenint la xifra oferta. La principal organització beneficiària de l'ajut de l'OPEP serà el Fons Internacional per al Desenvolupament de l'Agricultura (FIDA).

Tant el ministre iranià com el ministre veneçolà de Finances insistiren a dir que l'objectiu de l'actual reunió era el fons d'ajut. Cap dels dos no donà, tot i això, més precisions relatives als punts que han d'ésser tractats. Si l'organització d'exportadors de petroli arribés a acordar els mil milions de dòlars, cada país exportador lliuraria gairebé l'u per cent dels seus recursos a l'ajut del Tercer Món, mentre els països "rics" difícilment estant aconseguint l'objectiu del 0,7 % que es fixaren.

El representant veneçolà i president de la conferència, Héctor Hurtado, va dir ahir que les sessions serien ràpides i que probablement acabarien avui. Remarcà també que no es convocaria una conferència de premsa, però que farien públic un comunicat conjunt a la fi de la reunió.

PORTUGAL

El general Ramalho Eanes, probable nou president

El general de quaranta-dos anys Antonio Ramalho Eanes serà probablement el primer president de la República Portuguesa elegit en el marc democràtic convencional, segons tots els indicis.

Això serà possible perquè la seva candidatura, que pot ser decidida immediatament, té el suport dels grans partits portuguesos, el Partit Socialista, el Partit Popular Democràtic i el Centre Democràtic i Social i no té l'oposició frontal del Partit Comunista. I serà possible també, si s'acompleixen les condicions que ell mateix ha posat per formalitzar la candidatura, la principal de les quals és de trobar un substitut capaç i de

confiança per al lloc clau que ell ara exerceix: el cap de l'Estat Major de l'exèrcit, que a la pràctica implica el domini de les forces armades de terra i la màxima capacitat concreta de decisió del país.

Segons informa Efe, tots els mitjans de comunicació de Lisboa coincideixen aquests darrers dies en les possibilitats presidencials de Ramalho Eanes, que públicament va donar llum verda en el cas que la seva candidatura arribés a ser "imperativa", tal com ara s'ha produït.

AJUTS IMPORTANTS

Ramalho Eanes, compta amb el favor de noms de pes. A favor d'ell "juguen" homes com el general Pires Veloso, cap de la regió militar del nord, i Vasco Lourenço, cap de la regió militar del centre, i tot això significa que el potencial mandatari té al seu favor la majoria política i, a més, la força. Al marge d'això,

hom especula que l'actual president, el general Da Costa e Gomes, és possible que trenqui una discreció, que hom considera només política, i es presenti a reelecció. Aquesta és una possibilitat curiosament observada pel Partit Comunista que, es diu, no presentarà un candidat propi per no tenir un fracàs, però faria costat a algú tan modelable.

CANDIDAT FEMENI

La primera candidatura oficial presentada per a la presidència de la República Portuguesa és la d'una dona.

El Partit Revolucionari dels Treballadors de matís trotskista, i la Lliga Comunista Internacionalista, també trotskista, han presentat la candidatura d'Arlette Vieira da Silva, informa l'agència Efe.

La candidatura de la senyora Da Silva es presenta pel districte de Setúbal.

ESTATS UNITS

Reagan ha augmentat el nombre de delegats

Ronald Reagan, rival ultra conservador del president Ford a la candidatura presidencial del Partit Republicà, ha augmentat aquest cap de setmana el nombre dels delegats que li són favorables en aconseguir trenta-nou vots als estats d'Oklahoma, Louisiana i Kansas.

El president Ford, que des de fa dues setmanes va darrera de Reagan en el nombre de delegats, només pogué aconseguir disset nous vots a Kansas, Missouri i Minessota.

En aquests estats i durant aquest cap de setmana, el partit republicà reuní els seus delegats de districte per votar els representants que elegiran en la convenció nacional el candidat presidencial del partit.

Aquest sistema anomenat de "Caucus", és complementari del sistema de votació popular que, amb el nom d'eleccions primàries, decideix la selecció dels candidats dels Partits Republicà i Demòcrata per a la presidència dels Estats Units.

COMPUT DE DELEGATS

Després d'aquestes darreres votacions de delegats, el còmput dels candidats republicans és el següent: Ronald Reagan 400 delegats, Gerald Ford 336 delegats, no compromesos 300 delegats.

El nombre de delegats necessaris per a aconseguir la nominació en la convenció nacional del Partit Repu-

blicà, és de 1.130; així, doncs, la decisió dels delegats no compromesos pot ser molt important a les pròximes eleccions.

El Partit Demòcrata no féu eleccions de delegats durant aquest cap de setmana. El còmput general de delegats és, fins ara, aquest: Carter 574 delegats, Jackson 205, Udall 187, Wallace, 146 i no compromesos, 258 delegats. Al Partit Demòcrata, el nombre de delegats necessaris per a aconseguir la candidatura presidencial és de 1.576, però hom considera que a partir dels 1.000 les possibilitats de victòria són totals.

VENEM
2.000 Hectàrees de Pineda

- Masoveries.
- Riu i pantà.
- Abundant caça major.
- Preu interessant.
- A 80 Km. de Saragossa, per la carretera de Tarragona.

COMERÇ I CONSTRUCCIONS
Passeig Pintor Rosales, 28. Madrid-8
Telfs.: 241-82-40 i 242-33-03

ALEMANYA FEDERAL

Enrarit suïcidi de la Meinhof

La activista aparegué penjada a la cella

El matí del dissabte, dia 9, va aparèixer morta Ulrike Meinhof, coneguda dirigent esquerrana a alemanya, empresonada des del 1972 arrel de les activitats del grup revolucionari "Fracció Exèrcit Roig". L'informe oficial de la presó de Stuttgart-Stamheim indica que Ulrike Meinhof s'ha suïcidat amb una tovalloia.

Els advocats de la "Fracció Exèrcit Roig", però, han afirmat en una conferència de premsa celebrada diumenge al vespre que Ulrike Meinhof no havia expressat mai cap intenció de suïcidar-se, coincidint en això amb la germana de la intel·lectual alemanya morta, Klaus Croissant, encarregat de la defensa dels quatre encartats en el sumari contra la "Fracció Exèrcit Roig" —entre els quals hi havia Ulrike Meinhof—, ha demanat que es faci una nova autòpsia i ha criticat el fet que ni els familiars, ni els advocats defensors, ni els altres acusats (Andreas Baader, Gudrun Ensslin i Jan-Carl Raspe) no poguessin veure el cos d'Ulrike fins dissabte al vespre.

CINC ACUSACIONS D'ASSASSINAT

Ulrike Meinhof, filla d'un historiadore d'art, era una escriptora d'extrema esquerra, ex-redactora del setmanari esquerrà "Konkret". La primera vegada que se'n parlà com a relacionada amb la "Fracció Exèrcit Roig", fou el 1970, quan va dirigir

a Berlín Occidental l'intent d'alliberació d'Andreas Baader, acusat llavors de posar bombes a diversos magatzems. El juny del 1972 fou detinguda, després del desplegament d'un gran aparell policíac a tot el país, acusada de la mort de cinc persones i, en grau de frustració, d'unes altres trenta-vuit juntament amb ella, estaven acusats en el mateix sumari Andreas Baader, Jan-Carl Raspe, Gudrun Esslin i Hoelger Meins. Aquest darrer va morir el novembre del 1974, a la presó, després d'una vaga de la fam com a protesta per les condicions en què estava detingut.

UN GRUP MOLT ACTIU

El grup "Fracció Exèrcit Roig", creat quan els esdeveniments estudiantils del 1968 a la Universitat Lliure de Berlín, ha dut a terme des d'aleshores diverses accions. Quan Ulrike Meinhof fou detinguda —a mitjans del 1972— van resultar morts tres oficials i soldats d'Estats Units i uns altres sis van ser ferits greus. L'abril de l'any passat, sis membres del grup assaltaren l'ambaixada alemanya a Estocolm i agafaren setze diplomàtics com hostatges amb la intenció de canviar-los pels vint-i-sis empresonats de llur organització. Després que el govern de Bonn va negar-se al canvi —quan ja havien mort dos dels diplomàtics— una violenta explosió va destruir gairebé del tot l'ambaixada alemanya, morint-hi dos dels assaltants.

ANGLATERRA

Renuncia Thorpe, cap dels liberals

Jeremy Thorpe, cap del Partit Liberal de Gran Bretanya, renuncià el seu càrrec ahir a Londres, a conseqüència dels comentaris que se'n circulat sobre la seva vida privada.

Dos prestigiosos membres laboristes de la cambra alta, lord Beaumont i lord Nackle, enviaren un ultimàtum a Jeremy Thorpe per tal que presentés la renúncia abans de final de mes, bo i alegant que la seva permanència en la direcció del partit pot ocasionar danys irreparables.

Per la seva banda, Thorpe autoritzà el diumenge londinenc "The Sunday Times" a publicar dues cartes que havia enviat a Norman Scott el 1962 i que fins ara havia mantingut en secret, i que evidencien una estreta relació entre ambdós.

La nova crisi començà quan l'exdiputat liberal David Bassell, que viu ara a Califòrnia, desmentí una

declaració seva anterior en què confessava haver donat diners a Scott per guardar-li uns secrets. Això fa que renexin les sospites de qui va donar diners a Scott i per què, car és comprovat que aquests diners van sortir de mans liberals.

El grup parlamentari del Partit Liberal es reunirà la setmana entrant per revisar la situació i decidir una postura respecte al seu líder.

BREU

ALBANIA. — Aquest país ha pres noves mesures contra les antigues tradicions. Aquest Estat ateu procura eliminar els vestigis del seu passat islàmic. Desapareixeran tots el noms que recordin l'època islàmica. Per una altra banda, Tirana ha tancat totes les esglésies i resta rigorosament prohibit de propagar idees religioses.

BEIRUT. — A les primeres hores d'ahir es van produir enfrontaments armats entre progressistes i membres de les falanges libaneses. En el terreny polític, els observadors estimen que el retorn de la pau al Líban depèn ara de l'actitud del dirigent socialista Kamal Jumblatt.

BRUSSEL·LES. — El problema dels palestins en els territoris ocupats per Israel és el tema d'un col·loqui internacional que se celebrarà en aquesta ciutat durant dos dies, segons fou exposat ahir en una conferència de premsa. El col·loqui és una de les respostes palestines al congrés mundial jueu que recentment se celebrà a Brusselles.

SUECIA. — L'Estat Major Central de les Forces Armades sueques va confirmar que "alguna cosa desacomunada" succeí prop del port soviètic de Riga (Letònia) el passat novembre, però ha esquivat d'entrar en comentaris a l'entorn dels persistents rumors que s'havia aminorat la dotació d'un vaixell de guerra rus.

PARCEL·LA
De part a part. Venc parcel·la a zona residencial 1.ª Categoria. A 8 minuts d'Arenys de Mar. Urbanització amb tots els serveis a punt. Telefonar de dilluns a divendres al 224 39 30 i dissabtes i diumenges al 393 83 90

BONET
el vostre camiser
Boutique per a l'home
Aribau, 3 T.254 52 52
Aribau, 9

DESCOMpte DE PAPER
CURT I LLARG
LLETRES DE PISOS
Crèdits a Industrials i Comerciants
SERVICE, S.A.
Aribau, 149, 4t. - 2.ª
Telfs. 250 57 07 - 250 56 02

HABITACIONS JOVENILS
A MIDA
DORMITORIS MULTIPLES
CAMBRES-ESTUDIS
PROJECTATS I DISSENYATS EN CADA CAS
INFORMACIO T. 300 02 90.
HORES TALLER

VILANOVA I LA GELTRU
Venc pis per estrenar. De particular a particular. Zona Residencial Ribes Roges. Superfície 82 m2. A 200 metres de la platja. Molt assolat. Excelent vista.
Terrassa. Telèfon 258 32 77

AUTO FARPER
C/ Mallorca, 495 i 532; Còrsega, 374, i Castillejos, 329-331
Més de 100 automòbils seleccionats i revisats. Si no pot desplaçar-se o està fora de Barcelona, ens escriu i passarà un agent nostre a visitar-lo; relacionem alguns dels nostres vehicles.

132-1800 B-AS perfecte
124 Sport coupé 1600 B-A
1430 B-T, B-M, B-E
124 Familiar B-AF
124 D B-E i B-A
1500 Bifar B-A i B-790
127 B-L i B-P
850 Esp. 4 p. luxe B-AJ i B-W
R-12 B-A i B-850
R-3 B-AB i B-A
R-6 B-A i B-889
MG 1300 S B-D perf.
SIMCA 1200 Sp. B-Z i B-M
SIMCA 1200 GLS B-F
SIMCA 10000 GLS B-Z

Comerç Pujol d'Olls
Preus

Carbonell	0.4	98
Abaco	0.5	90
U.C.A.	0.5	88
Kolpe	0.5	92
Sublime	0.5	90
Borges	0.5	88

C./ Aragó, 155. Tel. 2589513
Val 5 pessetes de descompte per litre

JUNTA GENERAL DEL BANCO HISPANO AMERICANO

FUSIO AMB ELS BANCS MERCANTIL I INDUSTRIAL I DE GIJON

Discurs del President Senyor Usera, i informe del Conseller-Director General, Senyor Oliart

AMPLIACIO DE CAPITAL: UNA PER CINC

En el pati d'operacions de la seva seu central, ple d'accionistes, el Banc Hispano Americano ha celebrat, el dia 9, la seva LXXVI Junta General presidida pel senyor Luis de Usera y López González.

32.000 milions d'acreedores i 85 oficines una ampliació de 2.048 milions.

amb un augment de 1.800 milions; l'increment del 18,9% és significatiu.

No sembla lògic que existeixin tipus d'interès diferents per a la Deuta Pública, per a les Cèdules d'Inversió, pels crèdits d'exportació o pels béns d'equip.

Discurs del Senyor Usera

Després de saludar els accionistes, explica per què la Junta s'ha celebrat el 9 de maig retard originat per la necessitat de comptar amb el permís del Ministeri d'Hisenda per a les operacions d'absorció que es sotmeten a la Junta.

Digué que l'any 1975 fou molt difícil per Espanya i també pel Banc Hispano Americano. Amb un increment del producte nacional brut pràcticament nul, amb un atur elevat disminucions fortes en la inversió, baixa molt considerable en les reserves de divises i lògiques tensions de tresoreria a les empreses, el president es congratula que, malgrat tot, s'ha aconseguit «un bon exercici, un molt bon exercici».

Força aplaudiments en el record del generalíssim

El president es referí a l'esdeveniment històric de la desaparició del Cap de l'Estat. Va dir que el desenvolupament del Banc, d'una envergadura impensable al 1939, passant de les seves 150 sucursals d'aleshores, a constituir-se en una de les primeres entitats bancàries de l'Europa d'avui, ha estat possible gràcies a la confiança dels accionistes i al incansable treball del personal i dels directius, però també gràcies a 40 anys d'un ordre jurídic o social que ha d'atribuir-se en primer lloc al Generalíssim Franco. «Per això», afegí el president provocant una ovació, «Crec que si avui no ho recongués explícitament, cometria una omisió imperdonable».

El futur, amb el Rei

Els aplaudiments es renovaren quan el president esbossà les perspectives del 1976 i del futur concebent-les amb gran fe i esperança. «Crec que si avui no ho recongués explícitament, cometria una omisió imperdonable».

El creixement de l'accionariat

Remarcà, entre d'altres signes de creixement i transformació positiva, l'augment del nombre d'accionistes donant com a causes principals l'aportació feta per la fusió del Banc de San Sebastián i l'atenció del Banc Hispano Americano a la integració de tots els elements que componen l'empresa, i així, mitjançant l'oportuna renúncia dels accionistes, 18.292 funcionaris, inclosos jubilats, són avui també accionistes del Banc.

Record als consellers morts

Dedicà molt sentides paraules a la memòria del Marqués de Bolarqué que tant va fer per l'encara més fecunda col·laboració entre els Bancs Urquijo i Hispano Americano així com també al senyor José Núñez Moreno, les qualitats del qual tan conegudes de tothom, es trobaran a faltar irremediablement.

Benvinguda als nous consellers

Salegrà el President de fer constar en canvi, el fet satisfactori de la incorporació al Consell del senyor Isidoro Artaza, guipuscoà de gran prestigi el treball eficaç del qual serà sempre volués pel Consell i pel Banc. Dedicà frases de gratitud als consellers representants del personal que han cesat i donà la benvinguda als seus substituïts, després de fer manifest la seva bona tasca i el gran interès que aquests consellers posen en la defensa de l'interès dels seus companys sentint-se al mateix temps, part de l'empresa.

Fusions

Les fusions, responen a un pla racional d'expansió per doble via: les noves obertures i les fusions. Subratllà que la política expansiva no té relació amb la preocupació per conservar un lloc determinat en el «rang» bancari, sinó amb l'aconseguir una xarxa òptima i equilibrada.

La fusió amb el Banco de Gijón

Les relacions amb el Banco de Gijón, són tan antigues que el Banc de Gijón té mes anys que l'Hispano i, a més, fou fundador del nostre Banc. Al 1973, l'Hispano va fer una oferta pública d'adquisició de les accions del Banc de Gijón que es treballaven molt repartides a Astúries. En poc temps foren ofertes a l'Hispano el 98% d'aquestes accions. Des d'aleshores ambdues institucions van funcionar perfectament acoplades i s'ha enriquit la xarxa del Banco de Gijón que ara s'integra a la general de l'Hispano.

La fusió amb el Banco Mercantil e Industrial

La relació amb el Banco Mercantil e Industrial ha estat diferent, producte de converses que arribaren a la conclusió que era convenient la fusió pels seus clients, accionistes i personal.

Explicà per què el Mercantil ha elegit l'Hispano. Recordà que fou fundat al març del 1931, amb orígens semblants als de l'Hispano. El grup fundador estava també constituït per comerciants i empresaris molt distingits, amb un mateix esperit, ideals coincidents i filosofies anàlogues. El President declarà el seu agraïment per la comprensió trobada entre els directius i personal d'ambdós bancs i assegurà als del Banc Mercantil e Industrial, el mateix que a la seva clientela, que, en venir a l'Hispano, entren a casa seva.

La valoració dels bescanvis

Raonà els criteris que han determinat els tipus de bescanvi en ambdues operacions.

Per l'absorció del Banco de Gijón amb 8.000 milions d'acreedores i 35 sucursals, l'Hispano farà una ampliació de 10 milions de pessetes. I per la del Banco Mercantil e Industrial, amb

Altres raons per a les fusions

El President recordà l'encertada política oficial a favor de la concentració empresarial. Política que, si és convenient sempre, resulta encara més saludable per a la Banca perquè permet afinar l'organització i els comptes d'exploració, afavoreix el trasvassament de capital d'unes regions a les altres i, a més, serveix millor a la política monetària del Govern.

És especialment important cara a un futur internacional: perquè una part cada vegada més significativa del nostre negoci procedeix ja de l'estranger. Per altra part, el porvenir ens reserva una major competència dels bancs no espanyols, tant fora del nostre país com dintre. Doncs bé; només Bancs de magnitud adequada poden estar en condicions de fer front a aquesta competència.

Després d'enumerar les diverses condicions necessàries per a que les fusions siguin efectives —aprovació dels Consells d'Administració respectius, permisos del Ministeri d'Hisenda, aprovació de les Juntes Generals, etc.— el President aclarí que una quarta condició, la concessió per part del Ministeri d'Hisenda de les bonificacions fiscals corresponents és **suspensiva** i per tant, d'ella depen que totes les altres produeixin efecte.

Ampliació

L'ampliació de capital no és una decisió capritxosa sinó que respon a una política bancària, als condicionants del coeficient de garantia i a la legítima expectativa dels accionistes.

El que és prudent i aconsellable, aquest any, és una ampliació de l'u per cinc, desembossant que no es fracionarà en dos plaços, com es costum, sinó que, en aquesta ocasió, haurà de desembossar-se d'una vegada, el juny, perquè les fusions proposades precisen que el capital estigui totalment desembossat, d'acord a la Llei. A més, els accionistes obtindran negociabilitat immediata dels nous títols.

Informe del senyor Alberto Oliart

1975 s'ha caracteritzat des d'un punt de vista econòmic, per ser l'any en que els problemes principals han estat la recessió i l'atur. Tots els Governos han adoptat mesures de reactivació per lluitar contra aquests problemes, greus en els aspectes social, econòmic i polític. Malgrat tot, les mesures adoptades per a combatre la recessió i disminuir l'atur no poden implantar-se plenament perquè les pressions inflacionistes han persistit amb resistència desconeguda en crisis anteriors.

L'any 1976 presenta característiques més optimistes. Es confirma la sòlida reactivació als EE.UU. de Nord-Amèrica i també s'ha iniciat francament a l'Àfrica Occidental, Japó i França. Donada l'estreta interrelació entre els països del món occidental s'espera que la reactivació d'aquestes economies impulsi les dels altres.

Malgrat tot, el previst creixement del P.N.B. i la persistència dels taxes inflacionistes faran que l'atur continuï en un alt grau durant 1976 i 1977.

Per a la economia espanyola el 1975 ha estat l'any més difícil des del Pla d'estabilització. El P.N.B. ha crescut a taxes inferiors al 1% en termes reals. Hem sofert un dèficit en la balança de comptes corrents de 3.500 milions de dòlars i un augment del cost de vida mitjà del 17% amb un augment de l'atur del 2% a principis d'any fins el 5% a finals del mateix. Durant el 1975 la política monetària i econòmica ha tendit per una part a contenir la inflació, mantenint un moderat creixement dels actius líquids del sistema, que creixen el 18,6% contra el 19,2% al 1974 i a una reactivació selectiva dirigida als sectors més afectats per l'atur, per exemple la construcció. El sistema ha funcionat millor que l'any passat i creiem que les autoritats econòmiques poden felicitar-se dels resultats aconseguits.

La Banca durant aquest any de crisi

Durant aquest any de crisi, ha de-

mostrat molta serenitat i decidida vocació de servei al país. Pel que fa a la recessió econòmica, la Banca ha aconseguit un paper anticíclic, mantenint altes taxes d'inversió de crèdits. La prova és que havent crescut els dipòsits bancaris, de promig el 17%, els crèdits al sector privat ho han fet el 22%. Cal destacar aquesta superació s'ha fet a costa de la liquiditat de la Banca. Al 1973 l'excedent de liquiditat del Banc, diferència entre el coeficient de liquiditat mantingut per la Banca i el coeficient legal de caixa, era del 1,53. Al 1975, fou del 0,35.

Pel que fa al dèficit del nostre compte corrent, el paper de la Banca privada espanyola per a finançar el dèficit ha estat fonamental. Entre 1974 i 1975 més de 1.200 milions de dòlars de préstecs en divises han estat gestionats per la Banca privada. De tots, al 1973, el 23,3% es finançà pel Banc Hispano Americano de la xifra total i, el 1974, el 16,3. Aconseguir aquesta perfecta vinculació de la nostra economia amb la economia financera internacional, es basa, de manera important, en el prestigi que la banca privada espanyola té entre la Banca privada estrangera.

L'exercici de 1975 pel Banc Hispano Americano

S'ha caracteritzat pel fort augment dels generals, el major augment percentual de l'última dècada i potser de la història del Banc i per una adequació del rendiment de les inversions al repte que plantejava tan extraordinària pujada de despeses.

En dipòsits el Banc assolí la xifra de 353.439 milions de pessetes. Els acreedores en pessetes pugen 50.000 milions de pessetes, en xifres rodones el que suposa un augment del 17% sobre les xifres de l'any anterior percentatge superior al de l'any passat que fou del 15,8 i suposa que el Banc ha funcionat millor el 1975 en aquest aspecte, que el 1974.

Els acreedores en moneda estrangera aconseguiren la xifra de 11.400 milions

amb un augment de 1.800 milions; l'increment del 18,9% és significatiu.

Per que fa a la inversió, el Banc realitzà una decidida política anticíclica i de manteniment de les empreses en un any de necessitats de medis de finançament. El que prova que la inversió total en pessetes va créixer 50.000 milions, amb un augment percentual del 20,25 i, en moneda estrangera 3.100 milions de pessetes, amb 21,83%.

En gastos generals creixeren el 37,5%, dels que corresponen al personal un 36,10%, a la Seguretat Social un 50,81 i a les institucions en benefici del personal un 34,44%. Aquestes quantitats sumen el 85% dels gastos generals.

Com a conseqüència, primer, del major augment d'acreedores, segon, de la nostra accentuada activitat internacional i, tercer, d'una cuidadosa selectivitat de la política d'inversió, mirant sempre el rendiment, el benefici líquid arribà a la xifra de 4.849 milions, amb un augment del 24,8% sobre l'any passat. Els impostos ascendiren a 1.333,4 milions amb un augment del 44,2% i, a reserves, 2.059 milions, amb un augment del 16,6%.

Al 1975 el Banc ha obert 114 Sucursals, a les que s'afegeixen les 53 que s'incorporen per l'absorció del Banco de San Sebastián. El número total de Sucursals ha obeït al criteri d'accentuar la presència del Banc Hispano Americano a les zones de major creixement econòmic i democràtic, reestructurant la plantilla de personal d'acord a les reformes en marxa en el camp administratiu, l'administració, i a la mecanització. Prova expressiva de l'acompliment d'aquests objectius és que la plantilla del Banc ha disminuït en 34 persones.

Segons la nostra opinió, la Borsa no ha reflexat durant el 1975 la realitat econòmica del Banc Hispano Americano en la cotització de les seves accions. Es cert que la Borsa patí un fort deteriorament en aquest any. Malgrat tot, al 1975 el volum de contractació de les accions va créixer en un 26% i el número d'accionistes pujà fins a 128.500, o sigui, 30.400 més.

La economia espanyola davant el 1976

Al 1976, la economia espanyola s'enfronta amb tres greus problemes: la inflació, l'atur i el dèficit de la balança de pagaments. Encara que tot indica que la reactivació s'ha començat, perquè aquesta sigui duradora i absorbeixi l'atur, és precís contenir sigui com sigui la inflació, ja que qualsevol creixement es veurà limitat per les possibilitats de la nostra balança de pagaments i la inflació augmentaria el seu dèficit.

Al 1975 i en el primer trimestre del 1976, les exportacions espanyoles han realitzat grans progressos. Aquest és el camí per dominar un dels grans problemes estructurals amb que s'enfronta el país. De totes maneres, la situació econòmica no permetrà resoldre l'atur aquest any, potser, de tot, el 1977. Es precisa, doncs, aconseguir una assegurança d'atur ampla i eficaç i optimitzar un servei nacional de col·locació que empra instruments adequats. Per a la solució de l'atur s'ha de mobilitzar totes les forces del país, inclosos la Banca i les empreses privades.

El canvi de circumstàncies socials, polítiques i econòmiques

Representa un repte a l'empresa espanyola en general i a la Banca en particular l'alteració de circumstàncies, més intermedis financers, canvi de l'entorn internacional, crisi econòmica i control creixent de les autoritats monetàries signifiquen que el Banc haurà d'adaptar estructures i gestió a aquesta nova realitat.

Pel que fa al control creixent de les autoritats monetàries, cal recordar que, al 1975 el 30% dels recursos de la Banca privada no foren de lliure disposició sinó que van haver d'intervenir-se en fons públics o en el sector o tipus de crèdits que l'Autoritat designà. Al 1976, el Banc només disposarà lliurement del 67,6% dels seus recursos.

Pensem que és urgent i necessari que l'Autoritat econòmica revisi:

Primer: La política de tipus d'interès.

Intervenció dels accionistes

Onze accionistes presentaren a la taula les seves consultes i preguntes relacionades amb els temes de l'ordre del dia, que foren respostes pel President.

Acords

A continuació la Junta General aprovà per aclamació totes les propostes presents del Consell.

Nova estructura de la Junta de Preus

Avui entra en vigor la nova estructura de la Junta Superior de Preus que prescindirà des d'ara dels serveis del Ministre de Comerç, i continuarà adscrita a la presidència del Govern, com a òrgan de treball del Consell de Ministres, al qual presenta informes sobre les sol·licituds de puges.

La referida Junta tindrà un gabinet tècnic amb cinc seccions (productes alimentaris, industrials, ener-

gia i comunicacions, serveis i marges comercials, i estudis i anàlisis de dades, així com una secretaria general, amb quatre seccions (coordinació general, preus autoritzats, vigilància especial i comissions provincials de preus).

Els titulars de les seccions assumiran les tasques que els senyali el president de la Junta i es faran càrrec, quan així es disposi, de les secretaries dels grups de treball i de les comissions de vigilància que funcionen en la dita Junta Superior de Preus.

Una planta d'amoníac a Castelló

El conseller-director general d'Unió de Explosivos Río Tinto, Joan Miró Echevarria, va informar a la passada junta general de la decisió d'aquesta societat d'escómetre, juntament amb Sefarito, la construcció d'una factoria per a la producció d'amoníac a Castelló de la Plana. En el projecte es preveu una producció de tres-cents mil tones anuals, i es calcula una inversió de prop de sis mil milions de pessetes. El seixanta per cent del capital de la nova empresa pertanyrà a Explosivos.

Hom pensava construir aquesta nova planta al costat de la de Sefarito a Baracaldo però es va rebutjar perquè, a causa de l'oposició popular, l'Ajuntament denegà la llicència d'obres.

El Consell Superior d'Empresaris de Biscaia ha mostrat la seva preocupació pel sentiment d'oposició de l'opinió pública contra diverses ampliacions industrials a causa de la transcendència que pugui tenir el seu impediment per a l'economia de la província i la seva repercussió en la creació de llocs de treball.

Dèficit de la balança de productes energètics

Durant el primer trimestre d'enguany la balança comercial de productes energètics presentà un dèficit de 70.414 milions de pessetes; això suposa un increment del 2,28 per cent per damunt del que hi va haver en igual període de 1975, informà la revista "Petróleo".

Quant a les importacions, des de gener a març han costat més de setanta-quatre mil milions de pessetes, essent el valor de les importacions de poc més de quatre mil milions.

Entre les importacions destaquen els crús de petroli, 65.205 milions, i les exportacions van ser pràcticament representades per productes petrolífers.

SETZE OFERTES D'INVESTIGACIÓ PETROLÍFERA

L'aprovisionament energètic espanyol d'enguany assolirà un cost, segons xifres de la Comissió Nacional de Combustibles, de 4.120 milions de dòlars, i, per altra banda, el problema més preocupant del sector és l'aprovisionament futur per satisfer les creixents necessitats energètiques espanyoles.

Setze empreses d'investigació petrolífera han presentat ofertes per sis de les tretze concessions "Delta", zona del Mediterrani davant de Tarragona i Castelló. Com a conseqüència de l'activitat exploratòria en

aquesta zona sofrirà un fort increment i són assegurats per aquest any de sis a vuit nous sondeigs com a mínim. La inversió corresponent a aquests sis permisos no serà inferior a dos mil milions de pessetes.

Suspensions de pagaments i executius

"Roig i Companyia, S.L." ha presentat suspensió de pagaments. L'actiu ha pujat a 33,9 milions de pessetes i el passiu a 13,6.

ha estat la de Watproof S.A., 7,5 milions a l'actiu i 4,5 en el passiu.

EXECUTIUS

Darrerament han estat presentats, entre d'altres, els següents executius:

Per procediment sumari hipotecari el Banc Industrial de Catalunya ha demanat a Güthelfer S.A. 10,1 milions de pessetes i Banc Atlàntic 8,3 milions a DAUSA S.A.

Com a principals creditors, per damunt del milió de pessetes, figuren les aportacions dels socis, Emili Roig Perarnau, Lluís Fontcuberta Guàrdia, Carme Guàrdia Mas, Emili Roig Pérez i la societat italiana OMEZ.

"Roig i Companyia" es dedica a l'estampat a mà de tota mena de teixits. En la memòria es fonamenta la suspensió de pagaments en la falta de comandes i l'augment de costos, que han portat a la descapitalització de l'empresa que havia fet anteriorment fortes inversions en instal·lacions i maquinària.

Una altra suspensió de pagaments

Com a executiu ordinari, MABRESA ha demanat a Josep Borrell Fradera un milió i mig; Francesc Gómez Alvarez a Pere J. Rodríguez Gómez, cinc milions; Grabiell Royo Obradó a Joaquim Guino Gali, mig milió; Espanyola de Finances a Tomàs Anocha Rodríguez, quatre-cents mil pessetes.

Més embranzida dels preus aquest any

Des de fa molts anys l'economia espanyola manté un elevat grau d'inflació. Malgrat tots els plans d'estabilització i totes les congelacions, els preus no han deixat de créixer, llevat dels anys 1960 i 1969, i durant alguns períodes ho han fet d'una manera desfermada.

Un dels efectes de la crisi petrolífera va ser el d'engreixar la inflació pertot arreu del món. Així, la forta inflació que ja patim els primers anys setanta va assolir, durant els dos darrers, taxes pròpies de països sud-americans. El nivell màxim d'inflació es va produir durant el període final de 1974 i principi de 1975. Durant la segona meitat de l'any passat havia començat a minvar, però amb el nou any han tornat a produir puges extraordinàries. L'augment del mes de març, un 2,27 per cent sobre febrer, sols havia estat superat al novembre de 1974 i no arriba als de març i abril d'aqueix mateix any quan tenia lloc la repercussió directa dels nous preus del petroli i quan érem en ple procés d'augment de les matèries primes. Què ha passat?

FORTA INFLUENCIA DE LA DEVALUACIÓ

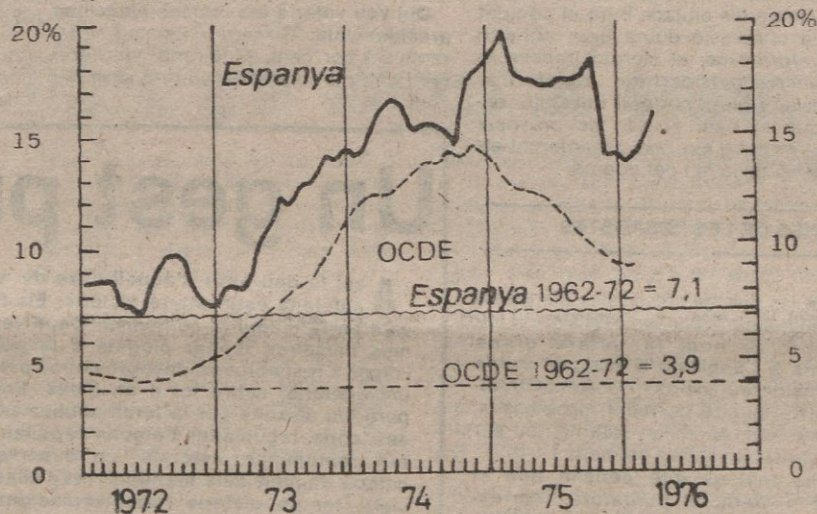
Sembla clar que hi ha tingut una forta influència, directa i indirecta, la revaluació monetària del mes de febrer. Aquest canvi de preu de la pesseta respecte a les altres monedes representa que els productes importats s'han d'encarir en la mateixa proporció, un 11 per cent aproximadament. Com que el conjunt de les importacions representen gairebé el 20 per cent del que es produeix a l'interior del país, és clar que la devaluació provocarà d'una forma directa una pujada del nivell de preus de prop del 2 per cent. Però això no té lloc de cop, es produeix durant uns mesos. La devaluació té un altre efecte immediat, crea una situació d'expectativa d'augment de preus que provoca un'alça real. La devaluació sempre fa pujar el nivell de preus, per això aquesta mesura acostuma anar acompanyada d'altres que amortixin els efectes alcistes —modificació dels drets de aduana, control dels preus de certs articles, etc.—. Però en el nostre cas no s'ha fet així. La mesura es va prendre sola i el famós "paquet", que per altra banda no en conté cap d'aquest ordre, encara no ha superat les Corts.

AUGMENTS DELS PREUS

No creiem que la devaluació expliqui del tot la nova embranzida dels preus. Des de final de l'any passat s'han produït augments dels preus de l'energia, del petroli, etc., amb els seus efectes. Al mateix temps, la reactivació va essent realitat a nivell internacional, cosa que ha originat una nova pujada dels preus de les matèries primeres. També a Espanya la reactivació, més modesta i lenta, es va produint. Tot això ha menat a un canvi de millors expectatives sobre el comportament

COST DE LA VIDA

% d'increment sobre any anterior.

futur de l'economia i una pressió en l'alça dels preus. Els forts augments dels costos unitaris de producció no han pogut ser absorbits per les empreses perquè els nivells de producció han estat molt baixos i perquè tampoc el mercat no n'admetia la repercussió sobre els preus, ço que es tradueix o bé amb pèrdues o bé amb minva de beneficis.

La solució del problema de la inflació és difícil a tot arreu, però encara més a Espanya, perquè els sistemes fiscal, de seguretat social, de política agrària, etc., no poden

ser utilitzats per ells mateixos. A més, la situació socio-política present no permet l'ús d'altres instruments; no es pot pas pensar ara amb els acords com el que ha tingut lloc a Anglaterra entre els sindicats i el govern. La conseqüència pot ésser que s'agregui la diferència de creixement dels preus espanyols i els dels països industrials, i amb això dintre de poc temps poden haver desaparegut els avantatges de la devaluació per a l'exportació.

GISPERT I LLAVETA

«SOCIEDAD ANOMINA PESQUERA INDUSTRIAL GALLEGA»

S.A.P.I.G.

Pagament d'interessos del 2n semestre de les Obligacions Emissió 1975

A partir del pròxim dia primer de JUNY es precedirà al pagament del cupó corresponent als interessos de les Obligacions esmentades, a raó de **TRENTA VUIT PESSETES PER TITOL**.

El dit pagament es realitzarà mitjançant l'entrega o relació certificada del CUPO N.º 2 a qualsevol de les oficines dels Bancs Popular Espanyol, Galícia, Bankunió o Internacional de Comerç.

Madrid, 4 de maig del 1976

El Secretari General

JOSEP GARCIA I MALTAS

ASSESOR D'INVERSIONS I FINANCIACIÓ

Li ofereix el seu consell per tal de poder invertir bé el seu diner, com més li convingui a cada moment.

En: RENDA VARIABLE - RENDA MIXTA - RENDA FIXA

Amb garanties de:

SEGURETAT - RENTABILITAT - LIQUIDESA

Rambla Catalunya, 6. 4t., 3.º - Telèfon 318 44 81 - BARCELONA-7

«SOCIEDAD ANOMINA PESQUERA INDUSTRIAL GALLEGA»

S.A.P.I.G.

Conversió d'obligacions Emissió Maig 1975

D'acord amb l'estipulat en l'emissió d'obligacions del 12 de maig del 1975, el proper 12 de maig s'obre el plaç d'un mes per tal que els obligacionistes que ho desitgen tinguin la seva primera opció de conversió en les següents condicions:

PROPORCIO:

UNA obligació per cada QUATRE que poseixin. Les obligacions es valoraran a LA PAR (1.000.— Ptes.) i les accions al 150 per 100, per ser aquest el canvi més favorable dels establerts en la condició primera per a la conversió en accions, segons l'anunci de l'emissió.

Per evitar desemborsament en metàl·lic, es bescanviaran DUES ACCION noves per cada TRES OBLIGACIONS amb cupó n.º 3 i següents més uns altres NOU CUPONS n.º 3, justificatives dels títols posseïts no bescanviabls.

BANCOS DE L'OPERACIÓ:

Banc Popular, Banc de Galícia, Banc Internacional de Comerç i Unió Industrial Bancària (Bankunió), a través de totes les oficines.

DRETS DE LES NOVES ACCIONS:

Les accions procedents del bescanvi disfruten de tots els drets polítics i econòmics a partir del primer de juny del present any, poguent, per tant, participar a l'ampliació de capital que es realitzarà el mes de juliol.

INFORMACIÓ GENERAL:

Havent-se ajornat aquest any la Junta General fins als últims dies de juny, i desitjant que els senyors obligacionistes tinguin informació prèvia a la conversió, com estava previst, el Consell fa pública la seva intenció de realitzar una ampliació de capital des del dia 1 al 31 de juliol del 1976, en la proporció de 1 per 7, amb desembors del 50 % per part dels accionistes, un 30 % amb càrrec al Fons de Regularització i un altre 20 % amb càrrec a Reserves per Prima d'Emissió.

Al mateix temps és intenció del Consell proposar a la Junta General el repartiment del mateix dividend que l'any passat.

Madri 4 de maig del 1976

El Secretari General

MONTSERRAT

Assemblea d'abadesses benedictines

Des de dijous passat fins al dia 20 es troben reunides a Montserrat les abadesses dels monestirs benedictins d'Espanya per a l'assemblea prevista cada tres anys i que ordinàriament se celebra al santuari català.

Enguany, per primera vegada, les mestres de novícies també assisteixen a les jornades, que consisteixen, els primers dies, en un curs sobre «Personalitat i relacions humanes», dirigit per la mare, Elena Ayarzábal, superiora general de les ursulines, i, els dies 15 i 16, en una reflexió sobre l'«Aportació de la vida monàstica femenina a l'Església», a càrrec del pare Rembert Winkland, abat primat dels benedictins. Els tres darrers dies les mestres de novícies seguiran un curs d'espiritualitat

donat per pare Miquel Estradé, mentre que les abadesses estudiaran altres aspectes de la vida monàstica entorn d'unes ponències fetes pels pares Casia M. Just, abat de Montserrat, i Ildefonso Gómez, prior d'El Paular. També és prevista una diada de convivència al santuari de Puiggraciós (Vallés Oriental), on resideix des del 1974 una petita comunitat.

Els monestirs benedictins femenins d'Espanya són actualment una trentena, agrupats en quatre federacions. La corresponent als Països Catalans és presidida per la mare Clara Palomares, abadesa de Sant Pere de les Puellas, a Barcelona, i comprèn, la filial de Puiggraciós, els de Sant Benet de Montserrat, Sant Daniel de Girona i la Sagrada Família de Manacor, amb un total d'unes cent cinquanta monges.

Respostes dels capellans francesos
L'enquesta IFOP en dona una imatge moderada

L'Institut francès de l'opinió pública, a petició del setmanari «Le Point», ha realitzat una àmplia enquesta entre el clergat diocesà francès. I els resultats han provocat una certa sorpresa: la imatge del capellà esquerrà, que hauria substituït el bunkerier, ha resultat falsa. Les respostes més aviat mostren una certa moderació, oberta a una progressiva evolució. L'enquesta ha estat feta a França, però possiblement bastants dels resultats no serien massa diferents aquí.

Jacques Duquesne presentava així l'enquesta: «Le Point» ha demanat a IFOP de fer el que mai no s'havia fet: realitzar un sondeig entre els mateixos capellans, preguntar-los què creuen, què pensen, què fan. Els resultats contradiuen moltes de les idees actualment admeses. No donen la impressió d'una tropa despistada, que ha renunciat a l'antic clericalisme de dreta en profit d'un altre clericalisme d'esquerra, i ja no sap si és molt important de creure en Déu. Gairebé d'una manera unànime, aquests capellans es mostren confiats en l'avenir de l'Església.

ELS DIVERSOS GRUPS

«Es veritat —continua dient Jacques Duquesne— que hi ha un grup de dimensions variables, entre el quinze i el vint per cent, que sembla dominat pel dubte o apareix partidari de grans canvis: la majoria dels integrants d'aquest grup tenen menys de cinquanta anys (cosa que cal avaluar pensant en l'avenir) i viuen a les ciutats. Però el conjunt dona la impressió d'una gran cohesió en el reformisme: el clergat francès és «conciliar», partidari de transformar l'Església, d'obrir portes i finestres, encara que hi hagi el risc de provocar certs corrents d'aire, però mantenint els fonaments de la fe i del dogma».

ALGUNES DE LES RESPOSTES

Entre les diverses respostes d'aquesta enquesta, algunes de les més significatives són: Si hom fa quatre grans corrents a l'Església d'avui, en quina us considereu inclòs?: Corrents tradicionalista, quatre per cent; progressista, nou per cent; conciliar, setanta-nou per cent; carismàtica, tres per cent. Hi ha teòlegs que pensen que el diable, l'infern, el purgatori... corresponen a mites, potser expressius i fecunds en altres èpoques, però inadmissibles per als nostres contemporanis. Hi esteu d'acord o no?: d'acord del tot, nou per cent; més aviat d'acord, vint-i-dos per cent; més aviat en desacord, dinou per cent; gens d'acord, quaranta-quatre per cent.

Segons la vostra opinió, l'Església ha de continuar batejant els nou nats o s'ha d'orientar vers un baptisme reservat als adolescents i als adults?: Batejar els nou nats, cinquanta-cinc per cent; bateig reservat als adolescents i adults, vint-i-quatre per cent; dubten, vint-i-u per cent.

Algunes pensen que l'Església ha de rebutjar els qui venen a l'Església només per al baptisme, la comunió solemne, el casament, l'enterrament...

Quina és la vostra opinió?: si, certament, dos per cent; si, més aviat, tres per cent; no, noranta-dos per cent.

Què pensem de l'obligació de la missa dominical: s'ha de mantenir trenta-vuit per cent; alleugerir, trenta-set per cent; suprimir, u per cent; deixar els cristians totalment lliures, disset per cent.

Teniu la impressió que la reovació litúrgica ha aconseguit resultats satisfactoris: si, vuitanta-tres per cent; no, tretze per cent.

Per al cristià d'avui, quina ha d'ésser l'autoritat moral més alta?: la consciència, quaranta-quatre per cent; la doctrina de l'Església, trenta-quatre per cent.

Serieu partidari de tenir en compte els «casaments a prova» i reservar el matrimoni religiós per a les parelles que hagin donat proves de llur estabilitat?: si, vint-i-dos per cent; no, seixanta-quatre per cent.

Uns diuen que l'Església es disgrega; altres, que l'Església es renova. Quina fórmula us sembla més veritat?: es disgrega, sis per cent; es renova, vuitanta-nou per cent.

Serieu partidari de l'ordenació, en un termini no llunyà, d'homes casats? I de dones?: Homes casats, partidari, vuitanta-sis per cent; no, nou per cent. Dones, partidari, quaranta-dos per cent; no, també el quaranta-dos per cent.

Teniu la impressió que els bisbes comprenen més o menys els vostres problemes que fa deu anys?: Més, setanta-cinc per cent; menys, onze per cent; no ho saben, catorze per cent.

Els bisbes francesos us semblen al dia, en retard o massa avançats en relació amb les exigències del món modern?: Al dia, seixanta-sis per cent; en retard, vuit-i-u per cent; massa avançats, cinc per cent.

Qui va votar a les últimes eleccions presidencials: Giscard d'Estaing, quaranta-set per cent; Mitterand, vint-i-tres per cent; no contesten, vint-i-quatre per cent.

Quin és el partit més pròxim al vostre ideal evangèlic?: cap, trenta-quatre per cent; Socialista, divuit per cent; reformadors, catorze per cent; PSU, sis per cent; republicans independents, sis per cent; UDR, tres per cent; «gauchistes», dos per cent.

El marxisme, creieu que és: una doctrina econòmica, catorze per cent; un ateisme inconciliable amb el cristianisme, seixanta-dos per cent; el millor instrument de què disposem per a analitzar la realitat social, catorze per cent.

Algunes diuen que l'Església en el món de demà no serà escoltada sinó en la mesura en què haurà optat pel socialisme. Hi esteu d'acord?: si, vint per cent; no, seixanta-sis per cent; no contesten, catorze per cent.

COMENTARI DE «LA CROIX»

Robert Ackermann, habitual comentarista del diari catòlic La Croix, deia en referència a l'anterior enquesta: «Els 32.000 capellans diocesans francesos fan prova d'un notable optimisme davant els canvis i les contestacions de totes classes. Saben el que són. No deixa de sorprendre, després de tants d'anys parlant de problemes dels clergues, el resultat de l'enquesta. El capellà de 1976 es mostra com un home d'esperança i sembla feliç: l'Església no està en camí de desfer-se sinó de renovar-se; els bisbes estan bastant al dia; comprenen millor els problemes dels capellans que fa deu anys...»

«Caldrà també superar la imatge tòpica del capellà esquerranista. I per la gran majoria de capellans, cap programa dels partits polítics els hi sembla correspondre a l'ideal evangèlic...»

«Indubtablement, en l'època de canvis que vivim, el capellà conserva el seu equilibri i continua essent l'home de fe i de servei».

Un gest precursor

A vuit anys d'aquell onze de maig del 1966, que per a l'Església catalana esdevingué històric. Els fets són coneguts i han restat gravats en la memòria col·lectiva. Cent trenta sacerdots i religiosos barcelonins decidiren d'anar plegats a la policia i presentar-hi, digueren, lliur «digna i respectuosa desaprovació» pels mals tractes inferits a estudiants universitaris, sobre tot a un d'ells. Era una marxa pacífica i silenciosa, però fou dissolta per la força pública sense miraments. Hi hagué corredisses, cops, rebolcades i alguns capellans ferits. Milers de persones pogueren contemplar, astorats, un espectacle inimaginable. Inmediatament caigué damunt dels manifestants l'allau informatiu de la premsa i la televisió, fet de dicteris i tergiversacions. Alguns comentaristes, d'estòmacs agraits, digueren el que calia esperar-ne. D'altres, potser la majoria, mostraven la incapacitat d'assimilar un fet d'aquesta mena. S'ha fet famosa l'expressió de «bonzos incordiantes», de l'ignasi Agustí. I fa un estrany efecte recordar ara les fabulacions de les grans plomes del règim: l'Emilio Romero inventava atacs dels sacerdots a la policia, i Lucio del Alamo assegurava que els pretesos capellans eren obrers disfressats que es guanyaven així un sobresou. Tres dies després es reunien dos cents-cinquanta sacerdots al Palau Episcopal per a solidaritzar-se amb els manifestants i denunciar a l'arquebisbe la violència oficial i la manipulació informativa.

UN SIGNE DE RUPTURA

Del fet al mite només hi ha un pas, i en aquest cas fou instantani. El fet primer, el de les presumptes tortures (cal suposar que encara són «presumptes», ja que no han estat mai reconegudes ni tampoc desmentides) fou substituït desseguida per la manifestació mateixa i les pallisses físiques i verbals contra els seus protagonistes.

L'incident, que podia haver romàs en una anècdota pintoresca, deixà clares algunes coses. Els capellans en tragueren la sensació que s'havia produït un trencament definitiu i públic, que es covava ja de temps. També ho veié clar l'oficialitat del règim i, no cal dir-ho, l'opinió pública. Era un esquinçament irreversible, un primer signe de ruptura.

El «diguem no!» dels capellans anava dirigit sobre tot a denunciar el matrimoni, ni que fos telefònic, entre l'autoritat eclesiàstica i la política, comprovadament estèril i negatiu. La decisió rupturista d'un nombre significatiu del clergat responia a una altra solidaritat, teixida de mica en mica, amb els estudiants i els treballadors aleshores silenciats. En la consciència d'aquests capellans s'anava fent clar que no es tractava tant d'un trencament com d'una represa. L'Església havia estat anys enrera, almenys en una bona part, catalana, pacificadora i no bel·ligerant. Calia entroncar amb un passat que havia assenyalat camins vàlids, i era hora de tancar un parèntesi imposat. Els fets de l'onze de maig (i cal agrair-ho, una vegada més, a la reacció oficial) inauguren una nova etapa.

DEU ANYS DESPRES

Han passat deu anys i el moviment sacerdotal, amb alts i baixos, s'ha mantingut i s'ha potenciat. Hi ha hagut l'onada esperançadora del Concili i també el creixement dels moviments populars en favor d'una Catalunya democràtica, que ha anat creant noves solidaritats amb l'Església de base. La pressió de tots ha aconseguit de renovar l'episcopat, i no sols físicament. La veu dels capellans s'ha fet sentir sovint, malgrat els bloqueigs informatius, en documents i declaracions que ara impressionen per la seva gosadia. L'Església catalana ha anat posant una fesomia nova, un rostre altra cop propi. També hi ha hagut, d'altra banda, un esiondrament de la pràctica religiosa i una minva espectacular de militants cristians. Els rengles del clergat s'han vist també delmats, com arreu del món. És curiós de comprovar que les secularitzacions de sacerdots no coincideixen pas amb les defeccions de la lluita per un cristianisme arrelat al país i actualitzat en les seves formes i continguts. Dels qui han deixat el ministeri uns segueixen la lluita i altres no. El mateix cal dir dels qui resten en exercici.

Amb tot, s'obre ara una etapa nova. La «contestació» és una etapa provisional, que ja ha fet el que calia. La resistència potser també. De cara a un demà proper l'Església catalana no es pot estar de fer una revisió ampla i fonda d'allò que és, d'allò que diu i d'allò que fa. Potser aquell moviment del clergat que esclatà un onze de maig llunyà, ara enfortit i asserrenat, exigirà i empenyarà més que mai.

JOSEP CAMPS

FEU DIANA DOBLE!
... EN COMPRAR EL VOSTRE SEAT D'OCASIÓ

AUTOCASION

ARA!

6 MESOS GARANTIA TOTAL

I A MÉS...
AMB LA COMPRA DEL VOSTRE VEHICLE A AUTOCASION US OBSEQUIARAN AMB UN AUTO-RADI NOU

SOLAMENT AQUI!

Servei Letamendi
PLAÇA Dr. LETAMENDI, 17

ANEU-HI SEGUR!
A AUTOCASION TROBAREU VEHICLES SELECCIONATS PER UN SERVEI OFICIAL SEAT

PAUSA

Sant Ponç

Una de les coses que m'agrada més de la fira de Sant Ponç, que cada any se celebra al carrer de l'Hospital tal dia com avui, és l'olor. L'aroma de les herbes, de la mel amb bresca, de les fruites confitades i dels xarops es barreja amb el perfum de les parades enramades i amb la flaire de la multitud, produint una olor típica, inconfusible, única. Cada any m'hi passejo com a complint un ritu, i sento recórrer una facultat que la civilització occidental moderna —tan unilateralment audiu-visual— ens està esmussant: la percepció olfactiva.

Abans, la nostra litúrgia —com encara actualment la dels cristians orientals— era plena d'olor: encens, cera cremada, farigola i romani de Dijous Sant, la ginesta del Corpus. Ara les celebracions litúrgiques són fetes sovint només de paraules. No hauríem d'omplir-les d'aquella fragància suau que, segons l'Escriptura, és pròpia de la pregària?

J. LI.

"VUELTA" (XII i XIII)

Perilla el lideratge de Jacques

El corredor belga de l'equip Flandria, Dirk Ongena, ha estat el vencedor de l'etapa número 13 de la Volta disputada entre Logronyo i Palència, i amb un recorregut de dos-cents nou quilòmetres.

L'únic accident puntuable per al premi de la muntanya era el Puerto de la Pedraja, de tercera categoria, quasi bé a mitja etapa. Les fites volants del dia eren a Santo Domingo de la Calzada i a Burgos.

L'etapa s'ha caracteritzat per l'escapada que han protagonitzat Santisteban, del Kas, i Ongena, que acabaria guanyant a Palència.

Al quilòmetre 26 s'ha destacat Verplancke. Al 28, el gran escamot (ja no tan gran: seixanta-tres corredors) l'ha atrapat. Al 32, han sortit Knetemann, Nazabal, Gandarias, Torres, Agostinho, López Carril, Den Hertog i Lazcana. Al 39, tots ells duen quaranta-set segons d'avantatge sobre els altres. Però, al 43, són caçats pels restants corredors.

La fita de Santo Domingo, la passà primer Knetemann, seguit per González Linares. Continuen tots agrupats fins al Puerto de la Pedraja, que creua en primera posició Oliva, seguit per Los i Esparza. Per Burgos passen Ongena, Santisteban i Verplancke i, a partir d'aquesta ciutat, els dos primers posen terra pel mig. La seva diferència va augmentant progressivament i, en arribar al quilòmetre 152, és de 3 minuts 17 segons. Quan només falten vint-i-vuit quilòmetres, llur avantatge és de 4.03, però des d'aquest moment el gran grup va reduint distàncies, i arriba a la fita de Palència quasi trepitant els talons dels fugitius. Al disputat esprint, s'imposa Ongena a Santisteban. El primer home de l'escamot és Elorriaga.

El temps del vencedor ha estat de 5 hores, 35 minuts i 15 segons, amb una mitjana de 33,554 quilòmetres hora.

Hem de destacar que Erik Jacques, que continua líder de la prova, a la meta d'Almansa és on precisament va vestir el maillot de primer classificat, però va donar un resultat positiu al seu control antidoping. Per tant, a qualsevol moment pot ser desqualificat i dut als darrers llocs de la classificació general. Però Guido Reybroeck,

director de l'equip Ebo, del qual forma part Jacques, assegura que el medicament que va donar resultat positiu fou l'anemina, medicament d'altra banda perfectament vàlid, perquè segons el metge de l'etapa, doctor Orogoyen, no està inclòs a la llista dels prohibits. S'ha demanat la contraanàlisi, i si aquesta dona altre cop un resultat positiu, Jacques serà desqualificat tot seguit. Però no hi haurà cap mena de dubte que, dins l'organització a la Volta, les coses no marxa gaire fines.

CLASSIFICACIO GENERAL

1. Erik Jacques: 62.09.44
2. Dieter Thurau: 62.13.29
3. Joaquim Agostinho: 62.13.37

LA DOTZENA ETAPA

La dotzena etapa, disputada entre Pamplona i Logronyo, ha vist el triomf de Gerben Karstens, de l'equip Raleigh. Els corredors s'han dedicat a passar l'estona sense matar-s'hi gents, tot pensant en els durs trajectes que encara resten. Karstens, en aquesta etapa sense història, s'ha imposat a l'sprint on ha avantatjat tots els altres.

JUDO

França, gran sorpresa als europeus

Una vegada més els ponòstics s'equivocaren i l'equip francès va guanyar diumentge el títol europeu de judo davant l'equip soviètic i diversos milers d'espectadors a Kiev.

En realitat, es tractà d'una sorpresa a mitges perquè el fet que els responsables de l'equip soviètic decidissin de reservar certes vetdettes de cara a la competició per equips es convertí, a la fi, en un arma de doble tall. Certament Ixine era fresc com una rosa quan

GIMNASTICA

Tres espanyols a l'Olimpiada

José de la Casa, Fernando Bertrand i Gabriel Calvo s'han classificat per al concurs individual de gimnàstica dels Jocs Olímpics. Tots tres han intervingut en les proves classificatòries que el passat cap de setmana es disputaren a Ingelheim (RFA). El millor representant de l'equip espanyol hauria estat Agustín Sandoval, però una ruptura al múscle pectoral esquerre l'obligà a retirar-se quan es trobava classificat provisionalment en el tercer lloc de la general.

Malauradament, encara que ja s'esperava, l'equip espanyol no ha pogut situar-se entre els sis primers de la competició conjunta i ha quedat eliminat. Per equips, aquesta fou la classificació: 1. Estats Units, 557.295 punts; 2. Suïssa, 555.580 punts; 3. França, 551.610 punts; 4. Bulgària, 548.445; 5. Txecoslovàquia, 547.935; 6. Canadà, 529.65; 10. Espanya, 536.460.

HANDBOL

El Gavà baixa

El Gavà ha perdut la categoria en tornar a perdre amb el Covadonga de Gijón (19-20). D'aquesta forma diu adéu a la Divisió d'Honor. En el partit d'anada havia perdut també (23-20). Per la seva part, l'Academia Octavio de Vigo conserva la categoria per haver guanyat el Canteras (19-11).

Resultats dels partits de Copa. Anaitasuna-Pt. Sagunt 21-13 (21-20), Marcol-Joventut 24-12 (22-17), Barcelona-Seat 18-17 (22-19), La Salle-Calpisa 11-21 (11-30), At. Madrid-Don Bosco 27-11 (26-15), Teucro-Montserrat 21-18 (26-19), La Salle Teka-San Antonio 22-18 (11-29).

BASQUET

Camí fàcil per a Espanya a Hamilton

Espanya ha tingut sort en el sorteig de Hamilton. Formarà part del grup on seran presents Mèxic, Polònia, Bulgària, Holanda i Gran Bretanya. Indiscutiblement, Espanya és la favorita del seu grup, tot i recordant que mai no s'ha vençut Polònia i que Bulgària ha pujat bastant darrerament.

Espanya és enquadrada, doncs, en el grup més fàcil. Esverra pensar que hauria passat si arriba a tocar-li el grup de Txecoslovàquia, Brasil o

Iugoslàvia. El camí cap a Montréal sembla encetar-se bé. Ara caldrà que els pronòstics es compleixin.

ITALIA, CLASSIFICADA

Una gran sorpresa ha estat la classificació d'Itàlia per a Montréal en ser la guanyadora del torneig d'Edimburg. En el darrer partit va batre Iugoslàvia per 84-79, després d'haver arribat a la mitja part amb empat (36-36). Ara Iugoslàvia, Polò-

nia, Anglaterra i Islandia provaran sor a Hamilton.

Ja s'ha efectuat també el sorteig de grups per a Montréal:

Grup A: URSS, Cuba, Japó, Austràlia, Canadà i un classificat de Hamilton.

Grup B: EUA, Itàlia, Puerto Rico, República Arab Unida i dos equips de Hamilton.

ALTRES INFORMACIONS

Continuen els actes d'homenatges al Joventut. El dissabte hi hagué un sopar a la Diputació. En acabar, fou imposada l'ensenyia d'or i brillants del club al diputat Ballester.

A Badalona es disputaren amb notable èxit de participació i de públic les primeres "24 hores de basquet". En el darrer partit el primer equip de Joventut va batre al Círcol Catòlic per 68-53.

El Barcelona s'imposà a Valladolid al Castella (82-92) en el partit d'homenatge que fou retut a l'equip castellà per haver pujat a primera divisió.

El Barcelona juvenil ha quedat guanyador de la fase de Lleida, classificant-se per a la fase final del campionat espanyol.

HOQUEI PATINS

Espanya, millor que Portugal [3-1]

Espanya ha guanyat per segona vegada el torneig "Oliveras de la Riva" disputat a Oviedo en presència de prop de quatre mil persones. En el partit final s'imposà a Portugal (3-1). Nogué fou la figura i autor dels tres gols, un a la primera part i dos a la segona. Livramento marcà el gol foraster a la primera part, i empatà el partit. Però la segona part espanyola fou abassagadora.

Trullols, H. Ferrer, Vilà-Puig, Giral (Villacorta) va ser l'equip que es proclamà campió. El públic xiu-là la no alineació de l'asturià Or-

ga, que havia aconseguit un gol el dia abans contra Itàlia.

La tercera plaça fou per a Alemanya Federal, guanyadora contra Itàlia (2-1). Espanya havia arribat a la final en guanyar, a la nit del dissabte, Itàlia per 6-1. Portugal es classificà per penaltys (5-4), car s'havia arribat a la fi del partit amb Alemanya amb empat (2-2) i amb nou empat a la fi de la pròrroga (3-3).

NIETO

MOTORISME

Victòries de Nieto i Palomo al Jarama

XXXI Premi Internacional de Madrid, primera prova del Campionat d'Espanya de les categories de 50, 125 i 250 cc i quarta del Trofeu de la FIM de F.750.

Malgrat l'absència dels asos Agostini, Read, Takayama i Ceccoto, que corrien a Bèlgica, la cursa de F.750 resultà molt interessant i acabà amb la victòria de Michel Rougerie, que triomfà en les dues mànegues, amb

un segon lloc per a Victor Palomo, que demostrà perfectament que el seu aprenentatge als circuits europeus no ha estat ni de bon tros infructuós. Les dues etapes tingueren uns resultats finals, quant volupament de la cursa, caracteritzada per una millor sortida d'Estrosi fins que Rougerie s'imposà. Patrick Pons realitzà la volta més ràpida, a 126,348 kms/h, i Rougerie i Palomo foren, en ambdues ocasions, els únics que van acabar la cursa dins de la mateixa volta.

Palomo dominà completament la cursa de 250 cc i mai no fou inquietat pel segon classificat, Benjami Grau, que va quedar quasi bé a un minut del guanyador.

En canvi, Grau tingué una magnífica actuació en la categoria de 125 cc, on imposà una gran resistència a Nieto, que finalment pogué sortir, tant en aquesta prova com en la de 50 cc com en 125 cc, però, si a la metran de tenir una bona actuació en el Campionat del Món. Nieto va batre el rècord del circuit, tant en 50 cc com en 125 cc, per, si a la cursa de més petita cilindrada no tingué oposició, a la de 125 només va poder guanyar Grau per nou segons.

TENNIS - WCT

Börg guanya la final a Vilas

Un cop més han fallat tots els pronòstics a Dallas on, finalment, el suec Björn Börg s'ha imposat en quatre sets a l'argentí Guillermo Vilas per 1-6, 6-1, 7-5 i 6-1. Aquest resultat de la gran final del torneig de la WCT proporciona a Börg tres milions tres-cents mil pessetes i, el que és més important, poder inscriure el seu nom al palmars del campionat més ben considerat del tennis professional.

La classificació final per trofeus conquerits s'estableix així:

	or	argent	bronze
Unió Soviètica	4	3	2
França	2	0	2
Polònia	0	2	2
R. D. Alemanya	0	1	2
Iugoslàvia	0	0	3
Hongria	1	0	0
Bèlgica	0	1	0
G. Bretanya	0	0	1

BREU

ATLETISME. — En el decurs d'unes proves de classificació per als Jocs Olímpics celebrades a Dresden (RDA) el cap de setmana passat, les atletes de la RDA aconseguiren tres nous rècords mundials: Christine Brehmer féu 49-77 en els 400 metres llisos, Angela Voigt saltà 6,92 en longitud i Rosemarie Acöermann saltà 1,96 en altura.

AUTOMOBILISME. — La XIV Cursa de Sant Cugat al Tibidabo, puntuable per al Campionat de Catalunya amb coeficient 8 i organitzada per Penya Motorista 10 per Hora, acabà amb el triomf de Miquel Brunells (Lola T 290) que en féu el recorregut amb 3-04-98 dins el Grup 8. Josep Maria Fernández (Porsche Carrera) guanyà el Grup 4, Joan Arnella (Seat 1430) el Grup 5, Juli Blanco (Opel Ascona) el Grup 2 i Hans Bäbler (Alfa Romeo) el Grup 1.

Jean-Pierre Jabouille guanyà el G.P. de Roma, tercera prova puntuable per al Campionat d'Europa de F. 2.

BOXA. — El porto-riqueny Esteban de Jesús s'ha proclamat nou campió del món dels lleugers (WBC) en vèncer el japonès Ishimatsu a San Juan.

A Los Angeles, Rodolfo Martínez perdé el títol mundial dels galls davant Carlos Zárate.

CICLISME. — El corredor belga Freddy Maertens és el guanyador dels "Quatre dies de Dunkerque". Després d'ell s'han classificat Jean Pierre Danquillaume, Legeay, Walter Planckaert, Sibille, De Meyer, etc.

FUTBOL. — Els detectius privats del Real Madrid han presentat una denúncia contra Jaime del Pozo a la comissaria de Chamartín. Del Pozo va ser l'agressor de Muller i de l'àrbitre Linemayer en el darrer Real Madrid-Bayern de Munic.

Aixequem la veu.

OPTIMUS SA

42 anys d'experiència en megafonia i sonorització

CTRA. DE BARCELONA, 101 APART. N.º 77 TEL. (972) 20 33 00 GIRONA
 AVDA. DE ROMA, 84 TEL. 224 02 08 BARCELONA

Dissetè campionat per al Madrid

Saint-Etienne i Bayern de Munich, final inèdita de Copa d'Europa

Quan només manca una jornada per a acabar el campionat, el Real Madrid s'ha proclamat campió de Lliga per dissetena vegada des que s'inicià el torneig l'any 1929. D'aleshores ençà, llevat del parèntesi de la guerra en què no hi hagué campionat, només set equips han aconseguit el títol.

El Bilbao n'ha guanyat sis: 1930, 1931, 1934, 1936, 1943, 1956. I el València en té quatre: 1942, 1944, 1947 i 1971. La llista es clou amb un títol per al Betis (1935) i un altre per al Sevilla (1946).

LA FINAL EUROPEA

Demà, a Glasgow, es disputarà la final de la Copa d'Europa entre el Saint-Etienne i el Bayern de Munic. Ambdós equips estan preparant-se per a la gran final, i seran nombrosos els aficionats que es desplaçaran a Escòcia. Se sap que seran uns vint mil els que hi aniran de tot França, uns cinc mil dels quals seran de Saint-Etienne. Molts hi han anat en vols improvisats, sense entrades, i és gairebé segur que molts hi arribaran tard.

L'expectació també és gran al costat alemany. Més de vint mil persones presenciaran la final tot acompanyant el Bayern. L'equip percebrà una prima de 30.000 marcs, aproximadament mig milió de pessetes, en cas de proclamar-se campió.

drà el dubte fins a l'últim moment, car el partit és massa important per a fer alinear un home que no estigués en condicions.

El Bayern també es prepara a fons de cara a la final. Diumenge empatà a tres al camp de l'Essen; marcà els gols, Müller (2), un de penalty, i Beckenbauer. L'entrenador de l'Essen manifestà en acabar que el seu equip hauria guanyat si no hagués tingut enfront un home de la categoria de Beckenbauer.

Beckenbauer i Müller foren els jugadors més destacats de l'equip, que es disposa a esdevenir campió d'Europa per tercera vegada. Aquí tampoc l'entrenador no ha volgut revelar el secret del l'equip. Fiant-nos del conjunt que es va alinear al terreny d'Essen, l'onze més probable serà el següent:

Maier; Hamsen, Schwarzenbeck, Beckenbauer; Horsmann, Roth; Durnberger, Zobel, Hoennes, Müller i Rummenigge.

Cal recordar que el Bayern de Munic és l'actual campió de la Copa d'Europa després d'haver guanyat l'any passat la final al Leeds.

QUINIELA

Betis-Sevilla	1
Hércules-Las Palmas	1
Oviedo-R. Sociedad	1
Santander-Espanyol	x
At. Madrid-València	1
Granada-R. Madrid	2
Barcelona-Zaragoza	1
At. Bilbao-Gijón	1
Salamanca-Elx	x
Valladolid-Murcia	1
Coruña-Málaga	x
Rayo-Cádiz	1
Tarragona-Celta	2
Córdoba-Burgos	1

El Madrid és l'equip que en té més. Ha guanyat la Lliga els següents anys: 1932, 1933, 1954, 1955, 1957, 1958, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1967, 1968, 1969, 1972, 1975 i 1976. Darrera ve el Barcelona amb nou títols: 1929, 1945, 1948, 1949, 1952, 1953, 1959, 1960 i 1974.

JOVENILS

Barcelona i Murcia a les semifinals

En els quarts de final (anada) del Campionat d'Espanya de Jovenils es varen produir els següents resultats: F. C. Barcelona, 4 - Sevilla At., 1; Salesianos, 2 - Real Madrid, 1; Murcia, 4 - Córdoba, 0, i Real Santander, 1 - Bilbao Ath., 0. El Barcelona, amb la seva gran victòria sobre els andalusos, té assegurat el pas a les semifinals. Podríem dir el mateix del Murcia, que ja l'any passat jugà la final, precisament amb el Barcelona. Recordem que s'hi van haver de jugar dos partits per proclamar un campió, que fou l'equip català.

PRIMERA DIVISIO

Esperances per l'Elx

Definitivament el Real Madrid ha aconseguit el títol de Lliga a Granada, equip entrenat per Miguel Muñoz. Aquest ha fet campió una altra vegada al seu antic equip. Llastima que aquest títol només servirà per a estar per casa, car la sanció de la UEFA l'inhabilita per a jugar la pròxima Copa d'Europa, precisament quan el Madrid compleix el 75è aniversari de la fundació.

El segon lloc encara no està resolt. Amb prou dificultats At. Madrid i Barcelona, els aspirants, venceren a València i a Saragossa, respectivament. Si tenim present que a la pròxima i última jornada l'Atlético de Madrid va al Bernabeu i el Barça a Gijón, que ja és a segona, el Barcelona té teòricament més possibilitats de ser sots-campió.

Tampoc no està decidida l'altra plaça de la Copa de la UEFA. El Bilbao té un punt més que l'Espanyol. Diumenge el Bilbao es desplaça al camp de l'Elx, que ha de guanyar per no baixar a segona, mentre que l'Espanyol rep a Sarrià l'Oviedo, un altre equip amb l'aigua al coll i que aquí intentarà treure, pel cap baix, un punt per conservar la categoria.

Els partits de la pròxima i última jornada seran: Espanyol-Oviedo, Gijón-Barcelona, Las Palmas-Betis,

Real Sociedad-Hércules, València-Santander, Real Madrid-At. Madrid, Zaragoza-Granada, Elx-Ath. Bilbao i Sevilla-Salamanca.

RESULTATS

Betis - Sevilla	1-0
Hércules - Las Palmas	1-0
Oviedo - Real Sociedad	3-0
At. Madrid - València	1-0
Racing - Espanyol	1-1
Granada - Real Madrid	1-2
Barcelona - Zaragoza	2-1
Athletic - Sporting	2-1
Salamanca - Elx	2-2

CLASSIFICACIO

Real Madrid	33	19	8	6	53	26	46
At. Madrid	33	18	6	9	60	37	42
Barcelona	33	18	6	9	60	40	42
Athletic	33	14	11	8	42	35	39
Espanyol	33	17	4	12	45	44	38
Hércules	33	12	9	9	33	34	36
Betis	33	15	5	13	37	47	35
Sevilla	33	13	6	14	34	37	32
Salamanca	33	11	10	12	29	32	32
Racing	33	14	4	15	45	53	32
R. Sociedad	33	11	10	12	42	45	32
València	33	11	8	14	40	41	30
Las Palmas	33	11	6	16	36	43	28
Zaragoza	33	10	8	15	43	43	28
Oviedo	33	11	5	17	40	42	27
Granada	33	8	10	15	29	48	26
Elx	33	7	12	14	35	48	26
Sporting	33	7	9	17	40	45	23

SEGONA DIVISIO

El Gimnàstic a Tercera

Celta, Burgos i Málaga són els equips amb més possibilitats de pujar automàticament a Primera. L'equip gallec, que ha fet una sensacional tirallonga de partits guanyats, es va imposar a un Tarragona cuer que ja ha dit adéu a la categoria, tristament per cert. Tots els problemes que durant la temporada ha hagut de suportar l'equip tarragonenc han estat massa

Rayo Vallecano-Cádiz	1-0
Sant Andreu-Castelló	1-0
Alavés-Barcelona At.	0-1
Terrassa-Osasuna	1-0
Gimnàstic-Celta	0-2
Córdoba-Burgos	3-2
Tenerife-Huelva	2-0

CLASSIFICACIO

Celta	34	17	10	7	37	19	44
Burgos	34	17	10	7	47	28	44
Málaga	34	18	5	11	65	33	41
Vallad.	34	15	10	9	42	23	40
Tener.	34	14	11	9	48	39	39
Coruña	34	16	6	12	37	27	38
Bar. At.	34	12	13	8	40	39	37
Córdoba	34	15	5	4	41	40	35
Rayo	34	15	4	15	41	44	34
Calvo S.	34	12	9	13	38	44	33
S. And.	34	13	7	14	34	41	33
Huelva	34	13	6	15	32	39	32
Osas.	34	13	5	16	45	51	31
Cádiz	34	11	9	14	42	39	31
Terrassa	34	10	10	14	26	37	30
Cast.	34	9	11	14	33	42	29
Alavés	34	10	9	15	28	38	29
Ensid.	34	9	11	14	26	38	29
Murcia	34	11	5	18	36	53	27
Gimnás.	34	8	8	18	25	49	24

TERCERA DIVISIO - III

Ensopegada del Girona

Si des d'un punt de vista esportiu, la derrota del Girona a casa seva davant l'Ontinyent és la notícia més interessant pel que fa referència al cap de la classificació, des d'un punt de vista humà tenim que destacar l'accident sofert per l'expedició de l'Endesa, que obligà a suspendre el partit entre aquest club i el Villena.

Per causa de la pluja, l'autocar que transportava l'expedició de d'Endesa patinà a la carretera i donà diverses voltes de campana. La majoria dels jugadors sofriren contusions i ferides, i un d'ells va haver d'ésser hospitalitzat a Castelló. Aquest lamentable fet va obligar a suspendre el partit.

Tornant al Girona, direm que possiblement hi hagi que cercar l'origen de la derrota en l'error de l'entrenador, que va presentar una davantera excessivament inexperta per a poder trencar amb èxit la segona defensa menys golejada del tercer grup, la de l'Ontinyent. Ni el fet que, amb un 0-1 en contra, els visitants empatessin amb un autogol, no serví per a animar un equip que mai no mostrà capacitat de reacció per a poder imposar-se. Al contrari, el Llevant va saber aprofitar-se perfectament de la situació i va guanyar al camp del Vinaròs en marcar en les dues úniques avinenteses que va tenir;

RESULTATS:

Girona - Ontinyent	1-2
Huesca - Gandia	3-2
Eivissa - Mallorca	2-1
Calella - Sabadell	0-6
Vinaròs - Llevant	1-2
Mestalla - Masnou	5-0
Vila-Real - Manresa	3-0
At. Balears - Constança	1-2
Olimpic - Lleida	2-1
Villena - Endesa	(suspès)

CLASIFICACIO:

Llevant	34	20	5	9	56	30	45
Huesca	34	17	9	8	58	31	42
Olimpic	34	15	12	7	41	26	42
Girona	34	16	6	10	50	32	42
Mallorca	34	14	10	10	38	38	38
Lleida	34	15	8	11	49	36	38
Villena	33	13	11	9	38	30	37
Gandia	34	15	6	13	39	39	36
Sabadell	34	14	8	12	45	31	36
Ontinyent	34	13	7	14	35	29	33
Constança	34	13	7	14	40	37	33
Vinaròs	34	14	5	15	38	47	33
Endesa	33	12	8	13	28	32	32
At. Balears	34	10	12	12	35	42	32
Eivissa	34	12	7	15	45	55	31
Vila-Real	34	11	9	14	35	43	31
Mestalla	34	10	9	15	37	35	29
Manresa	34	12	4	18	43	58	28
Masnou	34	9	8	17	42	63	26
Calella	34	4	5	25	17	79	13

LA SENSACIO EDITORIAL DE L'ANY!

Mai a la Història de les nostres lletres s'havia escomès una obra semblant

Només el geni, l'erudició, l'autoritat i la tenacitat de CAMILO JOSE CELA podien enfrontar-se a una tasca tan ambiciosa i audaç

Un llibre esbalaïdor que posa al dia un fenomen tan antic com l'home. En fascicles setmanals a tot color.

AMB EL NUMERO 1, DEMANEU GRATIS! EL FASCICLE EXTRA A tots els quioscs d'Espanya des de l'11 de Maig

UNA ALTRA GRAN EXCLUSIVA D'EDICIONS SEDMAY

RACING, 1 - ESPANYOL, 1

Aguirre, protagonista ineficaç

Una jugada dubtosa de darrera hora privà l'Espanyol d'assegurar la seva futura participació a la Copa de la UEFA. Efectivament fou al minut vuitanta quan el Racing marcà el gol que privava l'equip de Sarrià d'una victòria que, certament, havia fet mèrits per aconseguir; un gol d'aquells discutibles per tal com la posició de l'autor, Errandonea, vorejava el fora de joc, si no és que, realment, com protestaren els espanyolistes, ho era.

El fet és que, ara, tot queda suïpedit al darrer partit. L'Espanyol rep l'Oviedo, un equip a punt de baixar a Segona, i l'Atlètic viatja a Elx, on l'equip titular es troba en la mateixa circumstància que l'asturià. Per allò del factor camp, la situació és més clara per als espanyolistes, encara que valuosa, dins d'una defensa extremadament sòlida, l'Espanyol pogué esperar la situació propícia d'un error contrari. Un error que es produí al final del primer temps, un moment psicològic, i que donà opció a prendre un avantatge important, que va estar a punt de provocar el col·lapse total en el Racing. Un gol dubtós quan el públic ensumaba la derrota llençà per terra les fundades esperances espanyolistes d'aconseguir dos punts molt valuosos.

L'OBSSESIO AITOR AGUIRRE

Possiblement cal situar la "chance" de l'equip de Santamaría en el fet que, des del primer moment, el Racing es preocupés més d'afavorir la possibilitat que Aitor Aguirre aconseguís Quini en la classificació del "Pichichi" (dos gols separen a ambdós jugadors) que d'intentar construir un esquema vàlid de cara a la victòria. Aitor Aguirre és un jugador hàbil i, això sempre és avantatge, alt, però hi ha una notable diferència entre considerar-lo una

peça més encara que valuosa, dins de l'equip o suporsar-li unes superqualitats que, per ell sol, serveixin per decidir el match.

Plantejada així la situació, el mèrit de Santamaría va ésser de saber servir-se d'aquesta obsessió de Maguregui per plantejar un esquema prou elàstic que, anul·lant Aitor Aguirre mitjançant Ferrer, servis per aprofitar qualsevol buit que es produís al centre del camp per muntar un contracte ràpid i efectiu.

D'aquesta manera, basant-se en una defensa extremadament sòlida, l'Espanyol pogué esperar la situació propícia d'un error contrari. Un error que es produí al final del primer temps, un moment psicològic, i que donà opció a prendre un avantatge important, que va estar a punt de provocar el col·lapse total en el Racing. Un gol dubtós quan el públic ensumaba la derrota llençà per terra les fundades esperances espanyolistes d'aconseguir dos punts molt valuosos.

FITXA

Medina Iglesias, volent afavorir el Racing després del problema que tingué al mateix camp quan visità Santander l'Atlético de Madrid, acabà d'embolicar-ho tot i no complaqué ningú.

Racing: Santamaría, Díaz, Camús, Geñupi, Portu, Juan Carlos, Quinito, Macizo (Errandonea), Sebas, Aitor Aguirre i Zuviria.

Espanyol: Echevarria, Ramos, Ferrer, Ortiz Aquino, Ochoa, Fernández Amado, Solsona, Osorio, Cuesta, Caszely i Marañón.

Els gols foren de Marañón (42 m.) i de Errandonea (80 m.).

BARCELONA, 2 - ZARAGOZA, 1

Manquen bons rematadors

L'últim partit de Lliga en el camp del FC Barcelona es va resoldre amb una victòria de l'equip local sobre un Zaragoza que resultà un equip incòmode, sobretot a la primera part.

Perquè a la segona, el Barcelona, espolsant-se la mandra del primer temps, que no li deixava pràcticament construir cap esquema de joc, malgrat els esforços de Cruyff i Neeskens, va arribar a acorralar en molts moments l'equip aragonès.

I es van marcar els dos gols que necessitava l'equip català per resoldre favorablement el partit. Tot això tenint en compte que el Zaragoza no en marqués un altre, es clar. Però aquest Zaragoza no era el de temporades anteriors. No era aquell equip que al Camp Nou quasi sempre havia fet molt bon paper, tant en la Lliga com en la Copa.

Del Barcelona, després de la seva gran victòria a Madrid, s'esperava molt més, sobretot en la primera part. Una primera part en què va dominar de manera quasi insistent, però també en què hi havia poca profunditat. Els jugadors blaugrana es passaven la pilota parsimoniosament i horitzontalment, i això donava temps perquè l'atapeïda defensa aragonesa s'espessís encara més.

I és clar, quan s'arribava a l'àrea ja hi havia quasi tot l'equip aragonès, disparat a impedir qualsevol temptativa. Que ni va haver més d'una, evidentment. Però unes vegades per falta de punteria i d'altres per entretenir la pilota o voler fer un dribling de més, es perdien llustrosament.

UNS MINUTS SENSE MANDRA

Van ser vint minuts del segon període. El Barcelona ab 0-1 en contra forçosament hauria de superar-se i procurar oblidar la trista primera part.

I així va ser. L'equip blau-grana, catapultat literalment per un Neeskens extraordinari i per un Cruyff que potser va pecar en ocasions d'excés d'individualisme però que d'altra banda va realitzar jugades mestres, es va disposar a fer girar el marcador.

Però la mala fortuna dels davanters va fer que fins al minut 15 la cosa restés igual. Asensi, que va mantenir-se força batallador durant tot el partit, davant de porta tornà a demostrar, almenys aquesta temporada, que li cal una dosi d'autoconvenciment considerable. Perquè va disposar de moltes ocasions, va ser qui més va rematar, però, o tirava a les mans de Junquera o els seus cops de cap anaven a fora per poc.

I va haver de ser Neeskens qui solucionés el problema. Ho tenia ben meregut, el gran jugador holandès, professional modèlic i exemple a seguir per quasi tots els seus companys, perquè la seva dedicació va ser altra vegada, sense límits. I si hi afegim, a tot això, que no va tenir ni una falla, es pot comprendre que Johan II fos l'indiscutible figura del partit.

El joc després del gol de l'holandès va decaure una mica. Dominava molt el Barcelona, si, però als darrers metres es continuava fallant les ocasions

que proporcionaven Cruyff i sobretot els dos laterals Rifé, que havia substituït Corominas, i De la Cruz. Perquè, si una cosa no s'havia fet el primer temps era precisament jugar pels extrems. Les jugades eren quasi sempre pel mig i morien a peus del defenses aragonesos.

JUGAR PELS EXTREMS

L'entrada de Rifé, el veterà defensa i ex-extrem blau-grana, va ser un èxit. Corominas, durant tot el primer temps havia navegat per tot arreu, seguint Rubial, un dels homes més actius i més perillosos del Zaragoza. Rifé, però, va ser el dels qui va demostrar que jugant pels extrems, llençant-se a l'atac pels laterals i obrint joc als espais lliures, podia arribar a doblegar un Zaragoza incòmode, però que apenas inquietà Mora. Un parell o tres de contraatacs perillosos i prou.

En un dels atacs blau-grana a 17 minuts del final del partit, es va produir el penalty salvador, que Neeskens s'encarregà de transformar. I aleshores va passar el que el Barcelona, i qualsevol equip acostumat a fer després de l'avantatge adquirit: es va tirar enrera, cosa realment perillosa. Els contraatacs aragonesos es van produir amb més assiduitat, però eren ben resoltos per un Migueli molt segur que anul·la pràcticament el "millionari" Diarte.

FITXA

Zaragoza: Junquera; Heredia, M. González, Royo; J. González, Violeta; Rubial, García Castany, Diarte, Arrúa i Duñabeitia (Juanjo).

Barcelona: Mora, De la Cruz, Migueli, Corominas (Rifé); Costas, Neeskens; Rexach, Marcial, Cruyff, Asensi, Heredia.

Sainz Elizondo, regular. No va aplicar mai la llei de l'avantatge. En l'anul·lació dels gols va ser correcte, perquè Asensi tocà la pilota amb el braç en l'un, i en l'altre era en fora de joc. En el gol de Diarte, Juanjo es trobava fora de joc, malgrat que ell assenyalés el lloc del davant centre.

GOLS

0-1 (41 minuts): falla De la Cruz. Agafa la pilota Rubial, se'n va cap a l'àrea blau-grana i xuta a pocs metres de Mora, que arriba a rebutjar la pilota. Però aquesta va a parar a Arrúa que marca tranquil·lament.

1-1 (60 minuts): falta a De la Cruz. La treu Rexach bombant sobre l'àrea. Surt Junquera en fals i Neeskens, quasi a l'altre pal, llençant-se amunt i de cap, aconsegueix de marcar per alt.

2-1 (73 minuts): xuten consecutivament Marcial i Asensi. El segon xut va al braç de García Castany. Neeskens llença el penalty, i enganya Junquera.

ALBERT SUNE

SALAMANCA, 2 - ELX, 2

Encara hi ha esperança

La posició favorable del Salamanca al centre de la classificació de la Lliga ajudà, indubtablement, l'Elx aconseguir un resultat positiu que hom no podia somiar quan, a poc més de mitja hora del final, l'equip de casa dominava clarament per 2-0.

Però els propietaris de l'Helmántico s'adormiren creient-ho tot resolt i la mateixa desesperació de l'equip il·lícit, abocat a la pèrdua de categoria, contribuï a fer que la decoració canviés tant que, poc abans de finir el partit, hom pensà que les presumpes víctimes es podien emportar una victòria que necessitaven molt. No passà així, perquè l'Elx s'havia despertat massa tard, però línia.

SALAMANCA: D'Alessandro; Igle-

sias, Bustillo (Huertas), Lanchas; Rezza, Pita; Alvarez, Enrique, Rial, l'empat deixa oberta la porta de l'esperança; un xic petita, és veritat, però porta al capdavant.

El partit no fou brillant per a l'espectador, però sí molt intens, a causa de la forta lluita que els homes d'ambdós centres del camp entaularen durant tot l'encontre. J

FITXA

Orellana no influí en un o altre equip perquè s'equivoquè de forma alterna, per raó, principalment, de la pessima col·laboració dels jutges de Ameijenda (Muñoz) i Galleguillos.

ELX: Díez; Dominici, Canós, Indio (Cortés); González, Montero; Sitjà, Juan, Rubén Cano, Gómez Vogliano i Melenchón (Félix).

HERCULES, 1 - LAS PALMAS, 0

Només un gol i gràcies

No ha estat fàcil la victòria de l'Hèrcules contra el Las Palmas, que jugà amb l'esperança d'aconseguir un punt que, com a mínim, el lliurés del descens. A més a més hi ha hagut la dificultat del terreny de joc, totalment enfangat

gràcies al bon joc dels centrecampistes per bé que els davanters no seguïen pas amb la mateixa tònica de joc. En aquesta fase les intervencions de Carnevallí foren constants.

Tal com transcorregué el partit, la victòria mínima dels locals cal considerar-la com a justa.

DOMINI INUTIL

L'Hèrcules dominà intensament durant la primera part tot i que costava arribar a l'àrea de Carnevallí. Els davanters de casa estaven molt pesats i la tàctica imposada per H.H. II donava els seus fruits. Malgrat això, l'Hèrcules creà algunes jugades de perill i els defensors canaris hagueren d'intervenir amb encert. L'Hèrcules dominà més

FITXA

Arbitrà el català López Cuadrado, malament. Ensenyà targeta blanca a Verde i a José Antonio i roja a Mor-te en acabar el partit, ja camí del vestuari.

Hèrcules: Santoro; José Antonio, Julián, Commisso; Sacardi Rivera; Carreño, Baena (Aracil), Barrios (Omar Rey), Juan Carlos i Carcelen.

Las Palmas: Carnevallí; Martín, Wolf, Moly, Roque; Félix, Verde (Carmelín), Páez, Morete, Medina i Juaní (Rivero).

L'únic gol l'aconseguí en el minut 32 Juan Carlos, d'un cop de cap després d'una jugada defectuosa de Páez.

AT. MADRID, 1 - VALENCIA, 0

Un partit avorrit i de tràmit

UN ULL A LOS CARMENES

Abans del partit, la molt remota possibilitat que el Madrid perdés a Granada i l'esperança que l'Atlético podés puntuar diumenge vinent a Chamartín, podien fer creure a alguns dels seguidors de l'equip del Manzanares que abans d'ahir assistiria a una mena d'assaig general davant d'un equip que ha tingut una temporada més que irregular, el València, per a la gran final madrilenya. Però, a partir de les cinc de la tarda, les informacions arribaven al Vicente Calderón com si el marcador simultani funcionés i, de la mateixa manera que l'Atlético no força la marxa per a guanyar el València, aquest, que abans de jugar encara no estava salvat del descens i que ara sí que ho està, tot i perdent, no féu gran cosa per millorar el zero a zero inicial.

D'aquesta manera, el darrer partit de la Lliga al Vicente Calderón resultà un match de tràmit i avorrit. L'Atlético dominà i el València jugà a destruir, sense altra convicció. Hom diria que, abans de conèixer el marcador de Granada, al partit del Vicente Calderón es jugava alguna cosa, tant per la part castellana com per la part valenciana; però, després de conegudes les incidències de Los Carmenes, tant l'Atlético com l'equip blanc es van posar a dormir, malgrat tenir oportunitats als dos contrincants.

EL PARTIT

La primera part es caracteritzà per una pressió continuada de l'Atlético contra un València ben tancat, que rarament llençava eficacment els seus homes al contraatac, però que palesava, en canvi, una bona seguretat defensiva; a poc a poc, aquesta fisonomia canviava, i Eloy, quatre minuts abans del descens, després de la desesperada sortida de Reina, va estar a punt d'inaugurar el marcador, des de quaranta metres. El mateix Eloy, Rep i Valdez permutaven continuament els llocs intentant agafar desprevinguda la defensa atlètica, mentre Clararunt, Saura i Ferrer Díaz intentaven controlar el mig camp i Tirapu eliminava completament les bones accions de Leivinha.

FITXA

Atlético de Madrid:

Reina; Capón, Heredia, Benegas Díaz, Bermejo (Salcedo), Alberto, Leal; Ayala, Gárate i Leivinha.

València:

Balaguer (Marro); Tirapu, Jesús Martínez, Cordero, Cerveró; Saura, Clararunt (Planelles), Ferrer Díaz, Rep, Eloy i Valdez.

Àrbitre:

Balsa Ron. Bé, en general. Ex-

cessiu amb la tarja ensenyada a Cordero i massa benigne en no mostrar la vermella a Gárate, per una mà voluntària.

Berlitz®
5 sistemes diferents per aprendre un idioma i, per sempre!

Amb totes les garanties. Amb el nostre método BERLITZ MULTIMEDIA i amb aquests 5 cursos que posem a la seva disposició a 5 ciutats espanyoles:

El «TOTAL IMMERSION», el «SPECIAL CRASH», els cursos «RESIDENCE», els «CLUBS DE BERLITZ» i les lliçons particulars.

Escolleixi el seu sistema i comenci la setmana vinent. Cada dilluns comencen nous cursos.

Paseig de Gràcia, 59
215 01 00 BARCELONA
Servei de traductors i interprets.

Obrim matrícula només pels nivells de Preescolar i 1.º d'Educació General Bàsica.

Preescolar - E. G. B. Batxillerat Homologat. Serveis de menjador i autocar. Francès i Anglès.

ESCOLA FREDERIC MISTRAL

Iradiet, 15-19-21-28 (BONANOVA)
(Aquest estiu comencem la nova Escola a l'Avinguda Dr. Andreu)

211 81 54
211 89 54
CONCERTAR ENTREVISTA

AL VENT

El Cuarteto Cedrón actua al Palau de la Música

A dos quarts de nou d'avui al vespre, el grup músico-vocal argentí, Cuarteto Cedrón, que internacionalment és considerat a l'avantguarda de la música popular contemporània del seu país, actuarà una altra vegada a Barcelona, i ho farà en un recital únic que se celebrarà al Palau de la Música Catalana, i l'organització del qual va a càrrec del Club de Vanguardia.

El fet és francament important. Val la pena d'insistir en el fet que és justament a través de formacions de tipus del Cuarteto Cedrón com es va produint tota una evolució d'allò més interessant en el moviment de la música popular actual de l'Amèrica Llatina, un fenomen artístic-cultural que al país només hem pogut començar a tastar d'uns pocs anys ençà.

Fundat dotze anys enrera, el 1964, el Cuarteto Cedrón és format pel cantant i guitarrista Juan Cedrón,

el violoncellista i baixista elèctric Carlos Carlsen, el violinista Miguel Praino i el bandoneonista César Stroschio, tots quatre instrumentistes de primera línia i que s'han dedicat sempre a la investigació exhaustiva del tango tradicional, al qual han sabut incorporar sonoritats timbriques insòlites i textos de poetes com Homero Manzi, Juan Gelman, Raúl González Tuñón, Francisco Urando i Bertoli Brecht, a través dels quals el tango pren nota nova significació.

Per a la gent del Cuarteto Cedrón ja queden molt enrera els temps dels seus inicis, quan actuaven amb Astor Piazzolla als cafès-teatre de Buenos Aires. De 1972 ençà han col·laborat sovint amb Paco Ibáñez, a París i arreu del món.

... I JOSE FELICIANO AL PALAU BLAU-GRANA

Dues hores després que el Cuarteto Cedrón comenci la seva actuació al Palau de la Música Catalana,

José Feliciano iniciarà la seva al Palau Blau-Grana. Haurem de córrer, doncs, per tal de poder assistir a tots dos recitals, l'interès dels quals és francament gran en tots dos casos, tot i que per raons ben diverses. Perquè José Feliciano pertany de ple al món de la indústria cultural nord-americana, a desgrat que els seus orígens no anessin gaire per allí.

Nascut l'any 1945 a la població de Lares, a Puerto Rico, José Feliciano és cec de naixement. És un guitarrista d'una força interpretativa extraordinària i d'una personalitat artística ben notable; domina també molts d'altres instruments, entre els quals el piano, l'harmonica, el clavicordi, l'orgue, el contrabaix, etc. Fill de pagesos, als nou anys debutà al teatre més important del seu país, i tot seguit es presentà a Nova York, on actuà amb gran freqüència en diversos locals del Greenwich Village.

"CONTRA A IDEIA DA VIOLENCIA A VIOLENCIA DA IDEIA"

A desgrat del seu pes específic extraordinari i la proximitat geogràfica del país on es produeix, el moviment de la cançó popular portuguesa actual és dissortadament molt poc conegut a casa nostra. Cantautors de la categoria de José Afonso, José Mario Branco, Sergio Godinho o Francisco Fanhais són incalculablement desconeguts fins per a molts dels millors afeccionats, i els seus escassos discos publicats al país han passat sempre gairebé desapercebuts.

Cal destacar, no obstant, la importància d'un àlbum recentment publicat per Luis Cilia, que és també un dels millors cantautors populars portuguesos contemporanis. "Contra a ideia da violencia, a violencia da ideia" és un disc magnífic i que traspuja qualitat i sensibilitat artístiques, ultra aportat tot un contingut crític i de denúncia contra totes les formes d'opressió constituïdes, amb referències ben clares al Portugal salazarista i la seva política colonialista.

JORDI GARCIA SOLER

AVUI ACTUEN...

... el Cuarteto Cedrón al Palau de la Música Catalana de Barcelona, a les 20.30.

... José Feliciano al Palau Blau-Grana de Barcelona, a les 22.30.

... La Trinca al teatre Romea de Barcelona, a les 22.45.

MUSICA

Reaparició de l'Orfeó Català

La reaparició de l'Orfeó Català és ja un fet tangible després d'una anguniosa i prolongada absència. Les seves línies d'actuació bàsica es mantenen incanviades des dels anys fundacionals, és a dir, des de la cançó catalana genuïna, la gran polifonia coral i, per sobre de tot, un anhel de cultura musical en ambivalent relació constant amb la presència mateixa del poble.

L'Orfeó va néixer com una autèntica realitat i, amb el pas del temps, ensems que s'afermava el seu vessant de símbol esplendorós, s'insinuava potser una certa crisi enfront del moment musical actual. El concert que s'acaba de fer ens ha semblat una viva reacció en aquest darrer aspecte.

En primer lloc, la creació d'un grup de cantaires més compacte i acurat, a la recerca visible de possibilitats de treball immediates. Lluís Millet, subdirector de l'entitat, és un jove músic que ha fet ja un llarg aprenentatge en la direcció coral i es caracteritza sobretot per la seva notable capacitat i formació intel·lectual en el món de l'art dels sons.

Programa compacte, dedicat en aquesta avinentesa a la polifonia, per tal de fer remarcar les qualitats del nou conjunt reestructurat. Tri-

but a la Senyera evident i a l'immarcescible Brudieu. Una versió curiosa d'El lament d'Arianna, aquella emocionant pàgina de Monteverdi, en la qual s'aparellaven successivament la forma monòdica i la polifònica.

La cantata *Actus Tragicus* de Bach és mostra palesa del que hem apuntat. D'una obra complexa i monumental, Lluís Millet n'ha fet la versió íntima, plausiblement original, amb l'ajut de la flauta de bec (Romà Escalés i Lluís Caso), la viola de gamba (Sergi Casademunt) i els violoncels de Pere Busquets, Núria Calvo, el contrabaix de Ferran Sala, el clave de M.ª Lluïsa Cortada i l'orgue de Jordi Alcaraz. Els solistes, la dita Dolors Agell, Xavier Torra i Enric Serra també contribuïren en el sentit esmentat a la recerca de la intimitat emotiva. El cor va cantar amb expressió continguda, procurant fugir d'una emissió sonora cridanera en benefici de la màxima qualitat del so. Una vegada més, ens sembla que aquest és el camí encertat. Per altra banda, aquest aspecte es remarcava encara més pel fet de fer-lo actuar en capella. La intimitat de la versió pretesa era, doncs, manifesta. Clogué el concert el difícil Motet n.º 6 del mateix Bach, *Lloeu el Senyor*.

JOSEP CASANOVAS

S.A. TEQUISUR ASSEGURA:

LA NETEJA I LA CONSERVACIO DE LES INDUSTRIES

EL PERFECTE ACABAT DE LES PECES

I, CERCA REMEI ALS PROBLEMES QUIMIGS QUE PUGUIN DIFICULTAR LA PRODUCCIO

Jorbetes, 19 — MANRESA

Telèfons 873 42 44 i 873 84 50

REALITATS DE "MUEBLES LA FABRICA" A TOTA ESPANYA

- BARCELONA: ROCAFORT, 132 - 142
- GIRONA - TARRAGONA - LLEIDA
- FIGUERES - TORTOSA - VIC - MANRESA
- TERRASSA - SABADELL - CORNELLA
- PRAT DE LL. - SANT FELIU DE LL.
- BADALONA - SANT ADRIA DE BESOS
- SANT BOI DE LL. - PALMA DE MALLORCA
- EIVISSA - MAO - CIUTADELLA - ALACANT
- BARBASTRE - BILBAO - CADIS - CARTAGENA
- CASTELLO - ELX - ELDA - EL FERROL - GIJON
- GRANADA - OSCA - JAEN - XERES DE LA FRONTERA
- LA CORUNYA - LOGRONYO - MADRID - MALAGA - MURCIA
- OVIEDO - PALENCIA - PAMPLONA - SANTANDER - SANTIAGO DE COMPOSTELA - SEVILLA - VALENCIA - VALLADOLID - VIGO - VITORIA SARAGOSSA

LA MAJOR ORGANITZACIO ESPANYOLA DEL MOBLE

AVUI és una obra comunitària ja assolida

L'Hospital General de Catalunya

és una altra obra comunitària que ja és una sòlida realitat amb terreny propi i més de 9.000 socis

un poble com el nostre, sempre porta a terme allò que es proposa

Desitjo informació sobre l'Hospital General de Catalunya

Nom i cognom _____
 Adreça _____ tel _____
 Població _____

HOSPITAL GENERAL DE CATALUNYA
 Rambla Catalunya, 66-1ª planta - tel-215 60 05
 Barcelona-7

BOIRA I CIA., S. A.

Ens plau saludar a tots els amics i clients dels Països Catalans amb motiu de l'aparició d'AVUI, primer dia en català després de trenta-set anys

BOIRA I CIA. S.A.

Primer fabricant de serres per tallar metalls, amb 50 anys d'experiència.

Serres per a màquina, de mà, arcs de serra, serres de cinta, de calar, etc. etc.

BOIRA - 2

Tota mena d'"estrís" per a màquines electroportàtils i utilitatge divers per al "BRICOLAGE".

Demaneu els nostres catàlegs

Fàbrica:
 Ctra. Martorell a Olesa, Km. 4,300
 Telèfon 875 10 50 Ext. 533
 MARTORELL (Barcelona)

Oficines:
 Secretari Coloma, 64-68
 Telèfon 219 79 31
 BARCELONA-12

TOROS

Les figuretes del toreig d'avui

Diumenge (9 de maig) a la plaça Monumental, amb bona entrada, es va torejar sis toros escollits del ramader Lisardo Sánchez. El primer, engreixat artificialment com un porc, era d'una noblesa excepcional, el segon pesava molts quilos però amb una bufada queia, el tercer, mes xic, era bo com un xai; els quart i cinquè una mica més difícils, i el sisè semblava un encantat després d'haver el cavall.

l'altura de la sola de la sabata. Al primer, li feu unes pasades voluntarioses, però sense «bremplar» l'esquerra, es a dir, sense pas fer anar la «muleta» a un pam del cap del brau. I fent sempre el mateix. Una feïna sense gens de varietat ni de classe. Va matar d'una estocada sencera i tres intents de «descabello». Al quart, no el va voler ni veure, i el matà de dues punxades i un «descabello». Tot plegat, que el mestre ens va prendre el pèl. Xiulets.

Les quadrilles van fer un minut de silenci per la mort del picador Curro Carmona.

I anem a la cursa. El primer i quart van escometre una vegada el cavall; al segon, com qui diu ni li van esqueixar la pell els picadors; el tercer va suportar una pica i dues més de fluixes, el cinquè una i tres de molt fluixes, i el últim tres punxades com de picar olivetes. Hi tornava a aparèixer «El Viti» —i el mestre, que així li ho diuen— va estar a

Res no vafer el «Niño de la Capea» amb el seu primer, que matà de dues punxades, tot mirant de fugir, i un «descabello». Xiulets. El cinquè, no el va voler veure ni pintat a l'oli, i el deixà d'una estocada sencera.

¿I què m'en dieu, del Paco Alcalde? Doncs, que el seu primer, un xai, no el va saber aprofitar. Em permeto de dir que va torejar amb la «muleta» —per als poc entesos. Això no és l'art de torejar. L'art de torejar consisteix a fer anar el

toro per on no vol anar. Això és bàsic— Però, va saber fer bé l'ensarronada, i com hi ha aficionats que tenen molta llana al clatell, després de deixar-lo estès d'una mitja estocada, li van donar dues orelles. No es va entretenir amb el sisè, que matà de mitja estocada. Va banderillar els seus dos braus, molt voluntariosos, anent corrent molt, amunt i avall, sense to ni so.

I al cap d'una hora i mitja tothom al carrer, com si res no hagués passat.

El pes dels toros en viu era de: 556, 579, 480, 570, 572 i 582 quilos, respectivament, i per ordre de torejament.

A. SANTAINES CIRES

ALBERT GRAU I LLACH Representant exclusiu de: La Trinca Pere Tapias Tel. 253 86 41 BARCELONA

Màrius Cabré, internat

Dissabte passat, a la nit, va sofrir una embòlia Màrius Cabré, en sortir de l'acte d'homenatge que es feia al senyor Zulueta, empresari de la plaça de toros de Sant Feliu de Guíxols. Màrius Cabré va ésser traslladat urgentment a la Residència del Generalíssim, on, segons les nostres noves, es recupera molt lentament. Fem vots pel seu restabliment.

L'Aliança del Poble Nou: «El retaule del flautista»

Com a primer acte de la campanya «Salvem les entitats», promoguda per totes les societats del Poble Nou, se ha programat per el dia 14 a dos quarts d'onze de la nit, la representació de la popular comèdia de Jaume Teixidor, «El retaule del flautista». La interpretació i el montatge seran a càrrec de la Secció de Teatre del CMC, sota la direcció d'en Josep Casanova i Antoni Roig, que ja han representat varies vegades, dita comèdia, dintre i fora de Barcelona, i per a la que compten amb decorats i vestuari creats expresament.

PRIMERES COMUNIONS FESTES INFANTILS LUIS CORTINA AVANS SALA MOZART Passeig de Gràcia, 89, Atic, 5è Tel. 215 39 10

COMPRO LLIBRES ANTICS I MODERNS LLIBRERIA PUVILL Bruc 10, P. 11, 29 Tel. 218 211 86 Jaume I, 5 Tel. 302 68 94 Barcelona 2

Tres homes contra l'extermini de la raça de color

Els negres i mestissos de Nord-amèrica podrien ser condemnats a l'última pena, a l'extermini total, mitjançant una fórmula científica, curosament estudiada i elaborada per anorrear sense deixar traces totes les races, amb la sola excepció de la blanca, tema que es planteja a la producció d'Allied Artists, en color, que presenta Herbera Films, LOS DEMOLEDORES, l'acció dels quals és com una llança de la violència negra clavada en vertical en defensa de la vida de tots els consemblants. LOS DEMOLEDORES és una demostració de la força i de l'afany de sobreviure de la raça de color; un crit al dret a la vida del que es fan adalids els tres personatges fermament virils interpretats per Jim Brown, Fred Williamson i Jim Kelly.

Cançó popular del País Valencià

Dissabte passat al vespre, el Casino de l'Aliança del Poble Nou de Barcelona fou l'escenari d'un fet que cal qualificar ja com una fita importantíssima a la història més recent de la cançó popular actual dels Països Catalans. La presentació, per primera vegada a Barcelona, d'una representació àmplia, nombrosa i exemplar del moviment de la cançó popular valenciana contemporània depassà ben llargament totes les esperances de l'escàs públic assistent i féu que, ni que fos només en una primera impressió entre encuciosada i sorpresa, poguéssim fer una colla de constatacions a retenir.

de Le Grand Magic Circus i tot, i que pren les seves arrels en algunes formes ben típiques de la picaresca valenciana i recupera factors dispersos de la subcultura xava contemporània, bo i atorgant-los-hi un tractament interessantíssim.

En cinquè lloc, el descobriment d'un cantautor tan original com Lluís el Sifoner, tot un cas d'assimilació i quasi absoluta superació de certes formes de la sentimentalitat popular manipulada per l'engranatge de la indústria cultural establerta, i que a través de la picaresca i un cert contingut crític aconseguí formes ben insòlites de comunicació espontània i lliure amb el públic.

I en sisè lloc, la constatació esperançada i esperançadora que darrera tota aquesta gent citada hi ha també alguns cantautors i grups músico-vocals novells, com ara Carles Barranco, Rafael Xambó i Ximó, Pere i Cia, que a desgrat de la seva primarietat expressiva i la seva inexperiència actual, poden arribar a donar encara més gruix a tot un moviment com el de la cançó popular actual del País Valencià, la importància qualitativa i quantitativa del qual restà a bastament demostrada allarg de les prop de tres hores d'espectacle que vam poder veure al Casino de l'Aliança del Poble Nou de Barcelona, dissabte passat el vespre.

L'escàs públic assistent a la vetllada, que aplaudí, corejà i participà sovint en les interpretacions dels diversos cantautors i grups actuant, prengué definitivament part activa en l'acte quan aquest ja havia acabat. Es van deixar sentir amb força els crits de «Visca el País Valencià!», «Llibertat i unitat dels Països Catalans!», «Visca els Països Catalans!» i, després d'una «Al vent» cantat per tothom, mentre de l'escenari estant feien volejar la nostra senyera, actuant i públic entonàrem «Els segadors», afirmant d'aquesta manera ben rotundament la catalanitat del País Valencià i del seu esplèndid moviment de cançó popular actual.

JORDI GARCIA-SOLER

LA CANÇÓ CATALANA, UN FENOMEN CULTURAL O UN FENOMEN POLITIC? la nova cançó UNA PRODUCCIO FILMADA TOTALMENT EN CATALA I QUE REFLEXA UNA REALITAT DELS PAISOS CATALANS (PER ORDRE ALFABETIC) Mº del Mar BONET Pere FIGUERES IA - BATISTA Lluís LLACH Ovidi MONTLLOR Ramon MUNTANER Pi DE LA SERRA RAIMON Pau RIBA SISA Rafael SUBIRACHS La TRINCA UC UNA PRODUCCIO: PROFILMES SA GUIO: A. CASAS I F. BELLMUNT UN FILM DE: FRANCESC BELLMUNT EASTMANCOLOR DISTRIBUCIO: JOSEP Mº BADAL BARCELONA

BARCELONA

TEATRES

LICEU. (Tel. 301 67 87.) Avui nit a les 9.30 6.ª de propietat i abonament a nits. Torn B. Cia. d'òpera del Chatelet de París. Última de EL CANTOR DE MEXICO Divendres nit a les 9.30 7.ª de propietat i abonament a nits. Torn C. GIPSY Diumenge tarda i dimarts nit últimes de GIPSY. TEATRE APOLO. (Tel. 241 09 07.) Amb motiu de preparar el muntatge del grandios espectacle «FIESTA MEXICANA» per a poder-lo fer conèixer al públic de Barcelona no hi ha funció fins el proper dimecres dia 12 MOLTA ATENCIO A L'ESPECTACLE MEXICÀ! El primer autoritzat a Espanya. Localitats en venda. BARCELONA. (Tel. 318 94 97) AVUI nit 10.45. E. POLATO-GLOU presenta «HAIR» el rock musical del amor tribal Versió completa. Companyia de Nova York NO APTÉ Dies d'actuació de la present setmana: Dimecres nit 10.45. Dijous tarda 6.15 i nit 10.45. Divendres nit 10.45. Dissabte i diumenge tarda 6.15, nit 10.45. Localitats en venda. CAPSA. (Tel. 215 73 93.) «La Cuadra» de Sevilla, presenta: «LOS PALOS» de Salvador Tàvora, a partir d'uns textos còmicats i proposats per José Monleón. Funcions: dimarts, dimecres i divendres, 10.30.

Dijous i dissabte, 7 i 10.30. Diumenge 7 tarda, 10.30. Descans. Descompte als estudiants. TEATRE DE L'INSTITUT. C. Pedro Lastortras, 3 Tel. 317 66 75 i 317 39 74 AVUI, ULTIM DIA 10.30 nit. DARPANA PUPPET GROUP OMBRES GEGANTS DE L'INDIA. Per primera vegada a Espanya. POLIORAMA. AVUI descans de la companyia DEMA tarda 6.30 nit 10.45. Gran esdeveniment! Estrena Cia Irene Gutiérrez Caba amb Carlos Estrada en «UNA VEZ AL AÑO» de Bernard Slade. Adaptació: Artime i Azpilicueta. Direcció Luis Escobar La divertida història d'una parella que viuen feliçment casats però no l'un amb l'altre! Emocionant! Divertidíssim! Un autèntic èxit mundial! ROMEA. (Tel. 317 71 89.) Última setmana de LA TRINCA. «SET ANYS I UN DIA» Direcció musical Francesc Burrull Escenografia Josep Massagué Supervisió escènica, Joan-German Schroeder Funcions. De dimarts a divendres, 10.45 nit Dissabte i diumenge, 6.45 i 10.45. TALIA. (Tel. 241 14 47. Clm. Mat. zai.) Avui dimarts, descans. Demà i cada dia, tarda 6.15, nit 10.30 Cia JOSEFINA GUELL. Comèdia d'intriga i «suspens» «TRAMPA PARA UNA MUJER» de Robert Thomas. Traducció Angel F. Montesinos. Eleno Ordre d'aparcament Tina Vidal Rosario Coscolla Encarna Chimeno

Josefina Guell, Luis Torner i Camilo Garcia Direcció: Marcel Ibero Venda de localitats amb cinc dies d'antelació. CAFE TEATRE CALIOPE. (Baimes 245. Tel. 218 10 03.) Nit a les 12 i 1.30. estrena de l'espectacle «POP» més breu, còmic, desvergo nyit i violent, però intel·ligent: «MANDARINA MECANICA» per primeres figures del teatre, cine i televisió: Victor Petit, Carlos Veiat, Antonio Lara, i Marta Angelat Coreografia: FRANCISCO GELABERT Direcció: JOSEP TORRENTS (Reserveu taula amb antelació) Diumenge, descans de la companyia. LORD BLACK. El Cafè Teatre (Parc d'atraccions Montjuïc Tel. 242 87 10.) Totes les nits: «LES LUXURIES DE NERON» Els autèntics penons de la Roma imperial! Funcions 12.30 i 2.20. TEATRES RESTAURANT SCALA BARCELONA. (Passeig de Sant Joan, 49.) SCALA BARCELONA PRESENTA EL NOU ESPECTACLE INTERNACIONAL «ESTA NOCHE SCALA» REALITZAT I DIRIGIT PER RAMON RIBA I ANTONI RIBA. Tots els dies a les 8.15 sopar ball i espectacle (1 100 ptes.) A les 0.15 consumació, ball i espectacle (650 ptes.) o sopar fred i espectacle (750 ptes.) Diumenges, sessió especial a les 17 hores, consumació, ball i espectacle (500 ptes.) Dissabtes i vigília de

Cartellera

242 31 32.) Tarda, continua. «CORRUPCION DE MENORES» i «LOCOS» (majors 18 anys.) Fests, matinal a les 10. DORADO. «JUEGO DE AMOR PROHIBIDO» i «LA IRA DE DIOS» (Majors 18 anys.) GALERIA CONDAL. (Tel. 301 75 95.) Continua 10.30. No apte. «SOLTERO Y PADRE EN LA VIDA» Nadiuska. «AVENTURAS Y DESVENTURAS DE UN ITALIANO EMIGRADO», Nino Manfredi. JAUME I. (Av. Rep. Argentina, 267 i 269, Pg. St. Servasi, 80 Tel. 247 11 02 i 24 43 96.) Projecte i so d'alta fidelitat. «VAMPIRA». David Niven, Jennie Linden i «EL GENDARME EN NUEVA YORK». Louis de Funès, Michel Galabru. LIDO. (Passeig de Sant Joan, 27 Tel. 225 49 19. Projecte i so d'alta fidelitat.) «LA TERCERA VICTIMA», Kirk Douglas, Jean Seberg i «EL CLAN DE LOS AHORCADOS» Terence Hill, Horts Franks. MARAGALL. (Tel. 255 27 73. Passeig Maragall, 83.) Fins dimecres: «VISIONES DE UN ITALIANO MODERNO» i «EL RASTRO DE UN SUAVE PERFUME». NÀPOLES. (Avda. St. Antoni Maria Claret, 168, Tel. 236 51 25.) «CORRUPCION DE MENORES» i «LOCOS». (Majors 18 anys.) VERDI. (Tel. 228 51 33.) «PUPA, CHARLIE Y SU GORILA» i «TORMENTO». (Majors 18 anys.) CINEMES D'ESTRENA AMERICA. (Tel. 223 50 09.) «LA CASA GRANDE» i «LA FAMILIA MANSON» (Majors 18 anys.) ATENAS: Baimes, 365. Tel. 247 49 80. Cine familiar apte: Tarda, 3.30. «LAS LOCAS AVENTURAS DE RABI JACOB», a més. «TARZAN FURIA SALVAJE». COMEDIA. (Tel. 316 23 96.) «MANUELA» (Majors 18 anys.) Tarda, 4.20 Numerades, 6.10 i 10.25. DIORAMA, 73. (Plaça Bon Succés, 73 Tel. 318 12 91) Continua 10.30 «LA FAMILIA MANSON» i «LA CASA GRANDE» (12.15, 3.35, 7 i 10.25) Majors 18 anys. MONTSERRAT CINEMA. (Tel. 255 59 70.) «LA CASA GRANDE» i «LA FAMILIA MANSON» No apte. SELECTO. (Major de Gràcia, 175. Tel. 217 14 63.) «LA CASA GRANDE» i «LA FAMILIA MANSON» No apte. VERSALLES. (Tel. 236 49 54.) Nou equip de projecció. Màxim confort «LA CASA GRANDE» i «LA FAMILIA MANSON» No apte. CINEMES DE REESTRENA CONDAL. (Paralelo, 91 Tel.

SALES ESPECIALS 17.25, 19.30 i 22.20.) Majors 18 anys. BOITES ORFEO. (Plaça Goya Tel. 254 00 10.) L'underground musical de Barcelona Tots els dies tarda i nit (excepte dilluns no festius) SALES DE FESTES LA BUENA SOMBRA. (Ginyol 8 Rambla-Plaça del Teatre Tel. 302 31 14 i 302 00 87) PARADIS DEL SEXY Funcions 12.00 i 1.30 LOS TARANTOS. (Pça. Rera, 17 Tel. 317 80 98.) Gran Show flamenc amb MARUJA GARRIDO MARIO'S. Night Club Cabaret Carretera d'Esplugues-Pedralbes Tels. 203 82 26 i 209 30 64 Presenta el seu sensacional Show en technicolor MERCHE MAR. Irroviat. VIP-GINE WAY n.º 1 del crazy horse, DALIA FARANI. 1ª vedette del Pal Raymond de Londres. ITARTARI. els bàrbers. Artista invitat TONY RIVER melòdies i cançons. Amenitza el ball JOSE GUARDIOLA i la seva orquestra. Abans i opinió del públic era: «El millor programa». Ara... INSUPERABLE! ATRACCIONS TIBIDABO. Parc d'Atraccions. Obert tot l'any. Restaurant, Bars. Auto-servici. Aparcament al peu del Funicular.